

МЕЛИСА ДЕ ЛА КРУЗ СИНЯ КРЪВ

Част 1 от „Синя кръв“

Превод от английски: Емилия Колибарова, 2012

chitanka.info

Посвещавам тази книга на баща ми, Берт де ла Круз, в чиито вени тече синя кръв във всеки смисъл на думата, кръв на герой.

„Синя кръв“ нямаше да съществува без любовта, подкрепата, проникновението и интелигентността на моя съпруг Майк Джонстън, на когото дължа всичко.

*Семейството не беше просто
съвкупност от връзки,
създадени от широка и сложна
мрежа на познанства...*

*Семейството... беше име,
материално и символично
наследство, вид инвестиция в
бъдещето на Америка...
потекло, минало, настояще и
бъдеще.*

*Ерик
Хомбъргър,
Mrs. Astor's
New York*

*Не можеш да го заровиш в
земята.*

*Не можеш да заглушиш писъка
му.*

Как се стигна дотук?

*Ти ще изсмучеш живота от
вените ми...*

*Time Is
Running Out —*

„Времето
изтича“ на
рокгрупата
Muse

Сто и двама души пристигнаха в Новия свят с „Мейфлауър“ през ноември 1620 г., но по-малко от половината доживяха да видят създаването на колонията Плимут. Въпреки че никой не умря по време на пътуването с кораба, животът след пристигането беше изключително труден, особено за по-младите. Почти всички починали бяха на възраст до шестнайсет години.

Причината за тази висока смъртност беше отчасти суровата зима и отчасти фактът, че докато мъжете строяха къщи на чист въздух и пиеха прясна вода, жените и децата бяха затворени във влажния и претъпкан кораб, където болестите се разпространяваха много бързо. След двумесечно пътуване те прекараха още четири месеца на кораба, чакайки мъжете да построят жилища на сушата. Младите пуритани неспирно се грижеха за болните, излагайки се на множество заболявания, включително и на фаталната болест на кръвта, наричана в историческите документи туберкулоза.

През 1622 г. Майлс Стендиш беше избран за губернатор на колонията и преизбран тринайсет поредни пъти, всеки за мандат от една година. Той и жена му Роуз имаха четиринайсет деца, седем двойки близнаци — нещо удивително. След няколко години колонията удвои числеността си благодарение на родените деца във всички оцелели семейства.

Из „Живот и смърт в колонията Плимут, 1620-1641“,
проф. Лорънс Уинслоу ван Алън

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
21 НОЕМВРИ 1620 Г.
МЕЙФЛАУЪР

Зимата беше сурова. Морето се бунтуваше и през цялото време ми беше студено. Може би ще намерим покой в тази нова земя, макар много от нас да смятат, че не сме загърбили опасността. От прозореца си виждам бряг, който ми напомня за Саутхемптън, за което съм много благодарна.

Домът винаги ще ми липсва, но за нас там вече не е безопасно. Самата аз не вярвам на слуховете, но трябва да постъпим така, както ни казаха. Това е наше задължение.

Двамата с Джон предприехме това пътуване като съпруг и съпруга, скоро смятаме да се венчаем.

Останахме много малко, а ще се наложи да се умножим, ако искаме да оцелеем. Може би положението ще се промени. Може би съдбата ще бъде благосклонна към нас и нещата ще потръгнат. Корабът пусна котва. Вече сме на сушата. Новият свят ни очаква.

К. К.

НЮ ЙОРК

В НАШИ ДНИ

ГЛАВА 1

„Банката“ беше стара каменна постройка в края на улица „Хюстън“, на последната пресечка преди Ийст Вилидж и Долен Ийст Сайд.

Преди време сградата бе седалище на инвеститорската и брокерска къща „Ван Алън“. Бе внушителна и масивна, смесица от различни архитектурни стилове с класическа фасада от шест колони и страховита редица остри като бръснач назъбени елементи по повърхността на фронтона.

Години наред сградата се извисяваше пуста, безлюдна и изоставена на ъгъла на „Хюстън“ и „Есекс“, докато една зимна вечер привлече вниманието на собственика на нощен клуб. Той я нае, за да представи там новата музика на диджеите си — мрачни и натрапчиви мелодии, които те наричаха „транс“.

Ритмичната музика се изливаше на тротоара, където пред входа на клуба стоеше Скайлър ван Алън — дребно петнайсетгодишно момиче с тъмна коса и сини очи, очертани с тъмни сенки. Докато чакаше, чоплеше черния лак на ноктите си.

— Мислиш ли, че ще успеем да влезем? — попита нервно тя.

— Лесна работа — отвърна най-добрият ѝ приятел Оливър Хазард-Пери и вдигна вежда. — Дилън обеща да потанцуваме. А и винаги можем да им посочим надписа на онази табела. Нали твоето семейство е построило сградата? — каза той и се ухили доволно.

— Наистина ли? Не думай! — Скайлър се подсмихна и завъртя очи.

Остров Манхатън беше неразривно свързан с историята на семейството ѝ, както и музеят „Фрик“, магистралата „Ван Уайк“ и планетариумът „Хейдън“ и плюс-минус една-две други институции или оживени булеварди.

Не че това по някакъв начин се отразяваше на живота ѝ. Тя едва можеше да си позволи да плати двайсет и петте долара за вход.

Оливър я потупа утешително по рамото.

— Не се тревожи. Ще бъде много забавно, обещавам.

— Предпочитам Дилън да ни беше изчакал тук — каза притеснено тя и потръпна в дългия си черен блузон с дупки на лактите. Беше си го купила миналата седмица от един магазин втора употреба в Манхатън. Миришеше на старо и на застоял парфюм, а слабото ѝ тяло се губеше в обемистите му дипли.

Дрехите винаги ѝ стояха като на закачалка. Блузонът ѝ стигаше почти до прасците, а под него носеше обикновена черна тениска и дълга до земята пола. Долната част на полата бе поизкаляна от влаченето по земята и приличаше на дреха на селянка от XIX век. Беше обута в черно-бели гуменки с дупка на десния палец. Тъмната ѝ къдрава коса беше прихваната отзад с бродиран шал, който бе намерила в гардероба на баба си.

Скайлър беше поразително красива. Имаше сладко сърцевидно лице, съвършен нос и нежна млечнобяла кожа. В красотата ѝ обаче имаше нещо нереално, нематериално — приличаше на порцеланова кукла в костюм на вещица. Учениците в „Дюшен“ смятаха, че се облича като клошарка. На всичкото отгоре заради болезнената ѝ срамежливост и сдържаност я смятаха за надменна, каквато тя не беше. Беше си просто свита.

Оливър беше слаб и висок, с нежно лице почти като на елф, обрамчено с буйна лъскава кестенява коса. Имаше остри скули и топли лешникови очи. Носеше риза, сини дънки на дупки и яке в камуфлажни цветове. Естествено, ризата му беше „Джон Варватос“, а дънките — „Ситизънс ъф хюманити“. Оливър обичаше да играе ролята на недоволен тийнейджър, но не по-малко обичаше да пазарува в Сохо.

Двамата бяха приятели още от втори клас, когато бабата на Скайлър беше забравила да ѝ приготви обяд и Оливър благородно сподели с нея сандвича си с майонеза и лук. Познаваха се толкова добре, че знаеха какво ще каже другият, преди да го е изрекъл, а когато им бе скучно, четяха на глас произволни страници от „Безкрайни шеги“ на Дейвид Фостър Уолъс. Семействата им от поколения наред бяха възпитаници на частната гимназия „Дюшен“, а предците им бяха сред първите американски заселници — онези, дошли още с кораба

„Мейфлауър“. Родът на Скайлър бе дал на страната шестима президенти. Въпреки забележителното си родословно дърво обаче двамата не успяваха да се впишат в „Дюшен“. Оливър предпочиташе музеите пред лакроса, а Скайлър купуваше дрехите си от магазини втора употреба.

Дилън Уорд им беше приятел отскоро. Имаше тъжно лице с дълги мигли, горящи очи и опетнена репутация. Говореше се, че има криминално минало и са го изгонили от военното училище. За дядо му се смяташе, че е дал пари на „Дюшен“ за построяване на нов гимнастически салон, за да уреди да приемат внука му. Дилън скоро усети, че Скайлър и Оливър са аутсайдери като него, и веднага се залепи за тях.

Скайлър почувства как стомахът ѝ се свива от притеснение. Беше много по-просто да си висят в стаята на Оливър, да слушат музика и да щракат с дистанционното на телевизора. Оливър играеше компютърни игри, а тя разгръщаше страниците на лъскави списания, представяйки си как се излежава на плажа в Сардиния, танцува фламенко в Мадрид или броди замислено по улиците на Бомбай.

— Не съм много сигурна — каза тя.

Предпочиташе да са в уютната му стая, вместо да треперят на студа и да чакат, без да знаят със сигурност дали ще ги пуснат да влязат.

— Не бъди такъв негативист — отвърна Оливър.

Идеята да излязат и да се впуснат в нощния живот в Ню Йорк бе негова и той не искаше да съжалява.

— Ако мислиш, че ще да влезем, значи ще влезем. Всичко е въпрос на вътрешна увереност, казвам ти.

Точно в този момент се обади блекбърито му. Той го извади от джоба си и погледна екрана.

— Дилън е. Вече е влязъл, ще се видим до прозорците на втория етаж. Става ли?

Оливър започна да пише съобщение.

— Добре ли изглеждам? — попита тя във внезапен прилив на несигурност, чудейки се дали е облечена подходящо.

— Чудесно — отвърна той машинално, докато натискаше бутон след бутон. — Направо супер.

— Ти дори не ме погледна.

— Нали те гледам всеки ден.

Той се засмя и я погледна в очите, след което, много нетипично за него, се изчерви и отвърна поглед. Телефонът му звънна и този път той се отдалечи, за да говори.

Скайлър погледна към отсрещната страна на улицата и видя там да спира такси, от което излезе високо русо момче. Миг след това в противоположното платно се появи друго такси, което се лашкаше с висока скорост ту наляво, ту надясно. Отначало изглеждаше, сякаш сблъсъкът ще се размине, но в последния момент момчето се хвърли пред колата и изчезна под гумите. Таксито дори не спря, просто си продължи, все едно нищо не се е случило.

— О, боже! — извика Скайлър.

Беше сигурна, че колата го удари и го прегази; навярно бе мъртъв.

— Видя ли това?! — попита тя, докато се оглеждаше трескаво за Оливър, който сякаш беше изчезнал.

Скайлър се втурна през улицата, очаквайки да види труп, но момчето стоеше точно пред нея и прибираше рестото в портмонето си. После затвори вратата на таксито и то потегли. Беше си жив и здрав.

— Би трябвало да си мъртъв — прошепна тя.

— Моля? — попита той с усмивка.

Скайлър го позна — беше от нейното училище и се казваше Джак Форс. Небезизвестният Джак Форс. Беше капитан на отбора по лакрос, играеше главна роля в училищната пиеса, а курсовата му работа върху моловете бе публикувана в списание „Уайърд“. Освен това беше толкова красив, че тя дори не смееше да го погледне в очите.

Сигурно ѝ се привиждаха разни неща. Вероятно просто ѝ се бе сторило, че се хвърля под гумите на таксито. Явно беше много уморена.

— Не знаех, че си дроджър — издрънка неловко тя.

Така се наричаха феновете на транса.

— Всъщност не съм. Отивам ей там — отвърна Джак и посочи клуба в съседство с „Банката“, където някаква видимо дрогирана рокзвезда побутваше няколко свои хилещи се фенове да минат зад кадифеното въже.

— О, трябваше да се досетя — каза Скайлър, като се изчерви.

— Защо? — попита той с мила усмивка.

— Какво „защо“?

— Защо се извиняваш? Как би могла да се сетиш? Да не би да четеш мисли?

— Може и да чета. Може просто днес да не ми е ден — усмихна се тя.

Той флиртуваше с нея и тя отвърщаше на закачките му. Е, явно всичко е било плод на въображението ѝ. Той определено не се беше хвърлил под колата.

Приятелското му държание я изненада. Повечето момчета в училище бяха толкова надути, че Скайлър изобщо не се занимаваше с тях. Бяха като извадени от калъп с марковите си дрехи и тъпи шеги. Почти не бе обръщала внимание на Джак Форс — беше от горния курс и идваше от Планетата на готините. Макар да учеха в едно и също училище, двамата се движеха в съвсем различни среди. А и беше брат близник на неукротимата Мими Форс, чиято едничка цел в живота беше да тормози и да унижава останалите.

— За някое погребение ли си се запътила? Кой е умрял и те е оставил бездомна? — ѝ подхвърляше често Мими.

Всъщност къде беше тя? Те не бяха ли сиамски близнаци?

— Искаш ли да влезеш с мен? — попита Джак и се усмихна, показвайки равните си правилни зъби. — Аз съм член.

Преди тя да отвърне, Оливър се материализира до нея. Откъде се взе? И въобще как го правеше този номер, чудеше се Скайлър. Оливър притежаваше невероятната способност да изниква точно тогава, когато човек не го искаше около себе си.

— Ето къде си била, скъпа — каза той някак укорително.

Скайлър примига насреща му.

— Здравсти, Оли. Познаваш ли Джак?

— Че кой не го познава? — отвърна той и демонстративно го игнорира. — Идваш ли, бонбонче? — продължи със собственически тон. — Вече пускат.

В „Банката“ вече се изливаше поток от облечени в черно тийнейджъри, наглеждани от охраната, докато минаваха между високите колони на сградата.

— Трябва да тръгвам — каза Скайлър извинително.

— Толкова бързо?

— Даже по-бързо — каза Оливър и се усмихна заплашително.

Джак сви рамене.

— До скоро, Скайлър — каза той, дръпна яката на вълненото си палто и тръгна в обратната посока.

— Изпреварили са ни — оплака се Оливър, щом се върнаха на опашката. Скръсти ръце; личеше си, че е раздразнен.

Скайлър не каза нищо, но сърцето ѝ биеше лудо.

Джак Форс знаеше името ѝ.

Придвижваха се напред сантиметър по сантиметър под надменния поглед на охранителя, застанал зад кадифеното въже.

— Запомни — вземат ли да се опъват, дръж се спокойно и мисли позитивно. В ума си трябва да видиш как влизаме вътре, разбра ли? — шепнеше настойчиво Оливър.

Скайлър кимна.

Продължаваха да се придвижват, докато един охранител вдигна месестата си лапа и ги спря.

— Покажете си личните карти — излая им той.

С треперещи пръсти Скайлър извади шофьорска книжка с чуждо име, но с нейната снимка. Оливър направи същото. Тя прехапа нервно устни. Сто процента щяха да я хванат и да я хвърлят в затвора. Но после си спомни какво ѝ каза Оливър. *Бъди спокойна. Уверена. Мисли позитивно.*

Мъжът прекара личните им карти през машина с инфрачервени лъчи и тя не избибипка. Той се намръщи, изучи отблизо документите, а после ги изгледа недоверчиво.

Скайлър се опита да демонстрира спокойствие, каквото съвсем не изпитваше. Сърцето ѝ биеше учестено. *Разбира се, че изглеждам на двайсет и една. Била съм тук много пъти. Няма абсолютно нищо нередно с картата ми.*

Охранителят отново прекара картата през машината, после поклати глава.

— Не е редовна — каза той.

Оливър погледна Скайлър с преbledняло лице. Тя имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Досега не ѝ се бе случвало да тръгне така уплашено. Минутите минаваха, хората на опашката зад тях започнаха да недоволстват.

Няма нищо нередно с картата ми. Аз съм уверена и спокойна. Уверена и спокойна.

Тя си представи как мъжът им махва с ръка да минат и двамата влизат вътре. ПУСНИ НИ ДА ВЛЕЗЕМ. ПУСНИ НИ ДА ВЛЕЗЕМ. ПУСНИ НИ ДА ВЛЕЗЕМ. ПРОСТО НИ ПУСНИ ДА ВЛЕЗЕМ!

Мъжът рязко вдигна поглед към нея, сякаш я беше чул. Стори й се, че времето е спряло. И изведнъж, просто така, им върна картите и им махна да влязат. Точно както си го беше представила.

Скайлър въздъхна облекчено. Дватамата с Оливър си размениха погледи на сдържано тържество. Бяха успели.

ГЛАВА 2

Съседният клуб беше много по-различен от „Банката“. Беше от онзи вид клубове, които се появяваха само веднъж на десетилетие — в момент, когато боговете на рекламата, модата и знаменитостите се събираха, за да създадат подобна уникално грандиозна среда.

Следвайки традициите на „Студио 54“ от средата на 70-те, късните 80 и ранните 90 години, „Блок 122“ се беше превърнал в икона, описваща цяло едно движение, начин на живот, поколение. За най-красивите, желани, известни и влиятелни жители на Манхатън това беше „тяхното“ място, естествената им среда, оазисът им. И понеже живееха в XIX век — ерата на свръх суетата — те плащаха астрономически суми за привилегията да бъдат тук. Правеше се всичко необходимо, за да се държи простолюдието настрана. А вътре в тази благословена светиня, на най-желаната маса, заобиколено от бляскави непълнолетни модели, млади кинозвезди, синове и дъщери на хора, чиито имена редовно присъстваха в пресата, седеше най-прекрасното момиче в историята на Ню Йорк — Маделин Форс, обикновено наричана „Мими“. Една шестнайсетгодишна тийнейджърка, която приличаше на трийсет и четири годишна, с порядъчно количество ботокс между очите за доказателство.

Мими беше олицетворение на популярността. Имаше стегнати крака като на върла фенка на пилатес и позата на кралица. Тя не просто се вписваше в стереотипа, а го беше довела до нови висоти. Талията ѝ беше 55 см, а носеше обувки номер 40. Всеки ден се тъпчеше с боклуци, а не качваше и грам. Лягаше си с грима и се събуждаше с тен, сияйно свеж и чист като съвестта ѝ.

Мими идваше в „Блок 122“ всяка вечер и петъкът не правеше изключение. Тя и Блис Люелин, кльоцаво и дългокрако момиче от Тексас, което наскоро се беше записало в „Дюшен“, прекарваха следобедите си в контене за вечерта. Всъщност по-точно бе да се каже, че Блис прекарва следобеда в сипането на комплименти, докато Мими пробваше всяка дреха от гардероба си. Бяха се спрели на миниатюрна

дънкова пола, секси потник с нестандартно бохемско излъчване и презрамки, които леко се изплъзваха от раменете. В допълнение носеше кашмирен шал с пайети.

Мими обичаше да се движи със свита, а в лицето на Блис беше открила перфектната придружителка. Беше се сприятелила с нея само по настояване на баща си, защото сенатор Люелин бе много важна клечка. В началото Мими се цупеше, но бързо си промени мнението, след като осъзна, че конската външност на Блис само подчертава собствената ѝ неземна красота. За Мими нямаше нищо по-хубаво от подходящ фон, на който да изпъква.

Облегна се на пухената възглавница и погледна одобрително Блис.

— Наздраве — каза Блис и чукна чашата си в нейната, сякаш беше прочела мислите ѝ.

— За нас — кимна Мими и погълна остатък от своя блещукащ виолетов коктейл.

Беше ѝ петият за вечерта, а се чувстваше така трезва, както когато си поръча първия. Беше някак потискащо, че вече ѝ трябваше толкова много време, за да се напие. Сякаш алкохолът нямаше ефект върху кръвта ѝ. От Комитета ѝ бяха казали, че ще стане така, но тогава не ѝ се вярваше. А тя не можеше да се възползва от другата, по-силна алтернатива на алкохола толкова често, колкото искаше. В Комитета имаше твърде много правила. В известен смисъл те на практика управляваха живота ѝ.

Мими даде знак на сервитьорката да ѝ донесе още едно питие, като щракна силно с пръсти.

Какъв е смисълът да ходиш на нощен клуб в Ню Йорк, ако не можеш да се почувстваш поне малко замаян? Тя протегна крака и ги качи върху канапето в скута на брат си. Момчето, с което беше излязла тази вечер, деветнайсетгодишния син на богаташ от фармацевтичния бранш и инвеститор в нощния клуб, се престори, че не забелязва. Но пък за него не бе ясно дали изобщо е адекватен, като се вземе предвид, че бе подпрял глава на рамото ѝ и от устата му течаха лиги.

— Престани — сопна се Бенджамин Форс и рязко избута краката ѝ.

И двамата имаха еднакви платиненоруси коси, бледа и гладка кожа, зелени очи и дълги крака. Като характер обаче бяха различни

като слънцето и луната. Мими беше бърлива и закачлива, докато Бенджамин, наричан от дете Джак, беше мълчалив и вглъбен.

Мими и Джак бяха единствените деца на шейсетгодишния медиен магнат Чарлс Форс, който притежаваше новоизлюпена телевизионна компания, новинарски канал, популярно списание, няколко радиостанции, както и успешна издателска къща, която печелеше от автобиографии на звездите от националната кеч федерация. Жена му Тринити Бърдън беше доайен на известно Нюйоркско социално дружество и оглавяваше едни от най-престижните благотворителни организации. Тя беше влиятелен член на Комитета, в който членуваха Мими и Джак. Семейство Форс живееше в един от най-привлекателните квартали в града, в луксозна къща, недалеч от музея „Метрополитън“.

— О, я стига! — намуси се Мими и веднага сложи краката си обратно в скута му. — Трябва да се изпъна. Краката ми са уморени. Виж.

Тя го накара да пипне прасеца ѝ, за да види колко е схванат. Кардиостриптизът направо разказваше играта на ставите.

Джак се намръщи.

— Казах ти да престанеш — каза той с типичния си сериозен глас.

Мими веднага отдръпна бронзово златистите си крака и ги подгъна под себе си, при което десетсантиметровите ѝ точета одраскаха велурената тапицерия на канапето. По безукорно бялата материя останаха мръсни следи.

— Какво ти става? Да не би да имаш нужда от питие? — подразни го Мими.

Брат ѝ беше пристигнал в ужасно настроение преди няколко минути. Напоследък беше станал такъв смотаняк. Избягваше всякакви купони, рядко ходеше и на сбирките на Комитета. Ако родителите им научеха за това, щяха да побеснеят. Вече не ходеше на срещи. Изглеждаше слаб, изтощен и раздражителен. Мими се зачуди откога не е бил с момиче.

Джак сви рамене и се изправи.

— Отивам да глътна малко въздух.

— Добра идея — добави Блис и също стана. — Много ми се пуши — обясни тя извинително и размаха кутия цигари пред лицето на

Мими.

— И на мен — обади се Аги Карондолет, друго момиче от тяхното училище.

Беше от свитата на Мими и изглеждаше досущ като нея, като се стигне до кичурите за петстотин долара и начупеното изражение.

— Нямаш нужда от разрешение — каза отегчено Мими, макар че беше точно обратното.

Човек не можеше просто да остави Мими, трябваше да изчака тя да го освободи.

Аги се усмихна доволно, Блис — някак нервно, след което и двете последваха Джак навън.

Мими сви рамене. Никога не си правеше труда да спазва правилата и палеше цигара когато и където си поиска. Веднъж жълтата преса злорадо бе публикувала петцифрената сборна сума от глобите ѝ за пушене на забранени места.

Тя се загледа след тримата, докато изчезнаха в тълпата от тела на дансинга, кълчеци се в ритъма на някаква мръснишка рап песен.

— Скучно ми е — измрънка тя, като най-последе обърна внимание на момчето, което се подпираше на рамото ѝ цяла вечер. Излизаше с него вече две седмици, което по нейните стандарти си беше цяла вечност. — Направи нещо.

— Какво искаш да направя? — измърка той немощно, като ближеше ухото ѝ.

— Мммм — изкикоти се тя и плъзна ръка под брадичката му, при което усети как кръвта пулсира във вените му. Идеята беше съблазнителна, но щеше да го остави за по-късно и не тук, на публично място. Пък и нали вчера му го правиха до насита... а беше против правилата... С хората не трябвало да се злоупотребява и други дрън-дрън. Трябваша им поне четирийсет и осем часа, за да се възстановят. Но той ухаеше така прекрасно... Лек аромат на афтършейв „Армани“... Месест и жизнен... Само да можеше да го вкуси, едно мъничко ухапване... Но Комитетът заседаваше на долния етаж, точно под „Блок 122“. Сигурно няколко от Старейшините сега бяха там и наблюдаваха... Може да я хванат. Или пък не? Във ВИП зоната беше доста тъмно. Кой би забелязал в тази тълпа от самовлюбени индивиди?

И все пак щяха да научат. Някой щеше да им каже. Беше някак зловещо, че научаваха толкова неща за теб, сякаш те наблюдаваха непрекъснато, четяха ти мислите. Така че може би следващия път. Ще го остави да се възстанови от снощи. Тя разроши косата му. Беше толкова сладък — красив и уязвим, точно по каквито си падаше. Но за момента бе напълно безполезен.

— Извини ме за секунда — каза му тя.

Мими скочи толкова рязко, че сервитьорката, която тъкмо им носеше няколко мартинита с личи, зяпна от изненада. Целият персонал примига невярващо. Можеха да се закълнат, че само преди секунда си седеше на мястото. После мълниеносно се озова в средата на помещението и затанцува с друго момче. За Мими винаги имаше друго момче, после и още едно, и още едно. Всички си умираха да танцуват с нея. А тя сякаш танкуваше с часове, без краката ѝ изобщо да докосват земята. Едно зашеметяващо русо торнадо в обувки за осемстотин долара.

Когато се върна на масата, лицето ѝ сияеше (дали пък не беше от специалния ѝ фон дьо тен?) и красотата ѝ беше почти болезнена за гледане. Завари гаджето си да спи, отпуснал глава върху масата. Жалка картинка.

Мими извади мобилния си телефон. Беше се сетила, че Блис така и не се върна.

ГЛАВА 3

Блис не успяваше да си намери среда, в която да се чувства комфортно. Не разбираше защо става така. Имаше ли нещо по-смехотворно от дръпната, необщителна мажоретка? От момичета като нея се очакваше да нямат никакви проблеми, да са свършени. Но Блис Люелин не се чувстваше свършена. Чувстваше се странно и не на място. Гледаше как така наречената ѝ най-добра приятелка Мими Форс нервира брат си и игнорира гаджето си. Това си беше съвсем типична вечер в компанията на близнаците Форс, които в един момент се заяждаха, а в следващия демонстрираха някаква плашеща привързаност един към друг. Особено когато се гледаха така, сякаш си говореха без думи. Блис избягна погледа на Мими и се опита да се разсее с шегите на актьора до нея. Но нищо не можеше да разсее нещастieto ѝ — нито това, че тази вечер получиха най-добрата маса в заведението, нито дори фактът, че моделът на Калвин Клайн от лявата ѝ страна поиска телефонния ѝ номер.

И в Хюстън се чувстваше така; някак не се вписваше в средата. С тази разлика, че в Тексас можеше да го скрие по-лесно. Там впечатляваше другите с гъстата си къдрава коса и невероятното задно салто, което я издигна до главна мажоретка на футболния отбор.

Всички я познаваха от дете, а и винаги беше най-хубавото момиче в класа. Но после стана така, че баща ѝ, който беше родом от Ню Йорк, ги доведе обратно тук, за да кандидатства за свободното сенаторско място. Той с лекота спечели изборите и преди да успее да се разбунтува, Блис вече живееше в Тъпър Ийст Сайд, един от най-престижните квартали на Ню Йорк, и учеше в „Дюшен“.

Естествено, Манхатън по нищо не приличаше на Хюстън и къдравата ѝ коса и майсторското задно салто нямаха никаква стойност за новите ѝ съученици, които дори нямаха футболен отбор, да не говорим за мажоретки в миниатюрни полички. От друга страна, не биваше да се чувства такава провинциалистка. В крайна сметка носеше дизайнерски дрехи като всички останали. Но когато на първия

учебен ден се появи в пастелен пуловер на „Ралф Лорън“, карирана пола на „Ана Суи“ (за да прилича повече на момичетата от училищния каталог) и бяла кожена чанта на „Шанел“, забеляза, че всички останали са облечени в развлечени пуловери и изтерзани джинси. Никой в Манхатън не носеше пастелни тонове или бели чанти на „Шанел“, поне не и през есента. Дори онази откачалка с готически дрехи, Скайлър ван Алън, показваше шик, какъвто Блис не знаеше как да постигне.

Блис знаеше кои са Джими, Маноло Бланик, Стела, следеше какво носи Миша Бартън. Въпреки това в начина на обличане на момичетата в Ню Йорк имаше нещо, което я караше да изглежда като модно недоразумение, което никога не е разгръщало списание за лайфстайл. Да не забравяме и акцента ѝ. В началото никой не разбираше какво казва, а после стана по-зле, защото започнаха да имитират с насмешка произношението ѝ.

Изглеждаше, сякаш Блис ще прекара целия си училищен живот на границата на социалната изолация, вместо да бъде „лошо момиче“. И тогава като гръм от ясно небе стана чудо: суперготината Мими Форс я взе под крилото си. Мими беше с една година по-голяма. Двамата с брат ѝ бяха като Анджелина Джоли и Брад Пит. За двамата Форс не се предполагаше да са точно двойка и все пак бяха това, при това най-популярната.

Мими отговаряше за новите ученици. Когато я видя с пастелния пуловер, неадекватната шотландска пола и чантата на „Шанел“, възкликна:

— Ансамбълът е супер. Толкова е сбъркан, че направо изглежда яко.

И така започна всичко. Изведнъж Блис се озова в отбора на готините, който се оказа не по-различен от този в Хюстън — атлети (които обаче играеха лакрос вместо футбол), красиви момичета като извадени от калъп, които имаха неписано правило да държат новодошлите настрана. Блис беше наясно, че дължи членството си в клуба на богоизбраните единствено на благоволенieto на Мими.

Но не социалната йерархия в гимназията притесняваше Блис, нито дори изправената ѝ коса (която повече никога нямаше да повери на стилиста на Мими — без къдриците си се чувстваше странно), а това, че на моменти вече не знаеше коя е. Откакто пристигна в Ню

Йорк, минеше ли покрай някоя сграда или стария парк край реката, преживяваше нещо като дежа вю, само че по-силно. Чувството сякаш бе гравирано в подсъзнателната ѝ памет и я караше да трепери. Когато за пръв път влезе в апартамента на Седемдесет и седма улица, помисли, че си е у дома, но не защото го възприемаше като дом. Изпитваше непреодолимо чувство, че вече е била на това място, че е прекрачвала този праг и е танцувала по мраморния под в недалечното минало.

— Имало е камина — каза си тя, когато видя стаята си.

Когато го спомена на брокера от фирмата за недвижими имоти, той потвърди, че през 1819 г. наистина е имало камина, но била зазидана от съображения за сигурност.

Защото някой е умрял в нея, помисли си Блис.

Но най-лошото от всичко бяха кошмарите, които я караха да се буди от собствените си писъци. Кошмари как бяга, как някой я сграбчва. Събуждаше се треперееща от студ и страх, а чаршафите ѝ бяха подгизнали от пот. Родителите ѝ я уверяваха, че всичко това било нормално. Сякаш е нормално за едно петнайсетгодишно момиче да се буди нощем с писъци, от които я болеше гърлото, и да се дави в собствената си слюнка.

Но сега, в „Блок 122“, щом Джак Форс се изправи, Блис го последва, като естествено не пропусна да се извини на Мими. Беше просто импулс, искаше да се раздвижи, да прави нещо различно от това да бъде зрител на „Шоуто на Мими“. Но щом каза, че ѝ се пуши, установи, че е точно така. Аги Карондолет, един от клонингите на Мими, веднага се повлачи навън след нея. Блис изгуби Джак в тълпата още на средата на пътя. Показа печата на дясната си китка на един от гардовете на входа.

Струваше ѝ се странно, че нийоркчани се смятат за толкова космополитни, при положение че в Хюстън можеше да се пуши навсякъде, дори във фризьорските салони. Но в Манхатън на пушачите бе отредено положение на аутсайдери и ги оставяха да се оправят както могат с климатичните условия навън.

Тя бутна задната врата и се озова на малка уличка на ъгъла между две сгради. Пресечката между „Блок 122“ и „Банката“ беше развъдник за противоречиви културни вкусове. От едната страна стояха наконтени хора в тесни и скъпи дизайнерски дрехи, с изрусени

коси, праметнати върху кожени якета, а от другата — изгубени чорлави деца в парцали. Но между двете групи съществуваше някакво неловко примирие, невидима линия, която никой не прекрчваше. В крайна сметка всички бяха пушачи. Блис видя Аги, облежната на стената, в компанията на няколко манекенки.

Бръкна в джоба на палтото си на „Марк Джейкъбс“ (взето назаем от Мими за целта на преобразяването ѝ) и потърси цигарите си. Извади една и я ухапа, след което затършува за кибрит.

Една ръка се протегна в тъмното и ѝ предложи огънче. Човекът беше от другата страна на улицата. За пръв път някой беше нарушил границата.

— Благодаря — каза Блис и се облежна на стената.

Издиша и през дима разпозна момчето — Дилън Уорд. И той като нея бе дошъл от някакъв далечен град. Аутсайдер, който беше като кръпка на фона на останалите в „Дюшен“, където всички се познаваха още от детската градина и часовете по танци.

Дилън изглеждаше красив и опасен в обичайното си моторджийско кожено яке, облечено върху мърлява тениска и лекьосани дънки. Говореше се, че бил изключен от предишното училище. Очите му просветваха в мрака. Той затвори запалката си и Блис забеляза свенливата му усмивка. В него имаше нещо — нещо тъжно, отчаяно и затрогващо. Той изглеждаше точно така, както тя се чувстваше.

Дилън се доближи до нея.

— Здравсти — каза той.

— Аз съм Блис.

ГЛАВА 4

Гимназия „Дюшен“ се помещаваше в голяма представителна къща на Мадисън Авеню и Деветдесет и първа улица. В миналото сградата беше принадлежала на Роуз Елизабет Флъд, вдовицата на капитан Армстронг Флъд, който основал компанията „Флъд Ойл“. Трите дъщери на Роуз били обучавани от Маргъорит Дюшен, белгийска гувернантка, но загинали при корабокрушение в Атлантика. Съкрушената Роуз завещала дома си на мадмоазел Дюшен, за да основе училището, за което мечтаела.

Къщата не бе претърпяла големи промени. Едно от условията на завещанието повеляваше оригиналната мебелировка да бъде запазена и грижливо поддържана, затова прекрачвайки прага на училището, човек се пренасяше в миналото. Над мраморното стълбище висеше портрет в цял ръст на трите наследници Флъд, който приветстваше посетителите във великолепното преддверие с висок таван. В балната зала с гледка към Централ Парк имаше огромен кристален свещник в бароков стил, а във фойето бяха подредени старинни бюра и честърфийлдски табуретки. Днес лъскавите месингови свещници бяха свързани с електричество, а скърцащият асансьор все още работеше, макар да беше само за преподавателите.

Някогашната очарователна мансарда бе превърната в център по изкуствата, където бяха изложени печатарска преса и литографска машина, а на долния етаж имаше театрална зала, гимнастически салон и кафетерия. По стените на коридора имаше метални шкафчета, а спалните на горния етаж бяха превърнати в класни стаи. Поколения ученици се кълнях, че духът на госпожа Дюшен витае на третия етаж.

В коридора, покрай стените с тапети на бурбонски лилии бяха наредени заключващи се метални шкафчета, а спалните бяха превърнати в класни стаи за хуманитарните дисциплини.

По стените на вестибюла бяха наредени снимки на всички ученици, завършили „Дюшен“. Понеже през XIX век училището е било девическо, първата снимка от 1869 г. показваше шест намусени

момичета в бели бални рокли. Отдолу се виждаха имената им изписани калиграфски. Първите снимки бяха дагеротипи от XIX век, следвани от черно-бели фотографии на момичета с бухнали прически от 50-те. През 60-те училището най-последно бе станало смесено, за което свидетелстваха снимките на дългоси момчета. На края на редицата бяха закачени ярките фотографии на привлекателни млади жени и хубави млади мъже от последните випуски.

В интерес на истината много неща не се бяха променили. На дипломирането си момичетата все още носеха бели рокли от „Сакс“ и бели ръкавици от „Бергдорфс“, главите им бяха украсени с гирлянди от бръшлян и заедно с дипломата получаваха и букет червени рози. Момчетата пък носеха костюми с перлени игли на реверите.

Скайлър и Оливър имаха среща пред кабинета по музика. Не бяха се виждали от петък вечерта. Никой от тях не спомена за срещата с Джек Форс пред „Банката“, което беше крайно необичайно, защото двамата редовно правеха подробна дисекция на всяка житейска ситуация, в която попадаха. Тази сутрин, докато говореше със Скайлър, в тона на Оливър се долавяше нарочна хладност, но тя, изглежда, не си даваше сметка за това. Щом го видя, се спусна към него и го хвана под ръка.

— Какво се е случило? — попита, като облегна глава на рамото му.

— Само ако знаех — сви рамене той.

— Ти винаги знаеш — настоя тя.

— Добре, но не казвай на никого.

Беше му приятно да усеща косата ѝ върху рамото си. Тази сутрин Скайлър бе особено красива. Беше оставила дългата си коса пусната и приличаше на фея с прекалено голямото си тъмносиньо палто, избелели дънки и захабени черни каубойски ботуши. Той се огледа нервно наоколо.

— Мисля, че е свързано с онези от „Блок 122“ миналата седмица.

— Групичката на Мими ли? — вдигна вежди Скайлър. — Да не би да ги изключват?

— Може би — отвърна Оливър, наслаждавайки се на тази мисъл.

Миналата година почти целият отбор по лакрос беше наказан за неприлично поведение. За да отпразнуват победата в мача, вечерта бяха надраскали стените на втория етаж на училището с графити, бяха

нахвърляли изпочупени бирени бутилки, фасове и доларови банкноти с кокаинов прах по ръба. Това беше заварил портиерът на другата сутрин. Родителите подписаха петиция до ръководството на училището да промени решението си (някои смятаха, че изключването е твърде сурово наказание, а други искаха направо на виновните да бъде повдигнато обвинение). Това, че главният виновник, ученик последна година, с амбиции да учи в „Харвард“, беше племенник на директорката, само наливаше масло в огъня. От „Харвард“ тутакси отхвърлиха кандидатурата му и изключеният тартор в момента надаваше вой от университета „Дюк“.

Само че Скайлър не смяташе, че вандализмите през уикенда са причината да ги извикат в параклиса тази сутрин.

Тъй като във всеки випуск имаше само по четирийсет ученици, всички се събраха спокойно в залата. Учениците от горните класове заемаха предните банки, а тези от по-долните се бяха разположили зад тях.

Деканът стоеше търпеливо на подиума. Скайлър и Оливър откриха Дилън в задната част на залата. Имаше тъмни кръгове под очите, сякаш не беше спал, на блузата му се виждаше грозно червено петно, дънките му бяха скъсани. На врата си носеше типичния си бял копринен шал. Останалите ученици гледаха да стоят на разстояние от него. Той махна на Скайлър и Оливър да се приближат.

— Какво става? — попита Скайлър и седна на дървената пейка.

Дилън сви рамене и постави пръст пред устните си.

Деканът Сесил Молой взе микрофона. Тя не беше възпитаничка на „Дюшен“, за разлика от директорката, библиотекарката и почти всички преподавателки, и се носеха слухове, че е завършила обикновено училище. Въпреки това Сесил много бързо се бе ориентирала: носеше типичната кадифена диадема и кадифена пола до коляното; дори произношението ѝ бе като на възпитаничка на „Дюшен“. Декан Молой беше конформист и правеше каквото се очаква от нея, поради което се радваше на широко одобрение сред членовете на управителния съвет.

— Моля за внимание. Седнете по местата си. Трябва да споделя с вас нещо много тъжно. — Тя си пое рязко дъх. — С голямо съжаление ви съобщавам, че една от нашите ученички, Аги Карондолет, е починала този уикенд.

Настъпи рязка тишина, последвана от сподавен шепот. Декан Малой прочисти гърлото си.

— Аги учеше при нас още от детската градина. Утре няма да има учебни занятия. Вместо това сутринта в параклиса ще има опело. Всеки, който желае, може да присъства. Погребението ще бъде в „Куинс“. Наели сме специални автобуси, които да закарат учениците до гробищата. Молим ви да подкрепите семейството ѝ в този тежък момент.

Малой прочисти гърлото си още веднъж.

— Имаме на разположение психолози, които ще поговорят с онези, които имат нужда. Днес училището ще затвори на обяд. Родителите ви вече са информирани са по-ранното приключване. След като напуснете параклиса, моля, приберете се в класните си стаи.

След кратка молитва от Библията и няколко стиха от Корана (гимназия „Дюшен“ не се отъждествяваше с определена религия), прочетени от съученици на Аги, всички се отпавиха към стаите си с мълчаливо безпокойство и вълнение, примесено с гадене и съчувствие към родителите на Аги. Досега в „Дюшен“ не се бе случвало нещо подобно. Естествено, бяха чували за проблемите в другите училища — катастрофи след шофиране в пияно състояние, футболни тренинги — педофили, момчета от горните класове, които изнасилват новоприети момичета, ненормалници, които влизат в училището въоръжени и избиват половината си съученици. Но всичко това се случваше в другите училища, по телевизията, в предградията или в онези учебни заведения, където учениците биват проверявани с метални детектори и носят прозрачни раници. В „Дюшен“ не се случваха подобни ужасни неща. Това беше едва ли не правило.

Най-лошото, което можеше да се случи тук, бе да си счупиш крак, докато караш ски в Аспен, или да изгориш през пролетната ваканция в Сейнт Бартс. Това, че Аги бе умряла, и то в града, малко преди шестнайсетия си рожден ден, беше почти невъобразимо.

Аги Карондолет? Скайлър се натъжи, макар че всъщност не познаваше Аги — една от високите изпити блондинки, които кръжаха около Мими Форс като придворни дами около кралицата си.

— Добре ли си? — попита Оливър, слагайки ръка на рамото ѝ. Скайлър кимна утвърдително.

— Леле, ама че работа. Та аз я видях жива и здрава в петък вечерта — каза Дилън, клатейки невярващо глава.

— Видял си Аги? — възкликна тя. — Къде?

— В петък, в „Банката“.

— Аги Карондолет в „Банката“? — попита Скайлър скептично.

Това беше толкова странно, колкото да спипаш Мими Форс да пазарува в магазин за един долар.

— Сигурен ли си?

— Е, не в самото заведение, а пред него, там, където се събират да пушат. В уличката до „Блок 122“ — обясни той.

— Какво стана с теб тогава? След полунощ изчезна.

— Аз... ъ-ъ... срещнах някого — измърмори Дилън с глуповата усмивка. — Не е нещо сериозно.

Скайлър кимна и реши да не го разпитва повече.

Излязоха от параклиса и минаха покрай Мими Форс, която стоеше наред група от съчувстващи момичета.

— Тя просто излезе да изпуши една цигара — чуха я да казва. — И после изчезна. Още не знаем как се е случило. Какво зяпаш? — изстреля Мими, като забеляза, че Скайлър я гледа.

— Нищо, аз...

Мими отметна косата си и изсумтя раздражено, а после демонстративно им обърна гръб и продължи да разказва за петък вечер.

— Хей — каза Дилън, като се доближи до момичето от Тексас, което беше част от свитата на Мими. — Съжалявам за приятелката ти.

Той сложи леко ръка на рамото ѝ, но Блис дори не показа, че го е чула.

Колко странно, помисли си Скайлър. Откъде Дилън я познаваше? Момичето на практика бе най-добрата приятелка на Мими Форс. А Мими буквално презираше Дилън. Веднъж, когато той отказа да ѝ отстъпи мястото си в кафетерията, тя го нарече „клошар“ и „отрепка“. Скайлър и Оливър го бяха предупредили, когато седна там, но той не ги послуша.

— Това е нашата маса — беше изсъскала Мими насреща му, с табла в ръце, на която имаше няколко листа салата и хамбургер.

Скайлър и Оливър моментално преместиха подносите си, но Дилън отказа да стане, с което много се издигна в очите им.

— Било е свръхдоза — прошепна Дилън.

— Откъде знаеш?

— Няма какво друго да е. Припаднала е в „Блок 122“.

Скайлър се замисли: аневризъм, сърдечен удар, диабетна криза...

Имаше толкова много неща, които могат да предизвикат преждевременната кончина на човек. Беше чела за такива случаи. Беше загубила баща си съвсем малка, а майка ѝ бе в кома. Животът бе нещо много по-крехко, отколкото хората предполагаха. В един момент можеш да си пушиш спокойно с приятели, да пиеш и да танцуваш по масите в известен нощен клуб, а в следващия да си мъртва.

ГЛАВА 5

Една от най-хубавите страни на това да си Мими Форс беше, че никой не те приема за даденост. След новината за смъртта на Аги популярността на Мими доби епични размери. Сега тя беше не само красива, но и ранима. Сега беше *човешко същество*. Ситуацията напомняше на онази, когато Том Круз напусна Никол Кидман и тя изведнъж престана да изглежда като ледена, безсърдечна кариеристка и амазонка и се превърна в поредната изоставена жена, с която всяка друга можеше да се идентифицира. Кидман дори се беше разплакала в шоуто на Опра. Аги беше най-добрата приятелка на Мими. Е, не точно. Мими имаше много най-добри приятелки. Това беше гръбнакът на нейната популярност. Много хора я чувстваха близки, макар тя да не смяташе никого за близък. И все пак Аги беше специална за нея. Израснаха заедно. Караха заедно кънки на лед, ходеха на уроци по етикет в „Плаза“, а летните ваканции прекарваха в Саутхемптън. Карондолет беше стар нюйоркски род и членовете му бяха приятели с родителите на Мими. Майките им ходеха при един и същи фризьор. Същински синьокръвни, като самата Мими.

Мими обичаше вниманието, умилкването. Казваше онова, което трябваше да каже, с пресекващ от шок и тъга глас. Бършеше сълзите си, без да размазва очната си линия. Разказваше разнежено за това, как Аги ѝ дала назаем любимите си дънки „Рок енд Рипъблик“. *И дори не си ги поискала обратно!* Ето това се казваше истинска приятелка.

След като Мими и Джак излязоха от параклиса, едно момче ги придърпа настрана и им каза, че директорката ги вика.

В застлания с мек килим кабинет тя им каза, че можели да си тръгват, нямало нужда да чакат до обяд. Комитетът проявявал разбиране, понеже били много близки с Аугуста. Мими бе въодушевена от тази нова проява на специално отношение. Джак обаче поклати глава и каза, че ако нямат нищо против, той ще остане до обяд.

Застланите с мокет коридори бяха празни, всички бяха по стаите си. Мими и Джак бяха съвсем сами. Тя протегна ръка и приглади яката

на брат си, а после прокара пръст по врата му. Той потрепна от докосването ѝ.

— Какво ти става напоследък? — попита раздражено тя.

— Просто престани, става ли? Не тук.

Мими не разбираше защо брат ѝ се превзема така. В даден момент обаче нещата щяха да се променят. Тя самата щеше да се промени. Той много добре го знаеше, но сякаш не го приемаше или не искаше да го приеме. Може би всичко това беше част от процеса. Баща им беше обяснил ясно историята на семейството и това, което се очакваше от тях — ролята им беше определена. Джак нямаше избор, все едно дали му харесваше или не, а Мими беше обидена от начина, по който той се държеше.

Погледна своя брат близък, своята половина. Той беше част от душата ѝ. Когато бяха малки, сякаш бяха един и същи човек. Когато тя се удареше, той започваше да плаче. Когато той падна от кон в Кънектикът, тя получи силни болки в гърба, макар по това време да беше в Ню Йорк. Тя винаги знаеше за какво мисли той, какво чувства и обичта ѝ към него я плашеше, заплашваше да я погълне. Напоследък обаче Джак странеше от нея. Беше някак дистанциран, разсеян. Не можеше да разбере какво мисли. Когато се опитваше да го достигне, не го усещаше. Той беше като празна училищна дъска; като стереоуредба, покрита с одеяло, което заглушава звука. Джак прикриваше мислите си, отстояваше независимостта си от нея. А това бе най-малкото обезпокоително.

— Имам чувството, че вече не ме харесваш — каза нацупено тя, вдигна гъстата си руса коса и я остави да се разстеле по раменете ѝ.

Носеше черен памучен пуловер, прозрачен на флуоресцентната светлина в коридора. Знаеше, че той ще забележи кремавата дантела на марковия ѝ суетен през тънката материя.

Джак се усмихна накриво и отвърна:

— Това няма как да стане. Все едно да мразя себе си. А аз не съм мазохист.

Мими сви бавно рамене, извърна се и прехапа устни.

Той я придърпа към себе си и притисна тялото ѝ към своето. Бяха еднакви на височина и очите им се оказаха на едно ниво. Беше като да гледаш в огледало.

— Бъди добро момиче — каза той.

— Кой си ти и какво си направил с брат ми? — не се сдържа тя.

Но ѝ беше приятно в прегръдката му, затова се притисна отново към него. Сега се чувстваше малко по-добре.

— Страхувам се, Джак — прошепна тя.

Онази вечер те бяха там с Аги. Тя не можеше да е мъртва. Не можеше да е истина. Не беше възможно — във всякакъв смисъл на тази дума. Но те видяха трупа ѝ в моргата онази сутрин. Именно те двамата с Джак идентифицираха тялото, защото номерът на Мими фигурираше на първо място в телефона на Аги. Бяха държали безжизнените ѝ ръце. Видяха лицето ѝ, замръзналия на него писък. Още по-лошо, видяха белезите на врата ѝ. Немислимо! Направо нелепо. Просто не се връзваше. Сякаш светът се беше обърнал с главата надолу. Това противоречеше на всичко, на което ги бяха учили. Мими дори не можеше да го осмисли.

— Това е някаква шега, нали?

— Не, не е шега — отвърна Джак и поклати глава.

— Да не би просто да е завършила цикъла по-рано? — попита Мими с надежда, без реално да разчита, че ще намерят някакво обяснение на случилото се.

Трябваше да има някакво. Подобни неща просто не се случваха. Не и на тях.

— Не. Направили са тестовете. Има и нещо още по-лошо — кръвта ѝ я няма.

Мими усети как по гърба ѝ полазват тръпки.

— Как така я няма? — ахна тя.

— Била е изцедена до капка.

— Имаш предвид...

— Изконсумирана докрай — кимна Джак.

Сестра му се отдръпна от него.

— Шегуваш се. Не говориш сериозно. Това просто не е...
възможно.

Отново тази дума. Последните два дни не спираше да изскача в ума ѝ, от събота сутринта, когато получи обаяването. Повтаряха я родителите ѝ, Старейшините, всички. Случилото се с Аги просто не беше възможно, по този въпрос всички бяха единодушни. Мими се доближи до един отворен прозорец, застана на светлината и усети приятния гъдел на слънцето. *Нищо не можеше да ги нарани.*

— Ще има заседание за приемане на новите. Днес изпратиха поканите.

— Вече? Но те все още не са започнали да се променят. Това не е ли против правилата? — запротестира Мими.

— Все пак имаме извънредна ситуация. Всички трябва да са предупредени. Дори неузрелите.

— Да, предполагам — въздъхна Мими.

Не ѝ харесваше мисълта позицията ѝ да бъде заета от младите попълнения.

— Аз се връщам в клас. Ти къде отиваш? — попита я Джак, докато пъхаше ризата си в панталоните. Безполезно действие, защото когато посегна към ученическата си чанта, тя пак се измъкна.

— В „Барнис“ — отвърна Мими и сложи слънчевите си очила. — Нямам какво да облека за погребението.

ГЛАВА 6

Вторият час на Скайлър беше по етика. На него можеха да присъстват и ученици от първи и втори курс, за да изпълнят изискването за изучаване на разнообразни дисциплини.

Дискусията водеше господин Орион, къдрокос мъж с големи мустаци и малки кръгли очила, дълъг нос и афинитет към огромни, провиснали пуловери, който седеше в средата на стаята.

Скайлър седна близо до прозореца и придвижи стола си до кръга около господин Орион. В стаята имаше само десет души, стандартната бройка за един клас. Скайлър нямаше как да не забележи, че Джек Форс не е на обичайното си място. Не беше му казвала и дума през целия срок и се зачуди дали той въобще си спомняше, че я е поздравил в петък.

— Някой от вас познаваше ли добре Аги? — попита преподавателят, макар въпросът да беше излишен.

„Дюшен“ беше от онези училища, че срещнеш ли съученик дори години след завършването, сядаш да изпиете по нещо и да поговорите за семействата си. Дори да не сте си разменили и една дума по време на следването, знаете всичко един за друг до най-личните подробности.

— Никой ли? — попита господин Орион.

Блис Люелин плахо вдигна ръка.

— Аз — каза тя стеснително.

— Искаш ли да споделиш някой от спомените си за нея?

Блис свали ръка и се изчерви. Спомени? Какво изобщо знаеше тя за Аги? Освен че обичаше дрехите, пазаруването, както и малкото си кученце Снежанка. Беше порода чихуахуа, също като кучето на Блис, и на Аги ѝ харесваше да го облича в миниатюрни дрешки. То си имаше умалени версии на някои от любимите пуловери на Аги, за да са в тон. Това бе почти всичко, което Блис знаеше за нея. А и нима можеше да познаваш някого истински? Пък и Аги беше приятелка на Мими, не нейна.

Блис отново се замисли за онази фатална нощ. Тя и Дилън говориха дълго в тясната уличка между клубовете. Когато изпушиха последната цигара, той най-после се върна в „Банката“, а тя с нежелание се върна в „Блок 122“ при Мими с нейните претенции. Аги не беше на масата и Блис така и не я видя през остатъка от вечерта.

Научи основното от близнаците Форс — намерили я в задната стаичка, където от клуба оставяха припадналите след злоупотреба с наркотици. „Блок 122“ старателно пазеше от таблоидите малката си мръсна тайна, като подкупваше щедро ченгетата и журналистите от клюкарските хроники. В повечето случаи надрусаният се свестяваше след няколко часа и го пращаха в дома му (почти) читав, а после той разказваше на приятелите си: „И после се събуждам в оня килер, брато, представяш ли си? Егати странното пътешествие!“

Но онази вечер нещо се беше объркало. Не успели да свестят Аги. А когато „линейката“ (разбирай джипът на собственика) я закара в спешното отделение, вече била мъртва. От свръхдоза наркотици, заключили всички. Нали са я намерили в малката стаичка... Какво друго би могло да е?

Само че Блис знаеше, че Аги не е докосвала наркотици. И тя като Мими предпочиташе да ходи на солариум и да пуши цигари. В кръга на близначката Форс се гледеше с презрение на наркотиците.

— Нямам нужда нещо да ме „извисява“; самият живот ме стимулира — казваше Мими.

— Тя беше... мила — каза най-после Блис. — И много обичаше малкото си кученце.

— Преди време имах папагал — добави едно момиче със зачервени очи. Същото, което подаваше кърпички на Мими, докато плачеше в коридора. — Когато той умря, сякаш загубих част от себе си.

И така, от трагедия изведнъж смъртта на Аугуста — Аги — Карондолет се превърна в дискусия за това, че „и домашните любимци са хора“, къде в града имаше гробища за животни и дали е етично да клонираш домашния си любимец.

Скайлър едва прикриваше презрението си. Харесваше господин Орион, харесваше лекия му подход към живота, но беше отвратена от начина, по който допусна нещо истинско — смъртта на едно ненавършило шестнайсет момиче, което всички познаваха — да се

превърне в нещо тривиално, удобна възможност да говорят за проблемите си. Всички бяха виждали Аги да се пече в двора на училището, да играе скуош в гимнастическия салон или да се тъпче със сладкиши на благотворителните продажби (както всички популярни момичета в „Дюшен“, Аги също имаше любовна афера с храната, която беше в пълно противоречие с кльощавото ѝ тяло).

Вратата се отвори и всички обърнаха погледи към зачервеното лице на Джак Форс. Той се извини за закъснението си на господин Орион, който му махна с ръка да седне.

Джак тръгна устремено към единственото свободно място в стаята — точно до Скайлър. Изглеждаше уморен, ризата му беше измачкана и висеше от широките му торбести панталони. По тялото на Скайлър премина тръпка, кожата ѝ настръхна — но усещането не бе неприятно. Какво се бе променило? И преди бяха седели един до друг, и тя не му обръщаше никакво внимание. Той не я погледна в очите, а тя беше твърде притеснена, за да се обърне към него. Колко странно, че и двамата бяха там в онази нощ, толкова близо до мястото, на което Аги беше срещнала смъртта.

И ето че още едно момиче от свитата на Мими бърбореше за своя хамстер, който умрял от глад, когато семейството отишло на почивка.

— Толкова много обичах Бобо — заподсмърча тя, докато останалите ученици изказваха съчувствието си.

Последваха всевъзможни истории за смъртта на обични гуцери, канарчета и зайци.

Скайлър завъртя възмутено очи и започна да си драска в тетрадката. Когато вече не можеше да понася разглезените си егоцентрични съученици, безкрайните уроци по математика и особеностите на клетъчното деление, от което те избиваше на прозявка, тя грабваше молива. Обичаше да рисува. Момичета и момчета в стил *аниме*, с огромни очи; дракони; духове; обувки. В момента разсеяно рисуваше профила на Джак, когато една ръка се протегна и надраска бързо нещо в тетрадката ѝ. Тя се сепна и закри с ръка рисунката си.

Джак Форс кимна мрачно и посочи с молив към думите, които беше написал.

Не е било свръхдоза. Аги е била е убита.

ГЛАВА 7

Щом Блис излезе, веднага забеляза лъскавия ролс-ройс, който я чакаше отпред. Почувства се неудобно, както винаги, когато видеше колата. Сестра ѝ Джордан, единайсетгодишна шестокласничка, я чакаше отпред. И тях ги бяха пуснали по-рано, въпреки че много бегло познаваха Аги.

Вратата се отвори и отвътре се показаха елегантни, дълги крака. Втората майка на Блис, Боби-Ан Шепърд, в розов велурен анцуг (с разкопчан цип, за да се вижда пицното ѝ деколте) и обувки „Гучи“ с високи токчета, излезе от колата и се заоглежда сред множеството.

Блис за пореден път си пожела мащехата ѝ да я остави да се прибере вкъщи пеша или да си вземе такси като всяко нормално момиче от „Дюшен“. Ролс-ройсът, дизайнерските дрехи, дванайсеткаратовите диаманти — всичко бе в стил Тексас, отчайващо провинциално. За двата си месеца в Манхатън Блис беше научила, че тук човек не трябва да демонстрира благосъстоянието си. Най-богатите деца в класа носеха „Олд Нейви“ и получаваха скромни джобни пари. Ако им трябваше кола, родителите им избираха някоя марка, която не се набиваше на очи. Дори Мими ползваше таксита. На демонстрациите на положение и богатство не се гледаше с добро око. Естествено, зацапаните дънки и разнищените пуловери на същите тези деца идваха от най-скъпите бутици в Сохо и струваха петцифрени суми. Нямаше нищо лошо в това да *изглеждаш* беден, но да си действително беден бе абсолютно неприемливо.

В началото всички си мислеха, че Блис е някоя стипендиантка, с фалшивата си на вид чанта „Шанел“ и твърде лъскави обувки. Ежедневната поява на сребристия ролс-ройс обаче сложи край на тези слухове. Е, семейство Люелин може и да бяха тъпкани с пари, но държането им беше вулгарно, карикатурно и смехотворно, което беше почти толкова лошо, колкото да нямаш пари. Почти, но не съвсем.

— Милички! — възкликна развълнувано Боби-Ан. — Толкова се притесних!

Тя хвана родната и доведената си дъщеря в тънките си ръце и притисна напудрената си буза към техните. Миришеше на втвърден парфюм — сладникав и тебеширен. Истинската майка на Блис беше починала при раждането ѝ и баща ѝ никога не говореше за нея. Когато беше тригодишна, баща ѝ се ожени за Боби-Ан и скоро след това се роди Джордан.

— Стига, Боби-Ан — оплака се Блис. — Добре сме. Не нас са убили все пак.

Убили. Това пък защо го каза? Смъртта на Аги беше инцидент. Свръхдоза. Но думата дойде някак естествено, без дори да се замисля. Защо ли?

— Предпочитам да ме наричаш „мамо“, миличка. Знам, знам. Чух. Майка ѝ е в шок, бедничката. Хайде, влизайте.

Блис последва сестра си в колата. Джордан се държеше стоически както винаги и приемаше театралната загриженост на майка си с престолено безразличие. Беше съвсем различна от сестра си. Докато Блис беше висока и стройна, Джордан беше ниска и набита. Блис беше поразително красива, а Джордан — невзрачна, почти грозновата и Боби-Ан не пропускаше да го изтъкне. „Различни като лебед и воден бивол“, казваше тя. Боби-Ан непрекъснато се опитваше да подложи дъщеря си на някаква диета и я мърсеше, че не се интересува от мода и не полага грижи за външния си вид. Едновременно с това не спираше да хвали красотата на сестра ѝ, което дразнеше Блис още повече.

— Момичета, вече няма да излизате без придружител. Особено ти, Блис. Повече никакви похождения с Мими Форс един бог знае къде. Най-късно в девет всяка вечер трябва да си си вкъщи — заяви Боби-Ан, като хапеше нервно палеца си.

Блис вдигна очи към небето. Само защото някакво момиче бе умряло ѝ налагаха вечерен час? Как така майка ѝ внезапно се загрижи за тези неща? Блис ходеше по купони от седми клас. Тогава опита за пръв път алкохол и така се напи, че повърна и после припадна на улицата, заради което се наложи по-голямата сестра на приятелката ѝ да дойде да я прибере.

— Баща ти настоява — обясни разтревожено Боби-Ан. — Повече да не ми създавате проблеми, ясно ли е?

Ролс-ройсът се отдалечи от училището, продължи по улицата, направи обратен завой и спря пред дома на семейство Люелин.

Излязоха от колата и влязоха в подобната на дворец сграда, където беше апартаментът им. Мястото беше едно от най-престижните в града, а жилището на Люелин беше триетажен мезонет. Боби-Ан беше наела няколко интериорни дизайнери да го обзаведат и го бе кръстила с гръмкото име *Penthouse des Reves*, т.е. „Къщата на мечтите“, макар че френският ѝ се изчерпваше с указанията върху етикетите на дрехите, като например *Химическо чистене Seulement* — „Без пране, само химическо чистене“.

Всяка стая в апартаментата беше пищно и крещящо обзаведена, без да се щадят никакви средства — като се започне от свещниците в салона, покрити с осемнайсеткаратово злато, и се стигне до инкрустираните с диаманти поставки за сапун в банята.

Дневната беше в стил „Версаче“, декорирана с антики на самия дизайнер, до които Боби-Ан бе успяла да се докопа на търг. Вътре изобилстваше от огледала с формата на слънца, бюфети с позлатен порцелан и екстравагантни голи римски статуи.

Следващата стая беше в стил „Бали“, с махагонови гардероби от стена до стена, груби дървени пейки и бамбукови клетки за птици. Всеки предмет в стаята беше автентичен, изключително рядък и ужасно скъп южноазиатски артефакт, но понеже бяха в твърде голямо количество, крайният ефект беше като разпродажба в магазин за един долар.

Имаше дори стая „Пепеляшка“, направена изцяло по дизайн на „Дисни“. Акцентът беше манекен с рокля и тиара на главата, закачен за тавана с помощта на две птички от фибростъкло. Според Блис „Къщата на боклуците“ щеше да е далеч по-подходящо име за мезонета.

Този следобед втората ѝ майка беше особено развълнувана. Блис никога не я беше виждала така нервна. Боби-Ан дори не трепна, когато доведената ѝ дъщеря остави мръсни следи по безупречно чистия килим.

— Преди да съм забравила, това пристигна за теб днес — каза тя и връчи на Блис огромен бял плик.

Беше доста тежък. Блис го отвори и откри голяма картичка с релефни знаци. Беше покана да се включи в Нюйоркския комитет по

кръводаряване — една от най-старите и най-престижни благотворителни организации в града. Само децата на най-изтъкнатите семейства биваха поканени да се присъединят като младши членове. В „Дюшен“ го наричаха просто Комитета. Всяка важна клечка в училището беше негов младши член. Членството те издигаше до такова възвишено ниво в социалната стълбица, за каквото простосмъртните можеха само да мечтаят. В Комитета влизаха капитаните на всички училищни спортни отбори, както и всички училищни активисти. Но членството не се даваше по заслуги — нали повечето членове бяха богаташки деца като Мими Форс, които не участваха в никакви училищни дейности, но за това пък родители им бяха от влиятелни нюйоркски семейства. Комитетът беше снобарска организацията и в него се допускаха единствено деца от най-елитните частни училища. Всъщност пълният списък на членовете така и не беше обявен. Външните лица можеха само да предполагат кои са участниците, освен ако не ги издадяха знаци като специален пръстен или кръст, около която бе увита змия.

Блис смяташе, че до пролетта няма да бъдат приемани нови членове, но според писмото първата ѝ среща щеше да се състои идния понеделник в зала „Джеферсън“ в „Дюшен“.

— За какво ми е да ставам член на благотворителна организация? — попита тя.

Всичко беше една голяма глупост, с цялата тази суетня около набирането на средства и организирането на партита... Беше сигурна, че Дилън ще го сметне за много тъпо. Не че я интересуваше какво мисли Дилън. Все още не беше много сигурна какво изпитва към него. Почувства се ужасно, че дори не го поздрави, когато той я потупа по рамото сутринта. Но зорките очи на Мими я следяха и Блис не намери достатъчно смелост да покаже, че двамата са приятели. Всъщност бяха ли приятели? В петък вечерта определено бяха.

— Членството не е въпрос на лично решение. Била си избрана — обясни ѝ Боби-Ан.

— Добре — кимна Блис, — но длъжна ли съм да се включа? Мащехата ѝ беше непреклонна.

— Аз и баща ти ще бъдем безкрайно доволни.

Малко по-късно същата вечер Джордан почука на вратата на Блис.

— Къде беше в петък вечерта? — попита тя с ръка на позлатената дръжка, по която пухкавите ѝ пръсти оставиха лепкави отпечатъци. Погледът на тъмните ѝ очи, вперени в сестра ѝ, беше смущаващ.

Блис поклати глава. Джордан беше толкова странна и ѝ се струваше толкова чужда. Когато бяха малки, я следваше навсякъде като изгубено кученце и непрестанно се питаше защо и тя няма къдрава коса като Блис, гладка кожа като Блис и сини очи като Блис. Преди бяха приятелки, но през последната година нещата много се промениха. Джордан стана потайна и стеснителна в присъствието на сестра си. От цяла вечност не я беше молила да ѝ сплете косата.

— Бях в „Блок 122“ — частния клуб, в който ходят звездите. Имаше статия за него в „Ю Ес Уийкли“ миналата седмица. Защо питаш? Кой се интересува?

Блис седеше на леглото си на принцеса, а около нея бяха разпилени документите от Комитета. Като за благотворителна организация имаше твърде много формуляри за попълване, включително заявление, с което се ангажираше да присъства на двучасовите сбирки всеки понеделник вечер.

— Това е мястото, където е умряла, нали? — попита Джордан мрачно.

— Да — кимна Блис, без да вдига поглед.

— Ти знаеш кой го е направил. Била си там.

— Какво искаш да кажеш? — попита Блис и остави листовете.

— Че *знаеш* — отвърна сестра ѝ.

— Всъщност нямам никаква идея за какво говориш. Било е свръхдоза. А сега изчезвай, грозничке — каза Блис и метна една възглавница към вратата.

За какво говореше Джордан? Какво да знае? Защо втората ѝ майка беше толкова разстроена от смъртта на Аги? И защо бе толкова важно да стане член на някаква благотворителна организация?

Блис взе телефона и позвъни на Мими. Знаеше, че тя е член на Комитета, и искаше да се увери, че ще ходи на срещата.

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
25 НОЕМВРИ 1620 Г.
ПЛИМУТ, МАСАЧУЗЕТС

Тази вечер празнувахме успешното пристигане в новия ни дом. Имаме прекрасна новина — хората от тази нова земя ни посрещната с отворени обятия и много подаръци.

Донесоха ни дивеч, огромна птица, която би могла да нахрани цяла армия, изобилие от зеленчуци и царевица. Това е ново начало за нас. Гледката на тази зелена страна и необятните ѝ девствени простори ни вдъхновява да се заселим тук. Всичките ни мечти се сбъднаха. Именно затова напуснахме домовете си — за да могат децата ни да растат в безопасност и благоденствие.

К. К.

ГЛАВА 8

Когато след часовете Скайлър се качи на автобуса, пхна бялата си ученическа карта в процепа за таксуване и седна до една майка с изтормозен вид и двойна бебешка количка. Скайлър беше една от малкото ученички в „Дюшен“, които се придвижваха с градския транспорт.

Автобусът се заклатушка бавно по улиците, мина покрай някои от най-известните бутици на Мадисън Авеню, сред които и един с гръмкото име „Принцът и принцесата“, където пазаруваха децата под дванайсет години, отрочета на градския елит. Имаше антикварни магазини и аптеки, в които се продаваха четки за коса с косъм от глиган на цена от петстотин долара. После автобусът мина покрай потъналия в зеленина Централ Парк и пое към „Бродуей“. Следваха китайски ресторанти и не толкова снобски магазини. Накрая зави надясно по стръмната Ривърсайд Драйв.

Искаше ѝ се да беше питала Джак какво има предвид с написаното, но не можа да се добере до него след края на часа. Джак Форс, който никога преди не ѝ беше обръщал внимание, не само че знаеше името ѝ, ами дори ѝ пишеше бележки! Защо ѝ бе казал, че Аги е убита? Сигурно беше някаква шега. Играеше си с нея, най-вероятно искаше да я уплаши. Тя поклати ядосано глава. Нямаше логика. А дори Джак да разполагаше с някаква вътрешна информация, защо ще я споделя точно с нея? Та те едва се познаваха.

Скайлър слезе от автобуса и се потопи във все още слънчевия следобед. Повървя малко, докато стигна до стъпалата, изсечени в красиво поддържания терасовиден терен, който водеше директно към дома ѝ.

Ривърсайд Драйв бе живописен булевард с парижки облик в най-западната част на Манхатън. По цялото протежение имаше ренесансови сгради и апартаменти в стил Арт Деко. Именно тук се бе преместило семейство ван Алън, когато в началото на миналия век се бе изнесло от жилището си на Пето Авеню. Някога фамилията бе сред

най-влиятелните в Ню Йорк, а представителите ѝ бяха основали редица университети и културни институции в града. Богатството и престижът им обаче бяха започнали да залязват още преди десетилетия. Едно от последните им притежания бе внушителен палат във френски стил, разположен на Ривърсайд Драйв, където живееше Скайлър. Беше построена от сив камък, имаше врата от ковано желязо и готически водоливници.

Но за разлика от новите лъскави сгради наоколо къщата спешно се нуждаеше от нов покрив, керемиди и пребоядисване.

Скайлър натисна звънеца.

— Съжалявам, Хети. Забравила съм си ключовете — извини се тя на икономката, която работеше в къщата откакто Скайлър се помнеше.

Белокосата жена от полски произход със старомодна униформа само изсумтя.

Скайлър я последва през скърцащата двойна врата и мина на пръсти през големия вестибюл, застлан с персийски килими (много стари и редки, но потънали в прах). В тази стая винаги цареше пълен мрак, защото огромните прозорци с изглед към река Хъдсън бяха закрити от дебели кадифени завеси.

За някогашното охолство на семейството свидетелстваха и оригиналните столове хепълуайт, както и солидните чипъндейлски маси. През лятото обаче в къщата ставаше прекалено горещо, а през зимата беше хладно без централно отопление. За разлика от къщата на Люелин, където всичко беше репродукция или антика, купена от „Кристис“, всяка мебел в дома на Вай Алън беше оригинал, запазен от предишните поколения.

Повечето от седемте спални бяха заключени и не се използваша, а ценностите бяха покрити. Скайлър винаги имаше чувството, че живее в музей. Стаята ѝ беше на втория етаж и тя смело я бе боядисала в свеж жълт цвят, за да контрастира с тъмните гоблени и строгата атмосфера в останалата част на къщата.

Тя подсвирна и към нея се затича огромно красиво куче.

— Добро момиче, добро момиче — каза Скайлър и коленичи, за да прегърне щастливото същество, при което му позволи да оближе лицето ѝ.

Без значение колко лош ден бе имала Скайлър, Бюти винаги я караше да се почувства по-добре. Миналата година красивото животно я беше последвало от училище до вкъщи. Беше чистокръвно, с тъмна лъскава козина, която страшно приличаше на синьо-черната коса на Скайлър. Тя беше сигурна, че собствениците му го издирват, затова разлепи наоколо обяви за намерено куче. Никой обаче не се обади и след известно време спря да търси стопаните му.

Момичето се качи по стълбите, влезе в стаята си и затвори вратата след кучето.

— Защо се прибираш толкова рано?

Скайлър едва не подскочи от изненада. Бюти излая и махайки с опашка, затича радостно към неканения гост.

Скайлър се обърна и видя баба си, която стоеше до леглото ѝ със строго изражение. Корделия ван Алън беше дребна, подобна на птица жена, от която Скайлър очевидно бе наследила деликатното телосложение и дълбоко разположените очи. Корделия обаче не обичаше да коментират семейните прилики.

— Не те видях, Корделия — обясни Скайлър.

Корделия ѝ беше забранила да я нарича „бабо“. Колко хубаво би било да си има баба — топла и сърдечна майчинска фигура, от която да лъха на любов и домашно приготвени сладкиши. Но вместо това тя си имаше само Корделия — все още красива и елегантна жена на осемдесет или деветдесет години — Скайлър не беше съвсем сигурна. В някои дни изглеждаше толкова млада, че можеше да мине за петдесетгодишна (или дори четирийсет, ако трябваше да е честна). Корделия седеше със строго изправен гръб, облечена в жилетка от черен кашмир и свободни панталони, обути с черни пантофки на „Шанел“.

Тя присъстваше във всеки момент от детството на Скайлър; не като родител или по някакъв сърдечен начин, но все пак бе до нея. Именно Корделия промени акта за раждане на Скайлър, като замени фамилията на баща ѝ с тази на майка ѝ. Именно тя я записа в „Дюшен“, преглеждаше бележника ѝ и ѝ отпускаше мизерна сума за джобни.

— Днес часовете приключиха по-рано — отвърна Скайлър. — Аги Карондолет е умряла.

— Знам.

Лицето на Корделия се промени. По него премина някаква емоция — страх, безпокойство или може би дори загриженост?

— Добре ли си?

Скайлър кимна. Познаваше Аги много бегло. Е, ходеха в едно и също училище вече десет години, но това не значи, че бяха приятелки.

— Имам много домашни — каза и свали палтото си, а след него и всички останали дрехи, докато не остана по бял потник и черен клин.

Скайлър малко се страхуваше от баба си, но се беше научила да я обича, макар че Корделия не изглеждаше да отвръща на чувствата ѝ. В най-добрия случай проявяваше неохотна толерантност. Баба ѝ не я одобряваше, но я приемаше.

— Белезите ти се задълбочават — отбеляза Корделия, гледайки ръцете на внучката си.

Скайлър кимна. Под кожата ѝ, от лакътя до китката, се виждаше сложна плетеница от бледи, синкави линии. Необичайните вени се бяха появили седмица след петнайсетия ѝ рожден ден. Не я боляха, но сърбяха. Сякаш изведнъж порастваше и бе на път да излезе от кожата си.

— На мен ми изглеждат все същите.

— Не забравяй за часа при д-р Пат.

Скайлър кимна.

Бюти се настани удобно върху завивката на леглото и се загледа към реката, която проблясваше между дърветата.

Корделия се доближи и започна да гали козината ѝ.

— Навремето и аз имах куче. Бях горе-долу на твоята възраст. Майка ти също имаше — добави тя с тъжна усмивка.

Корделия рядко говореше за майката на внучка си, която всъщност не беше мъртва, а бе изпаднала в кома, когато Скайлър бе на годинка. Оттогава не бе излизала от това състояние. Всички лекари бяха единомислени, че мозъчната ѝ активност е нормална и може да се събуди във всеки един момент. Но това не се случваше. Скайлър я посещаваше всяка неделя в болницата, за да ѝ чете.

Тя не си спомняше много за майка си, като оставим настрана тъжната жена, която ѝ пееше приспивни песни в люлката. А може би си я спомняше като тъжна жена, защото сега изглеждаше такава — в чертите ѝ се четеше някаква меланхолия. Прекрасна печална жена с

кръстосани на гърдите ръце и разпиляна по възглавницата платиненоруса коса.

Искаше ѝ се да разпита Корделия за майка си и кучето ѝ, но тя явно вече се бе върнала в настоящето и Скайлър разбра, че няма да научи повече подробности за нея.

— Вечерята е в шест — каза баба ѝ и напусна стаята.

— Да, Корделия — отвърна Скайлър.

Тя затвори очи, легна на леглото и се облегна на Бюти. Слънцето започваше да залязва. Баба ѝ беше такава загадка... За пореден път Скайлър си пожела да е нормално момиче с нормално семейство. Изведнъж се почувства много самотна. Зачуди се дали не трябваше да каже на Оливър за онова, което ѝ написа Джак. Досега никога не беше крила подобно нещо от него. Само че се притесняваше, че ще я нарече глупачка, задето се връзва на такива глупави шеги.

Изведнъж телефонът ѝ изпиука. Номерът на Оливър се появи на екрана, сякаш той знаеше как се чувства в момента.

ЛИПСВАШ МИ, МИЛИНКА.

Скайлър се усмихна. Може и да нямаше родители, но поне имаше един истински приятел.

ГЛАВА 9

Погребението на Аги Карондолет си беше истинско светско събитие. Семейството ѝ беше много уважавано в Ню Йорк, а ненавременната ѝ смърт беше истинска манна за таблоидите. ГИМНАЗИСТКА НАМЕРЕНА МЪРТВА В НОЩЕН КЛУБ. Родителите ѝ потръпнаха, като видяха заглавията, но нямаше какво да направят. Този град беше обсебен от красотата, богатството и трагедията. А колкото по-големи бяха красотата, богатство и трагедията, толкова по-голямо бе заглавието. Тази сутрин цяла орда фотографи завардиха входа на училището, за да снимат скърбящата майка (гордата Слоун Карондолет, абитуриентка на годината за 1985) и разстроените ѝ приятелки, сред които се открояваше примата на училището — Мими Форс.

При вида на фотографите Мими се зарадва, че се е спряла на костюм на „Диор“. Беше доста нагло да иска да ѝ го приготвят за една нощ, но когато тя искаше нещо, неизбежно го получаваше. Костюмът беше от черен сатен със строга изчистена линия. Не носеше други бижута, освен едно колие от оникс. Щеше да изглежда фантастично в утрешните вестници, а щипката трагичност щеше да я направи още по-бляскава.

Местата в параклиса на „Дюшен“ бяха разпределени според статуса, точно както при модно шоу. Естествено, мястото на Мими беше на първия ред. От двете ѝ страни седяха баща ѝ и брат ѝ, с които образуваше красиво трио. Майка ѝ беше на тримесечно лифтинг сафари в Африка (серия от пластични операции, замаскирани като сафари), така че не успя да се върне навреме и мястото ѝ беше заето от Джина Дюпон, красива собственичка на художествена галерия и близка приятелка на баща ѝ.

Мими знаеше, че Джина е една от любовниците му, но това изобщо не я притесняваше. Докато беше малка, се шокираше от безбройните извънбрачни връзки на родителите си, но когато порасна, прие тези връзки такива, каквито бяха — необходими за *церемония*

оскулор. Никой не можеше да съчетае в себе си всички роли. Целта на брака бе богатството да остане в рамките на семейството, да намериш подходящ партньор и да сключиш добра бизнес сделка. Накараха я да разбере, че някои потребности можеха да бъдат задоволени само извън семейството, че има неща, които и най-преданият партньор не би могъл да ти осигури.

Мими забеляза сенатор Люелин и семейството му да влизат през една странична врата. Втората майка на Блис носеше черна рокля с дълга до земята наметка от норка. Сенаторът носеше черен костюм със сако с двойно закопчаване, а Блис — черен пуловер от кашмир и тесен панталон тип „цигара“ на „Гучи“.

После Мими забеляза нещо странно. Сестрата на Блис беше облечена в бяло. Кой носи бяло на погребение? Но щом се огледа, забеляза, че половината присъстващи бяха в облечени в този цвят. Начело, на първия ред, седеше дребна съсухрена жена, която Мими не познаваше. Оливър Хазард-Пери и родителите му минаха отпред, поздравиха белодрехата гарга и седнаха на задните редове.

Пристигна кметът, следван от губернатора и цялото му семейство. Всички бяха в общоприетите за такива случаи черни дрехи и седнаха зад баща ѝ. Мими почувства странно облекчение. Всички от тяхната страна на залата бяха облечени в черно.

Беше доволна и от затворения ковчег. Не ѝ се искаше да види отново този замръзнал писък на лицето на Аги. Не и в този живот. Но както и да е, всичко това беше една огромна грешка. Мими бе сигурна, че Старейшините ще намерят логично обяснение, някаква част от цикъла, която обяснява кръвозагубата. Аги не можеше да умре просто така. Както отбеляза баща ѝ, тя вероятно изобщо не беше в този ковчег.

Службата започна и всички се изправиха на крака и запяха „Поблизо до Тебе, Господи“. Мими вдигна поглед от молитвеника и с учудване видя, че Блис става от мястото си.

След като свещеникът привърши речта си, сестрата на Аги изнесе слово. Говориха и някои от другите ученици, включително Джак, който държа прочувствена реч. После службата бързо приключи и Мими последва семейството си навън.

Дребната белокоса матрона се доближи до баща ѝ и го потупа леко по ръката. Имаше най-сините очи, които Мими беше виждала.

Носеше безупречен костюм на „Шанел“ с цвят на слонова кост и няколко реда перли около сбръчканата си шия.

Чарлс Форс видимо се сепна. Мими никога не беше виждала баща си толкова смутен. Той беше сдържан, царствен мъж с прошарена коса и непреклонно държание на войник. Бремето на властта личеше в линиите, които набраздяваха лицето му. Говореше се, че Чарлс Форс е действителният лидер на Ню Йорк. Най-могъщият сред могъщите.

— Корделия — обърна се Чарлс към дъртофелницата, като леко се поклони. — Радвам се да те видя отново.

— Мина много време — каза тя с акцент на истинска севернячка. Известно време Чарлс остана мълчалив.

— Ужасна загуба — каза най-после.

— Голямо нещастие — съгласи се тя. — Но то можеше да бъде предотвратено.

— Не съм сигурен за какво говориш — отвърна той видимо объркан.

— Знаеш не по-зле от мен, че трябваше да бъдат предупредени...

— Достатъчно. Не тук — каза той тихо, като я дръпна към себе си.

Мими наостри уши, за да чуе какво си говорят.

— Продължаваш да бягаш от истината. Все същият си си — арогантен и сляп...

— И докъде щяхме да стигнем, ако слушахме теб и бяхме поселили страх? — запита той хладно. — Щяхме да се крием в пещерите като същински страхливци.

— Не, щяхме да гарантираме оцеляването ни. Вместо това сега сме още по-уязвими — отвърна Корделия, а дрезгавият ѝ глас трепереше от гняв. — А вие им позволихте да се завърнат, да ни преследват. Ако имах нужната власт, ако Конклавът се беше вслушал в мен, в Теди...

— Но не го направи. Както винаги Конклавът избра мен да ръководя нещата. Но сега не е време да чоплим стари рани и обиди. Ти да не би... — поде Чарлс и се намръщи. — Не, няма значение. Мими, Джак, тръгваме.

— А, близнаците — усмихна се Корделия загадъчно. — Отново заедно.

Мими никак не харесваше начина, по който я гледаше дъртачката — сякаш знаеше абсолютно всичко за нея.

— Това е Корделия ван Алън — промърмори Чарлс. — Корделия, това са близнаците Бенджамин и Маделин.

— Приятно ми се да се запознаем — каза любезно Джак.

— И на мен също — изпуфтя Мими.

Корделия кимна самодоволно, после отново се обърна към Чарлс Форс и просъска гневно:

— Трябва да предупредиш всички! Налага се да сме бдителни! Все още има време. Все още можем да ги спрем, ако намериш сили да простиш. Габриела...

— Не ми говори за Габриела — прекъсна я той грубо. — Никога. Не искам никога повече да чувам името ѝ. Особено от теб.

„Коя е Габриела?“ — зачуди се Мими. Защо баща ѝ изглеждаше толкова изнервен? Реакцията му към старицата я ядоса.

Погледът на Корделия омекна.

— Минаха петнайсет години. Не са ли достатъчно?

— Радвам се да те видя жива и здрава, Корделия. Приятен ден — осече Чарлс Форс.

Старата вещица се намръщи и си тръгна, без да каже нищо. Мими видя как Скайлър ван Алън я последва, поглеждайки смутено назад към тях, сякаш се срамуваше от действията на баба си. Така и трябва, помисли си Мими.

— Татко, коя беше тази? — попита тя, като забеляза уплахата на баща си.

— Корделия ван Алън — отвърна тежко той, сякаш това обясняваше всичко.

— Кой носи бяло на погребение?! — изрече тя и подигравателно сви уста.

— Черното е цветът на нощта. Истинският цвят на смъртта е бялото — отвърна Чарлс и погледна с тревога черния си костюм.

— Какво? Какво каза?

Той само поклати глава, потънал в размисъл.

Мими забеляза, че Джак тръгна след Скайлър и двамата си зашепнаха напрегнато. Това никак не ѝ хареса. Нямаше никаква представа за каква се мисли тази и не ѝ пукаше дали Комитетът я смята за подходящ член. Само че не харесваше начина, по който я

гледаше Джак. Единственият човек, когото бе гледал по този начин, беше самата нея. А Мими искаше нещата да си останат така.

ГЛАВА 10

Блис не можа да издържи. Още по време на службата реши, че трябва да се махне оттам. Погребенията я ужасяваха. Единственото, на което бе присъствала досега, бе това на пралеля ѝ и никой не беше особено тъжен. Дори можеше да се закълне, че чу родителите си да казват „Крайно време беше“ и „Доста време изтрая“. Пралеля ѝ Гертруд доживя чак до сто и десет години и дори я показаха по едно телевизионно шоу, а когато Блис я посети в ранчото ѝ ден преди да почине, старицата беше все така пъргава и енергична.

— Усещам, че ми е време, мила моя. Но с теб ще се срещнем отново — каза ѝ тя.

За щастие Аги не беше положена в отворен ковчег, но въпреки това на Блис ѝ прилошаваше при мисълта за трупа само на няколко метра от нея. Малко след като пристигнаха, тя успя да се измъкне от опеката на мащехата си, която беше твърде заета да поздравява останалите майки.

Докато се прокрадваше към изхода, видя, че Мими я гледа. Приятелката ѝ вдигна въпросително вежда и Блис прошепна беззвучно „До тоалетната“. Почувства се глупаво, задето се налагаше да се оправдава така. Защо Мими я следеше така изкъсо, запита се тя на път за изхода. Беше по-лоша и от втората ѝ майка и Блис започваше да се дразни. Точно когато се изнизваше през вратата, налетя на друг, който правеше същото.

Дилън носеше тесен, черен костюм, бяла риза и тънка вратовръзка.

— Отиваш ли някъде? — попита с усмивка той.

— Ами... вътре е много горещо — отвърна неуверено тя.

Той кимна. От онази вечер не бяха разговаряли изобщо. Тя имаше намерение да го потърси, за да му се извини, че го игнорира вчера. Не че имаше за какво да се извинява. В крайна сметка те прекараха вечерта в разговори. Не бяха приятели или нещо такова. Не беше голяма работа.

Само дето беше. В онази нощ той ѝ разказа всичко за семейството си, за това колко мразел училището в Кънектикът. Тя му разправи за Хюстън, как ходеше с кадилака на дядо си на училище и всички мислеха, че е много яко. Нещо повече, тя си призна, че не се чувства на мястото си в „Дюшен“ и че дори не харесва Мими.

Беше някак освобождаващо да поговори така открито с някого, но щом се прибра вкъщи, съжали за откровеността си. Обхвана я страх да не би той да намери начин да предаде на Мими какво е говорила, макар че това беше невъзможно. Мими беше от елита, а Дилън се числеше към аутсайдерите и загубеняците. Двамата нямаше как да се засекат. А и дори той да се опиташе да говори с нея, тя ще го усмърти с поглед, преди още да си е отворил устата.

— Искаш ли да се чупим? — попита той.

Черната му коса беше пригладена назад и той размърда подканящо вежди.

Да се махнат от погребението? Много интересно предложение. За всички ученици бе задължително да присъстват на службата. Единственият час, от който Блис беше бягала досега, беше физическото. С приятелките ѝ отидоха да гледат някакъв кървав тийнейджърски филм. Денят мина много забавно, макар филмът да се оказа дори по-тъп, отколкото очакваха. Успяха да се върнат в училище, без никой да забележи липсата им.

В „Дюшен“ учениците имаха право да отсъстват от час-два пъти на срок. Училищната управа разбираше, че понякога стресът е прекален и възпитаниците им имат нужда да пропуснат някой час. Беше поразително как дори бунтарството беше включено в правилата, как училището бе успяло да вплете всичко в строгата си, методична организация.

Но доколкото ѝ беше известно, никой нямаше право да се чупи от погребение. Това би било сериозно нарушение, особено предвид факта, че Блис минаваше за една от най-добрите приятелки на Аги.

— Да тръгваме — каза Дилън и се протегна да я хване за ръката.

Блис тръгна след него, но в този момент още някой излезе от параклиса.

— Къде отивате? — попита Джордан Люелин, вперила пронизващ поглед в сестра си.

— Коя си ти? — попита Дилън.

— Разкарай се, дебеланке — предупреди я Блис.

— Не трябва да ходиш никъде, не е безопасно — заяви Джордан, като гледаше право в Дилън.

— Да тръгваме, тя е откачалка — каза Блис и се намръщи на сестра си, която бе облечена изцяло в бяло, сякаш бе дошла да получи първото си причастие.

— Ще те издам! — заплаши я Джордан.

— Давай! Кажи на всички! — извика тя в отговор.

Дилън се подсмихна самодоволно, а Блис го последва надолу към първия етаж, без да каже нищо повече.

Натъкнаха се на една от домакините, която ги изгледа подозрително с ръце на кръста.

— Какво правите тук, деца?

— Спокойно, Адриана — усмихна се Дилън.

Тя поклати глава, но също му се усмихна.

Блис харесваше това, че Дилън се държеше приятелски с персонала, дори да беше от чиста любезност. Мими се отнасяше с тях с презрително снизхождение.

Дилън поведе Блис към изхода и скоро бяха на свобода. Поеха по Деветдесет и първа улица.

— Какво ти се прави? — попита я той.

Блис сви рамене и вдиша свежия есенен въздух. Едно от нещата, които най-много харесваше в Ню Йорк, бе есента, каквото нямаха в Хюстън. Там задушното време преминаваше направо в дъждовно. Тя пъкна ръце в джобовете на елегантния си шлифер.

— В Ню Йорк сме, можем да правим какво ли не — пошегува се той. — Целият град е на наше разположение. Можем да идем на сатира или на някоя комедия. Или да посетим лекция върху Деридеа в университета. Или да играем боулинг. Знаеш ли, че в Ийст Вилидж има един бар, където сервитьорите са истински белгийски монаси? А можем просто да се разходим в парка.

— По-добре да разгледаме някой музей, какво ще кажеш? — попита Блис.

— Ох, какъв си изкуствовед — засмя се той. — Добре, в кой?

— В „Метрополитън“ — реши тя.

Беше ходила там само веднъж, и то само в магазина за сувенири, където мащехата ѝ бе прекарала часове.

Минаха по Пето Авеню и бързо стигнаха до „Метрополитън“. На стъпалата отпред беше пълно с хора, които правеха снимки, хапваха набързо по някой сандвич или просто се препичаха на слънце. Атмосферата беше празнична. Някой свиреше на тарамбука в единия край, а от другия ехтеше реге.

Във фойето на музея имаше пъстра тълпа от хора: групи ученици, които се точеха в редици след учителите си, студенти по изкуство, които се разхождаха със скициници в ръка, туристи, които говореха на всевъзможни езици — все едно бяха на Вавилонската кула.

Дилън подаде монета от десет цента под стъклото на гишето за билети.

— Два, моля — каза той с невинна усмивка.

Блис се ужаси. Погледна надписа — „Препоръчително дарение — 15 долара“. Е, правилно — беше препоръчително, а не задължително. Касиерът им подаде билетите без коментар. Най-вероятно всеки ден срещаше такива хора.

— Била ли си някога в Храма на Дендера? — попита Дилън.

— Не — поклати глава Блис. — Какво е това?

— Спри за малко — каза той, а после обгърна нежно лицето ѝ с ръце. — Затвори си очите.

— Защо? — засмя се тя.

— Просто го направи. Имай ми доверие.

Блис затвори очи и ги закри с ръка, а той я поведе. Тя вървеше колебливо. Направиха няколко резки завоя и Блис реши, че са в някакъв лабиринт. После се озоваха извън него и тя усети, че се намират насред огромно празно пространство.

— Отвори очи — прошепна Дилън.

Намираха се пред развалините на египетски храм. Сградата беше едновременно величествена и примитивна и ярко контрастираше с изчистените модерни линии на музея. Беше същинско чудо на изкуството. На Блис ѝ се завиваше свят при мисълта как педантично са пренесли отделните части на храма и са ги сглобили така, че в крайна сметка той изглеждаше като у дома си в манхатънския музей.

— Господи!

— Нали? — възкликна Дилън с блеснали очи.

Блис премигна, за да спре напирещите сълзи. Това беше най-романтичното нещо, което някой бе правил за нея.

Той я погледна в очите и наведе глава към устните ѝ. Блис примигна, сърцето ѝ биеше лудо, тялото ѝ отмаля. Вдигна лице в очакване да я целуне. Дилън изглеждаше нежен, изпълнен с надежда, трогателно уязвим заради начина, по който избягваше погледа ѝ.

Устните им се срещнаха.

И точно тогава се случи всичко.

Светът стана сив. Беше в кожата си, а сякаш не беше. Залата изведнъж като че ли се сви. Светът се смаляваше. Четирите стени на храма сякаш образуваха едно цяло. Тя беше в пустинята. Усещаше дразненето на пясъка върху езика си, горещото слънце по кожата си. От портите на храма излетяха хиляди скарабей, черни и блестящи. И в този момент тя започна да пищи.

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
30 НОЕМВРИ 1620 Г.
ПЛИМУТ, МАСАЧУЗЕТС

Днес Майлс Стендиш тръгна с група хора към Роноук да занесат лекарства, хвана и стоки в тамошното селище. Пътят с кораб е две седмици, така че ще отсъстват дълго. Сърцето ме заболя, че Джон замина с тях.

Засега сме в безопасност, но един Бог знае колко време ще е така. Никой не смее да каже. Децата растат много бързо и са радост за всички. Родиха се страшно много близнаци. Семейство Алертън вече имат тризнаци.

Сузана Уайт, чийто мъж също замина за Роноук, ни дойде на гости. И двете сме на мнение, че годината е много плодородна. Чувстваме се благословени.

К. К.

ГЛАВА 11

На път за кабинета на д-р Пат Скайлър продължаваше да си мисли за това, което ѝ каза Джак след погребението на Аги. Кабинетът на лекарката беше боядисан в бяло и се помещаваше в кула от хром и стъкло на Пето Авеню. Беше я попитал защо е игнорирала написаното от него, а тя отвърна, че го е помислила за шега.

— Смяташ, че смъртта на Аги е повод за шеги? — попита я смаяно той.

Тя се канеше да отрече, но баба ѝ я извика и се наложи да си тръгне. Не успяваше да изтрие от ума си изражението на лицето му — сякаш дълбоко го е разочаровала. Не можеше да си обясни защо той има такова въздействие върху нея. Някаква кльоцава жена с яка от лисица я гледаше недружелюбно. Скайлър предизвикателно издържа погледа ѝ.

Корделия много настояваше Скайлър да посети д-р Пат. Тя беше дерматолог, един от най-известните. Кабинетът и чакалнята ѝ приличаха повече на хотел в Маями, отколкото на обикновени лекарски помещения. Всичко беше бяло — килимите, стените, масите, кожените канапета. Д-р Пат беше лекар на всички от висшето общество — дизайнери, звезди, политици. По стените висяха снимки с автографи на фотомодели и актриси.

Скайлър прогони Джак от мислите си и запрелиства едно лъскаво списание, когато внезапно вратата се отвори и отвътре излезе Мими Форс.

— Ти пък какво правиш тук? — попита презрително тя.

Беше се преоблякла и вместо черната си рокля от „Диор“ носеше „по-обикновено“ облекло — дънки за четири хиляди долара на „Апо“ с платинени нитове и диамантено копче, къс пуловер на „Мартин Ситбън“ и високи ботуши с тънки токчета на „Джими Чу“.

— Седя си — отвърна Скайлър, макар да беше ясно, че въпросът на Мими е реторичен. — Какво ти е на лицето?

Мими я изгледа кръвнишки. Цялото ѝ лице беше покрито с кървави точки. Току-що се беше подложила на лазерен пилинг и кожата ѝ беше разранена. Така не се виждаха сините вени, които започваха да прозират около очите ѝ.

— Не е твоя работа.

Скайлър сви рамене, а Мими си тръгна, затръшвайки вратата след себе си.

Няколко минути по-късно сестрата извика Скайлър в манипулационната, измери теглото и кръвното ѝ налягане, след което я помоли да облече болнична нощница. Скайлър надяна дрехата и изчака още няколко минути да дойде лекарката.

Д-р Пат беше строга жена с посивяла коса, която погледна Скайлър и вместо поздрав ѝ каза:

— Много си слаба.

Скайлър кимна. За нея не беше важно какво яде. Можеше да живее само на шоколад и пържени картофи, без да качи нито грам. Така беше от дете. Оливър винаги се чудеше.

— Като гледам как ядеш, би трябвало да си колкото палатка — казваше често той.

Д-р Пат огледа мълчаливо начина, по който се преплитаха линиите по ръцете ѝ.

— Чувстваш ли се замаяна?

— Понякога — кимна Скайлър.

— А случва ли се да не можеш да си спомниш къде си или къде си била преди малко?

— А-ха.

— Случва ли ти се да мислиш, че сънуваш, но да не е така?

— Не съм сигурна какво имате предвид — намуси се Скайлър.

— На колко години си?

— На петнайсет.

— Точно навреме значи — промърмори д-р Пат. — Но без проблясъци на спомени. Странно.

— Моля?

Изведнъж се сети за онази вечер пред „Банката“. Оливър беше отишъл да вземе питиета, а тя тръгна към дамската тоалетна. Щом зави зад ъгъла, налетя на някакъв странен мъж. Видя го само за миг — висок, с широки рамене и черен костюм. Дори в мрака зърна блясъка в

сивите му очи. После изведнъж изчезна и остана само празната стена. У него имаше нещо древно и далечно, но в същото време ѝ изглеждаше познат. Не знаеше дали това ще е от интерес за д-р Пат, затова не го спомена.

Лекарката взе бланка за рецепта.

— Изписвам ти един крем, с който да прикриваш вените си, но да знаеш, че няма за какво да се притесняваш. Ще се видим пак напролет.

— Защо? Какво ще стане напролет?

Но лекарката не ѝ отговори.

Скайлър напусна кабинета с повече въпроси, отколкото отговори.

Когато се чувстваше потисната, Мими отиваше на шопинг. Това беше обичайната ѝ реакция при всяко по-голямо емоционално напрежение. Тъжна или щастлива, депресирана или триумфираща, тя можеше да бъде открита само на едно място. Изхвърча от кабинета на д-р Пат и тръгна към „Барнис“. Мими обожаваше „Барнис“. За нея това беше мястото, където нищо лошо не можеше да ѝ се случи. Обичаше изчистената линия на щандовете за козметика и парфюмерия, белите красиви рафтове, светлите дървени етажерки и стъклените витрини, на които бяха изложени бижута от малка италианска колекция. Всичко беше толкова чисто, модерно и съвършено.

Този магазин беше отличен антидот за всичко, което ѝ се случи. Аги беше мъртва и това я плашеше най-много. Смъртта ѝ означаваше, че Комитетът крие нещо от тях. Не ѝ се искаше да разпитва Старейшините, но я подлудяваше фактът, че баща ѝ не ѝ даваше никакви отговори.

А сега тази ван Алън с откачената си баба се появи при д-р Пат. Имаше нещо в това момиче, което никак не ѝ харесваше, и то не само защото Джак явно се интересуваше от нея. Когато ги видя заедно, изпита силно отвращение. Искаше да прогони това чувство на гадене. Искаше брат ѝ да престане да се движи с разни парцаливи ученички като Скайлър ван Алън. Какво му ставаше?

Една жена в лъскав костюм се доближи до Мими.

— Искате ли да разгледате нещата, които съм заделила за вас, г-це Форс?

Мими кимна и последва личната си асистентка по пазаруване до частната пробна, запазена само за ВИП посетители и знаменитости. Помещението беше кръгло, с велурени канапета, малък бар и малка масичка за напитки и неща за хапване. В средата имаше щендер с дрехите, които асистентката ѝ беше избрала специално за нея.

Тя си взе ягода с шоколадова глазура от един поднос и бавно я задъвка, докато оглеждаше дрехите. Вече беше подновила есенния си гардероб, но не пречеше да провери дали не е пропуснала нещо модно. Погали една златиста бална рокля „Ланвин“, късо яке на „Прада“ и коктейлна рокля с флорални мотиви на „Дерек Лам“.

— Ще взема тези — каза Мими. — А какво имаме тук? — изрече тя, като видя една дреха от шифон.

Понесе роклите към пробната и няколко минути по-късно се показва, облечена в умопомрачителна леопардова рокля на „Роберто Кавали“. Огледът се в огледалото. Дълбокото тясно деколте достигаше чак до пъпа и разкриваше бледата ѝ кожа с цвят на слонова кост.

— *Белусима!*

Мими вдигна очи. Срещу нея стоеше красив италианец, чиито очи не се откъсваха от деколтето ѝ.

Тя се прикри с ръце и му обърна гръб. Дългият цип стигаше чак до кръста ѝ и разкриваше част от черната ѝ прашка.

— Ще ме закопчаете ли?

Мъжът се доближи и пъкна пръст под каишката на прашката и се заигра с дантелената материя. Кожата ѝ настръхна от допира му. Той погали сърповидната извивка на гърба ѝ и спря точно в долната част на ханша.

Усмихна ѝ се сладострастно в огледалото, а тя му отвърна. Изглеждаше малко над двайсетгодишен, най-много двайсет и три. На китката му блестеше златен часовник „Патек Филип“. Разпозна го от светските хроники на вестниците — известен манхатънски плейбой, за който се говореше, че е докарал половината момичета от хайлайфа до психотерапия.

— Такава рокля не е за тук — каза той и бавно вдигна ципа.

Мими отстъпи леко назад и погледна надолу: дрехата едва покриваше зърната ѝ. Кройката разкриваше гърдите ѝ и отстрани.

— Тогава да идем някъде другаде — предложи Мими и очите ѝ проблеснаха опасно.

Усещаше кръвта във вените му и мислено вкуси сочната пулпа. Нищо чудно, че напоследък се чувстваше раздразнителна и слаба — при всички стрес около смъртта на Аги не ѝ бе останало време за ново момче.

Според някои не е много разумно младо момиче да се качва в ламборгинито на непознат мъж. Мими обаче се настани на предната седалка и се усмихна на себе си. Покупките ѝ от „Барнис“ бяха грижливо прибрани в багажника на колата. Все още беше с роклята на „Роберто Кавали“.

Той включи двигателя, натисна газта и жълтата спортна кола рязко потегли към Мадисън Авеню. Изгледа я хищно, протегна дясната си ръка през облегалката зад нея и я отпусна тежко на рамото ѝ.

Вместо да протестира, Мими придърпа ръката му надолу към деколтето си. Почувства се опиянена, когато той стисна гърдите ѝ през тънкия плат, а с другата ръка сръчно управляваше автомобила през трафика.

— Така добре ли е? — попита той със силен италиански акцент.

— Много добре — отвърна тя и бавно облиза устни.

Той нямаше никаква представа какво го чака.

ГЛАВА 12

— Разкажи ми отново какво се случи.

Блис седеше на бялото кожено канапе в кабинета на д-р Пат. Родителите ѝ бяха записали час, след като тя ги събуди през нощта с ужасяващи писъци.

— Вчера си била в храма — подсказа ѝ д-р Пат.

— Да, в египетското крило на музея. Той махна ръце от очите ми и видях храма.

Блис не беше много наясно що за лекар е тази доктор Пат. Кабинетът ѝ беше като на дерматолог, но бе видяла няколко бременни жени да минават на ултразвук в другите стаи.

— Така, това вече го спомена.

— И после... — Тя се изчерви. — Мисля, че той се канеше да ме целуне. Всъщност той май наистина ме целуна, но после... не знам, причерня ми и съм изгубила съзнание. Следващото, което помня, е, че се разхождахме с него в американското крило и разглеждахме мебели.

— Това ли е всичко, което си спомняш?

— Спомням си писъци.

— Пищяла си?

— Не, някой друг пищеше. Чуваше се някъде отдалеч.

Тя огледа кабинета на д-р Пат. Беше най-белият и най-чистият, който бе виждала. Дори медицинските инструменти блестяха, изкусно подредени в кутии от италианско стъкло.

— Разкажи ми.

Блис се изчерви. Не искаше да разкрие онова, което я тревожеше най-много. И без това родителите ѝ я мислеха за луда. Ами ако и д-р Пат си помисли същото?

— Ами беше много странно. Изведнъж се озовах пред храма, който беше цял. В Египет, имам предвид. Слънцето блестеше много ярко, а храмът не беше разрушен. Беше си съвсем цял. И аз бях там. Все едно съм влязла в някой филм.

Изведнъж д-р Пат се усмихна. Беше толкова неочаквано, че неволно Блис ѝ отвърна с широка усмивка.

— Знам, че звучи налудничаво, но имах чувството, че съм се върнала назад във времето.

Сега лекарката определено изглеждаше радостна. Затвори бележника си и го бутна настрани.

— Това, което преживяваш, е напълно нормално.

— Така ли?

— Нарича се *синдром на регенерация на паметта*.

— Какво е това?

Д-р Пат заобяснява надълго и нашироко феномена на когнитивното клетъчно реструктуриране, някакъв катаклизъм в мозъка, който предизвиква пренасяне в друга епоха. Блис не разбира нищо от думите ѝ.

— Това е нещо като дежа вю. Може да се случи на всеки.

— Предполагам. Значи не съм луда? И на други хора се е случвало?

— Е, не на всички. На някои... специални хора. Трябвало е да разкажеш на родителите си по-рано. Имаш среща с Комитета в понеделник, нали така?

Откъде знаеше д-р Пат за Комитета?

Блис кимна.

— Там ще ти обяснят всичко. Сега не се притеснявай и не го мисли.

— Значи нищо ми няма?

— Абсолютно нищо.

По-късно същата нощ Блис се събуди с адско главоболие. „Къде съм?“ — запита се тя. Чувстваше се така, сякаш я бе блъснал камион. Тялото ѝ беше тежко, сякаш бе прогизнало, главата ѝ бе замаяна. Погледна към часовника на леглото си. Светещите цифри показваха 23:49.

Изправи се с усилие. Сложи ръка на челото си и усети, че гори. Главата ѝ пулсираше безмилостно. Стомахът ѝ беше болезнено свит.

Глад.

Стъпи на пода и с мъка се изправи. Идеята се оказа лоша. Чувстваше се замаяна и слаба. Хвана се за една от подпорите на леглото и се пресегна да светне лампата. Но преди да е стигнала

ключа, стаята се озари от силна светлина. Всичко си беше точно както го беше оставила — дебелото писмо от Комитета и формулярите, разпръснати по бюрото, тетрадката по немски, отворена на същата страница, моливите, старателно подредени в кутията, магнита за хладилник, който ѝ бяха подарили приятели от Тексас, снимката на семейството ѝ пред Сената, когато баща ѝ положи клетва за сенатор.

Тя избърса очи и приглади къдриците си, за които беше сигурна, че стърчат във всички посоки.

Глад.

Болката бе някак тъмна и непреодолима. Физическа болка. Беше нещо ново. Д-р Пат не ѝ спомена нищо за това. Тя се хвана за корема и усети, че ѝ се гади. Излезе и тръгна по тъмния коридор, следвайки слабата светлина откъм кухнята.

Под мъждивата светлина мебелите от неръждаема стомана придаваха на кухнята суров вид. Блис виждаше отражението си във всички повърхности — високо, кльощаво момиче с разрошена коса и мрачно изражение.

Тя отвори вратата на хладилника. В редичка бяха подредени шишета вода с витамини, минерална вода „Сан Пелегрино“ и шампанско „Въов Клико“. Отвори чекмеджетата. Свежи плодове, нарязани и сложени в кутии. Плодово кисело мляко. Наполовина изяден грейпфрут, увит в прозрачно фолио. Няколко бели кутии с остатъци от китайска храна.

Нищо не я изкуши.

Глааад.

Намери каквото ѝ трябваше в средното чекмедже. Половин килограм сурово месо за хамбургери. Извади го и разкъса кафявата опаковка. Месо. Навря лицето си в огромното парче и заръфа лакомо, така че по брадичката ѝ закапа кръв. Погълна го почти цяло.

— Какво правиш?

Блис замръзна.

Сестра ѝ Джордан стоеше на вратата по розова пижама и я гледаше.

— Всичко е наред, Джордан.

Боби-Ан ненадейно се появи от сенките. Пушеше цигара в ъгъла на стаята. Издиша и около устата ѝ се образува кълбо дим.

— Отивай си в леглото.

Блис върна парчето месо обратно в чекмеджето, после избърса устните си със салфетка.

— Не знам какво ми стана, просто бях много гладна.

— Разбира се, мила моя — каза Боби-Ан, сякаш е най-нормалното нещо на света да завариш дъщеря си да яде сурово месо от хладилника в три през нощта. — Във второто чекмедже има няколко парчета филе, в случай че си още гладна.

След тези думи Боби-Ан ѝ пожела лека нощ. Блис се зачуди за миг дали светът не се е побъркал. Д-р Пат ѝ каза, че онова пътуване през времето, отделянето на тялото ѝ е било съвсем нормално. Втората ѝ майка я завари с окървавена уста наред кухнята посред нощ и дори не ѝ трепна окото. Замисли се за миг, после извади и другия пакет месо и изяде и него.

Туберкулоза. Симптомите включват висока температура, припадъци, замаяност, кашлица с кръв и течност в дробовете. В ранните години на колонията в Плимут туберкулозата е отнела живота на много хора. Някои са умирали напълно обезкървени. Според някои теории бактериалната инфекция разрушава тромбоцитите, водейки до абсорбция на кръвта в тялото, така че то изглежда, сякаш всичката му кръв е източена.

Из „Живот и смърт в колонията Плимут, 1620-1641“,
проф. Лорънс Уинслоу ван Алън

ГЛАВА 13

На следващия ден отново всички ученици бяха свикани в параклиса, но не по толкова трагичен повод — щяха да говорят за бъдещите кариери на възпитаниците. Дори ненавременната кончина на една от ученичките не можеше да промени строгия график на училището.

Част от философията на „Дюшен“ беше да разкрие на възпитаниците си различни пътища за професионално развитие. Лекции им бяха изнесли сърдечен хирург, редактор на престижно списание, изпълнителният директор на компания от първите 500 на „Форчън“, известен кинорежисьор. Повечето лектори бяха възпитаници на „Дюшен“ или родители на деца, учещи тук.

Повечето ученици бяха доволни от деветдесетминутното прекъсване на часовете, през което можеха да дремят на задните скамейки — далеч по-удобно, отколкото да клюмат в час.

— Днес имаме много специален гост — обяви деканът. — Представям ви Линда Фарнсуорт от „Фарнсуорт Моделс“.

Последваха бурни аплодисменти.

„Фарнсуорт Моделс“ беше най-голямото име в модната индустрия. Появата им в „Дюшен“ за двата дни в годината, посветени на кариерното развитие, бе повод да попълнят редиците си от модели. Колкото и неуместно да изглеждаше, гимназията безспорно охранваше модния бранш в града. Ученичките кълчеха бедра в редица клипове, дефилираха в „Браянт Парк“, участваха в телевизионни реклами и висяха на билбордове. Много от тях се снимаха за каталозите на „Джей Крю“ и „Абъркромби & Фич“. Типът момичета в „Дюшен“ бяха по-търсени от всякога — високи, слаби, руси, аристократични и с типично американско излъчване.

Линда Фарнсуорт бе ниска и закръглена жена с накъдрена коса, старомоден вид и очила тип „половинки“. Гласът ѝ трепереше пред микрофона, докато обясняваше особеностите на модната индустрия. Тя превъзнасяше предимствата на професията (страхотни фотосесии,

пътувания до екзотични места, купони), като не пропускаше да спомене колко сериозна работа се изисква от един модел. На края на лекцията учениците любезно ѝ ръкопляскаха.

След това Линда обяви, че на третия етаж ще се проведе кастинг, в който можеха да участват всички заинтересовани ученици. Почти всички момичета и половината от момчетата се наредиха на опашката, за да видят дали ще се впишат в профила на модел.

Дойде ред на Мими. Беше се облякла особено подходящо за целта — прилепнала тениска и дънки с ниска талия. Беше чула, че моделите трябвало да се обличат колкото се може по-семпло за кастингите, да бъдат като празна дъска, върху която дизайнерите да реализират своите идеи. Предната вечер остави италианеца изтощен в луксозния му апартамент, но самата тя се чувстваше освежена и ободрена.

— Върви до края на коридора и обратно.

Мими се разходи по пътеката, като полюшваше бедра.

Линда изцъка одобрително с език.

— Имаш идеални пропорции и талант, скъпа моя. Ключът е великолепната походка. Е, имаш ли желание да станеш модел?

— Разбира се! — извика Мими и плесна с ръце от възторг.

Крайно време беше да се присъедини към редиците на професионалните красавици.

После дойде ред на Блис. Тя загалопира напред-назад по коридора, като размахваше ръце около тялото си. Още ѝ ставаше лошо, като се сетеше за месото, което бе погълнала предната нощ, макар че след това болката в стомаха ѝ премина. Продължаваше да недоумява защо Боби-Ан прие инцидента толкова спокойно.

— Походката ти е малко тромава, но това се учи. Да, определено те искаме във „Фарнсуорт“ — реши Линда.

Двете с Мими се прегърнаха от радост. Блис видя Дилън да ги наблюдава от ъгъла на залата. Усмихна му се колебливо, а той я поздрави в отговор. Надяваше се да не му се е сторила странна в музея. Д-р Пат ѝ беше обяснила, че по време на синдрома на регенерация на паметта част от нея е била в настоящето, а съзнанието ѝ — в миналото. Черното петно в паметта ѝ не би трябвало да трае повече от пет-шест минути. Ядосваше се, че не помни точно онези пет минути, в които може би са се целунали. Дори не знаеше как да се държи с него.

Гаджета ли бяха? Или просто приятели? Беше влудяващо да не знаеш в какви отношения си с момчето, което харесваш. Добре, признаваше, че го харесва. Толкова много го харесваше, че май вече не й пукаше какво ще си помисли Мими.

Блис я погледна с леко негодувание. Вярно, че дължеше социалния си живот и привилегированото си положение на нея, но това не означаваше, че трябва да й се отчита.

Тъкмо би звънецът за начало на следващия час, когато някакво измъчено на вид момиче се втурна покрай събралото се множество, без дори да погледне към опашката. Предната нощ Скайлър почти не беше мигнала, затова проспa цялата лекция.

Линда Фарнсуорт я спря и я извади от унеса й.

— Извинявай? Как е името ти?

— Скайлър ван Алън — отвърна тя и нервно приглади бретона си встрани.

— Искаш ли да бъдеш модел?

— Тя — модел? — възкликна презрително Мими, която стоеше настрани и попълваше договора с „Франсуорт“

— Шшт! — каза засрамено Блис и я смушка с лакът.

Скайлър ги чу и погледна дрехите си — скъсан черен чорапогащник с бримки на двете колена (грубо нарушение на дрескода), широка бабешка рокля с паднала талия и флорални мотиви, плътни сиви чорапи, защото не успя да си намери черните скъсани гуменки и очила с рамка от долната страна. Освен това не си беше мила косата от седмици. Въобще не искаше да става модел, така че Мими нямаше от какво да се притеснява. Макар да се опитваше да не бъде прекалено суетна по отношение на външния си вид, някаква част от нея отчаяно се вкопчи в това ласкателство.

— Не, не мисля — отвърна Скайлър и се усмихна извинително.

— Но ти имаш визията на младата Кейт Мос — възкликна Линда. — Може ли да те снимам?

Жената извади полароида си, преди Скайлър да успее да възрази.

— Е, добре — каза тя.

— Напиши номера си тук. Не е нужно да подписваш договор, но ако някой дизайнер се интересува от теб, ще ти се обадим. Съгласна ли си?

— Хубаво — отвърна тя и без да се замисли, надраска номера си.
— Вижте, трябва да тръгвам.

Мими изгледа злобно Скайлър и се въртна с навирен нос.

Блис остана на мястото си и погледна Скайлър:

— Поздравления. Мен също ме избраха.

— Ами... добре. Мерси — отвърна Скайлър шокирана, че някой от обкръжението на Мими е благоволил да я заговори.

— Към кабинета по изкуства ли отиваш? — попита я Блис приятелски.

— Ами... — тя се поколеба, не беше сигурна какво точно иска от нея тексаското момиче.

За щастие видя Оливър до фонтаните и веднага тръгна към него, като напълно забрави за Блис.

— Хей!

— О, здравей, Скай — поздрави я той и обгърна с ръка слабите й раменете.

Двамата тръгнаха по коридора към кабинета по изкуства. Дилън вече беше там и им се усмихваше иззад грънчарското си колело. Беше с престилка, а ръцете му бяха изцапани с глина до лактите.

— Не е ли готино да се нацапаш? — попита ги той.

Те се изкикотиха одобрително и седнаха от двете му страни. Скайлър нагласи триножника си, а Оливър извади плочките си за дърворезба. Никой не забеляза Блис Люелин, която седеше в другия край на стаята и ги наблюдаваше съсредоточено.

Докато рисуваше, в един момент Скайлър вдигна поглед и видя Джак Форс, който се бе надвесил над масата на Кити Мълинс и се възхищаваше на скулптурата й на сиамска котка. На врата й забеляза издайническа смучка.

Не само тя ги видя. Оливър вдигна вежди, но за нейна радост не каза нищо. Джак явно си бе намерил гадже. Скайлър се запита дали подава и на нея загадъчни бележки по време на час. Хм. Усети как я обзема раздражение, но бързо го прогони. Оливър се направи, че размахва невидима брадва зад гърба на Форс, и Скайлър избухна в смях. След това веднъж завинаги прогони Джак от мислите си.

ГЛАВА 14

Блис погледна над платното си. Учителят им по изкуства жестикулираше енергично и ѝ обясняваше нещо за пейзажа ѝ, но тя не го слушаше, а не спираше да поглежда към мястото, където седеше Дилън.

По нищо не личеше да я е забелязал. Естествено, когато се засичаха някъде, той се държеше приятелски, но точно в това беше проблемът — приятелски и нищо повече. В крайна сметка, може да не са се целунали в музея онзи следобед. Може би е загубил интерес, което беше голям удар за егото и душата ѝ.

Беше толкова несправедливо, особено като се имаше предвид до каква степен я бе обсебил. Мислеше за него много по-често, отколкото се полага на един обикновен приятел, който дори не се движеше в нейната компания. Актьорът ѝ се бе обадил, моделът настояваше за среща, а тя не можеше да мисли за друго, освен за тъмните къдрици на Дилън и начина, по който я гледаше с големите си тъжни очи. Изглежда, беше от онези момчета, които нарушаваха правилата и бяха готови да посрещнат каквото дойде. Точно това ѝ харесваше у него, то разбунваше душата ѝ.

Сега го гледаше как говори с приятелите си — момичето с готическото излъчване, което избраха за модел, и симпатичното кльощаво момче с разчорлена коса — и изпита ревност. Дилън се шегуваше с тях, цапаше ги с глина, а те явно нямаха нищо против. Тримата, изглежда, много се забавляваха.

Когато часът свърши, всички се скупчиха на вратата — стълбището беше тясно и учениците слизаха в колона по един. Блис се озова точно до Дилън.

— Здравей — усмихна му се тя колебливо.

— *Après vous*, мадам — каза той галантно и ѝ предложи да мине преди него.

Тя кимна в знак на благодарност и се позабави, за да види дали ще ѝ каже още нещо — или може би отново ще я покани на среща. Но

той не каза нито дума повече. Тя слезе по стълбите сама, докато той остана да изчака приятелите си. Блис почувства, че се е провалила.

След като обядва с Мими и свитата ѝ, тя слезе в сутерена, за да си вземе учебниците за следващия час. Завари Скайлър да се преоблича за часа по физическо, наред с много други момичета и момчета.

Училището беше странна смесица от лукс и бедност. От една страна, в сутерена имаше амфитеатър с места за двеста зрители, но за съблекални място нямаше. Учениците трябваше да се преобличат в тоалетните, но понеже разполагаха само с пет минути за целта, повечето пренебрегваха правилата и се преобличаха в коридора. Момичетата бяха овладели до съвършенство техниката да измъкват сутиена през ръкавите на горната си дреха и после да обличат друг, спортен. На момчетата дори не им мигваше окото при тази гледка.

Едно от най-странните неща в „Дюшен“ беше, че момчетата и момичетата се възприемаха като братя и сестри, понеже се познаваха още от детската градина. Тийнейджърският стриптийз притесняваше само преподавателите, особено заблудения учител по история, който веднъж се бе натъкнал на полугола ученичка в коридора. Публичното преобличане беше само една от странностите, които съпътстваха образованието в „Дюшен“.

— Здравей, може ли да поговорим за малко? — попита Блис, като се облегна на шкафчето и загледа Скайлър, която пъхна глава в огромното спортно горнище.

Понеже беше нова, Блис предпочиташе да се преоблича в тоалетната. Не можеше да се почувства толкова комфортно, колкото останалите. Мими например обичаше да се разхожда важно по марков сутиен, все едно се намираще на плажа в Сен Тропе.

— Ъ-м-м? — попита Скайлър изпод дрехата, докато се бореше с лакти да се напъха в спортния си екип. Накрая свали със замах горнището и остана по фланелка и широки спортни панталони.

— Какво си намислила? — попита Скайлър, като я гледеше подозрително.

— Ти си приятелка с Дилън Уорд, нали?

— Да, и какво за него?

Тя погледна часовника си. Вторият звънец щеше да удари скоро и съучениците ѝ вече бързаха по стълбите към салона.

— Просто... ти познаваш ли го добре?

Скайлър сви рамене. Не беше много сигурна какво точно я пита Блис. Естествено, че го познаваше добре. Тя и Оливър бяха единствените му приятели.

— Чух някои слухове — започна Блис и се заоглежда, за да види дали някой не ги слуша.

— О, така ли, какви? — попита Скайлър с вдигнати вежди, докато напъхваше пуловера си в шкафчето.

— Ами... че се е забъркал с едно момиче в Кънектикът това лято...

— Не съм чула нищо подобно — прекъсна я Скайлър. — Но хората тук говорят за всеки. Ти наистина ли вярваш на тази история?

Блис изглеждаше шокирана.

— Не, разбира се! Не вярвам и дума!

— Виж, трябва да тръгвам — каза Скайлър рязко, сложи на рамо ракетата си за тенис и пое нагоре по стълбите с широка крачка.

— Почакай — извика Блис и побърза да я настигне.

— Какво?

— Аз просто... Искам да кажа... — Тя сви рамене. — Съжалявам, че отношенията ни тръгнаха зле. Вината е моя. Може ли да започнем отначало? Моля те.

Скайлър присви очи. Удари вторият звънец.

— Закъснявам — каза хладно.

— Работата е там, че онзи ден с него ходихме до „Метрополитън“ и мисля, че си прекарахме добре, но оттогава той не ми говори — обясни Блис. — Знаеш ли дали си има приятелка?

Скайлър въздъхна. Ако закъснееше за час, щяха да уведомят баба й. В „Дюшен“ не раздаваха други наказания, само пращаха съобщения на родителите, които биха си направили харакири, ако децата им не влязат в „Харвард“. Тя се вгледа в Блис — беше нервна, на лицето й бе изписана надежда.

Макар и неохотно, Скайлър реши, че Блис може да не е един от клонингите на Мими. Нямаше права руса коса, нито надпис „Форс“ на екипа си по физическо като останалите момичета от бандата й.

— Доколкото знам, няма гадже. Спомена ми, че е срещнал някого онази вечер в клуба — каза накрая Скайлър, като наблюдаваше внимателно Блис.

Тя се изчерви.

— Така си и мислех — кимна Скайлър.

Макар да се опасяваше, че постъпва неразумно, тя омекна. Щом Дилън е завел Блис в „Метрополитън“, значи не може да е толкова лоша. Скайлър се съмняваше, че Мими въобще знае какво точно е „Метрополитен“. Животът ѝ се въртеше около шопинга и ВИП клубовете. Сигурно си мислеше, че „Метрополитен“ е някакъв нощен клуб.

— Ако питаш мен, карай по-кратко с него. Мисля, че наистина те харесва — добави тя и се усмихна окуражително.

— Наистина ли? Говорил ли е за мен?

— Всъщност не ми влиза в работата — каза Скайлър колебливо и сви рамене.

— Кое?

— Ами можеш да го поканиш на есенния бал. Сигурно няма и през ум да му мине да иде, но ако го поканиш, може да размисли.

Блис се усмихна. Балът беше на следващата вечер. Би могла да го покани. Родителите ѝ нямаше как да не я пуснат. Това беше училищно събитие и несъмнено щеше да има достатъчно зорки очи, които да следят за благоприличието.

— Благодаря ти.

— Няма проблем — отвърна Скайлър и хукна по стълбите, без да я погледне повече.

Въодушевена от идеята, Блис написа нещо в тетрадката си, откъсна листа, напръска го с парфюма си и го пхна в шкафчето на Дилън.

Беше поразена от безочливостта си. Досега не ѝ се беше налагало да тича подир някое момче. Но пък за всяко нещо си имаше първи път.

ГЛАВА 15

Наричаха традиционния бал за начало на учебната година „вечеринката“, макар че той съвсем не бе някакво скромно празненство. Провеждаше се в историческото крило на сградата на Американската общност — огромно имение от червени тухли на Парк Авеню и Шейсет и осма улица. Организацията бе посветена на съхраняването на старата американска история, включително документи от времето на първите колонии и пътниците на „Мейфлауър“. На втория етаж се помещаваше библиотека с дървена ламперия, сводест таван и няколко уютни стаи, идеални за вечеря и танци. Много бъдещи младоженки даваха мило и драго за привилегията да празнуват сватбата си на Парк Авеню. Но за учениците от „Дюшен“ това беше просто мястото, където се провеждаше училищният им бал.

Малко по-рано същата вечер Скайлър и Оливър се излежаваха в стаята му и мързелуваха, но щом Скайлър спомена между другото, че не друг, а Дилън ще ходи на глупавия бал, Оливър веднага скочи.

— Да вървим.

— Ние? Защо? — възкликна Скайлър ужасена.

— Хайде, ще бъде забавно.

— Не, няма. Какво ще правим ние на някакъв снобарски бал? Ще гледаме как Мими Форс командори всички наред?

— Чух, че трапезата си я бивало.

— Не съм гладна.

— Хайде де, и без това няма какво да правим.

След вълнуващия уикенд миналата седмица, когато се вмъкнаха в „Банката“, наистина изглеждаше малко тъпо просто да си седят в стаята на Оливър и да четат списания.

— Добре — съгласи се тя. — Но трябва да си ида вкъщи да се преоблека.

— Разбира се.

Когато Оливър мина да я вземе, Скайлър беше облечена във вечерна дантелена рокля в стил 50-те години, бели ръкавици до китките, мрежести чорапогащи и обувки на високи токчета. Беше купила роклята от „И Бей“ за трийсет долара. Беше без презрамки и подчертаваше тънката ѝ талия. Полата беше разперена като изящна камбана, издута от тюлена фуста. В музикалната кутия на баба си откри перлена огърлица със сатенена панделка и си я сложи.

Оливър бе избрал тъмносин копринен смокинг, черна риза и черни панталони. За Скайлър беше донесъл венче от рози, което се носеше на китката.

— Откъде го взе? — попита Скайлър, докато го нахлузваше на ръката си.

— В Ню Йорк могат да ти доставят всичко, което поискаш — усмихна се доволно Оливър, а после ѝ подаде бутониерата, за да я прикрепи на ревера му.

— Как изглеждаме?

— Идеално — отвърна той и ѝ предложи ръка.

Пред величествената сграда на Американската общност завариха безброй лъскави черни коли, от които слизаха ученици по двойки — дама и кавалер. Момичетата носеха модни вечерни рокли и перлени колиета, а момчетата — сини сака и вълнени панталони. Никоя не носеше гривна от цветя. Вместо това момичетата държаха красиви букети от калии, които захвърляха настрани веднага щом влезеха в залата.

— Явно нещо пак сме недоразбрали — отбеляза саркастично Скайлър.

Тръгнаха към горния етаж с намерението да се смесят с останалите. Като видяха роклята на Скайлър, няколко момичета взеха да си шушукат.

— Сигурно я е купила от „Марк Джейкъбс“ — прошепна едното.

— Или от магазин за маскарадни костюми — каза приятелката ѝ. Скайлър се изчерви от смущение.

Намериха Дилън на втория етаж, близо до масичката, отрупана с всякакви плодове. Носеше спортно сако от камилска вълна, елегантна черна риза и отлично скроени памучни панталони. В скута му седеше Блис Люелин, красивото червенокосо момиче от Тексас. Беше с тънка

тясна рокля, полуотворени обувки на „Прада“ и обичайното колие от перли около лебедовата си шия.

— Здравейте — извика Дилън, щом ги видя. Стисна ръката на Оливър и целуна Скайлър по бузата. — Познавате Блис, нали?

Те кимнаха. Откога Дилън говореше с тексаски акцент? Явно наистина много си падаше по нея.

— Добре си се нагласил — пошегува се Скайлър и махна въображаема пращинка от сакото му.

— На „Хюго Бос“ ли е? — попита Оливър подигравателно, правейки се, че преценява внимателно материята.

— Да, и гледай да не ми го нацапаш — отвърна Дилън засегнато, но въпреки това се ухили.

Блис се усмихна радостно на двамата и намигна на Скайлър.

— Страхотна рокля — каза тя и, изглежда, наистина го мислеше.

— Благодаря — отвърна Скайлър.

— Е, разгледахте ли наоколо? Има страхотни неща за хапване на горния етаж — каза Дилън.

— Още не, сега отиваме.

Те оставиха двойката и взеха да си проправят път през тълпата към бюфета.

Стаята беше украсена с бели коледни лампички, а в дъното имаше елегантни подноси с топли и студени меса, сребърни чинии с изискани ордъври и френски сладкиши. В средната стая момичета от аристократични семейства и богати момчета виеха тела в ритъма на някаква „тежка“ рап песен. Лампите бяха изгасени и Скайлър виждаше лицата им в сянка. Направи й впечатление, че всички момчета носеха малки плоски бутилки, които се подаваха от джобовете им. От време на време изваждаха скришом шишетата, за да отпият или да наляят малко алкохол в чаените чаши на гаджетата си. Дори Оливър си беше донесъл бутилката с монограм. Наоколо кръжаха няколко учители, но, изглежда, никой не забелязваше потайното къркане или просто не им пукаше.

— Искаш ли да си пийнеш?

— Естествено — отвърна Скайлър и взе шишенцето от ръката му.

Алкохолът изгори гърлото ѝ. За миг главата ѝ се замая, после отпи още няколко глътки.

— Хей, по-полека, това е доста силничко — предупреди я Оливър. — Ще се напиеш — каза развеселено той.

Но Скайлър си беше все така трезва, макар че се усмихваше и се преструваше, че я е хванало.

Двамата стояха неуверено встрани от останалите, като стискаха сребърните чаши с плодов пунш и се преструваха, че им е все едно че никой не разговаря с тях, не ги поздравява, нито показва, че ги е забелязал или че са добре дошли на празненството.

Скайлър огледа групичките ученици, събрани около коктейлните маси, пушеците на балкона, другите, които позираха за снимка пред пианото, и осъзна, че макар да познаваше повечето от детинство, мястото й не бе сред тях. Колкото и невероятно да беше, дори Дилън беше успял да си намери приятелка, и то не коя да е, докато те двамата с Оливър бяха все така сами.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я той, сочейки към тъмната стая.

— М-не — поклати глава тя.

— Тогава да си тръгваме? — Явно Оливър беше стигнал до същото заключение. — Можем да идем в „Банката“ — на бас, че музиката там ще е по-хубава.

Скайлър се поколеба. От една страна, двамата с Оливър имаха пълното право да са тук. Нали и те бяха ученици на „Дюшен“. Но, от друга, може би беше най-добре да се изнижат тихомълком и с малко късмет никой нямаше да разбере, че изобщо да идвали.

— Вината е моя — каза Оливър с крива, нервна усмивка.

— Не, напротив. Аз поисках да дойдем — възрази тя.

Двамата заслизаха по покритите с червен килим стълби и видяха Джак Форс да говори с Кити Мълинс. Скайлър затаи дъх и тръгна към вратата, без да го поглежда, като стисна по-силно ръката на Оливър.

— Много рано си тръгваш — каза Джак.

Скайлър се обърна. Кити Мълинс беше изчезнала, а Джак стоеше сам, облегат на парапета. Беше облечен с панталони в цвят каки, разкопчано синьо сако и бяла риза с маншети, която отпред бе затъкната в панталона му, а отзад висеше свободно. Вратовръзката му се беше изкривила. Играеше си с маншета на десния си ръкав и изглеждаше умопомрачително красив.

— Тъкмо си тръгнахме — сви тя рамене и не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Защо не останеш? — попита я Джак и я погледна право в очите. — Може пък да се позабавляваш.

За момент Скайлър забрави напълно за Оливър, затова се сепна, когато той я заговори.

— Ще ида да си взема още едно питие. Искаш ли да дойдеш с мен? — попита я с напълно безизразно лице.

Тя не отвърна и в продължение на един безкраен миг настана неловко мълчание.

— Аз... не съм жадна, така че... ще се видим по-късно, Оли, става ли? — каза умоляващо.

Той се намръщи, но не отвърна нищо и бързо се качи обратно по стълбите.

Скайлър скръсти ръце. Какво искаше Джак Форс? Цяла седмица след разговора им на погребението не беше казал и дума, а сега отново я търсеше. Защо изобщо му обръщаше внимание?

Джак се доближи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Хайде да танцуваме. Май пуснаха моята песен.

Тя се остави да я поведе към стълбите и този път, щом двамата влязоха в стаята, почти всички обърнаха глави към нея. Скайлър забеляза ревността в очите на момичетата, а няколко момчета я погледаха с уважение. Преди малко беше абсолютно невидима, но присъствието на Джак промени всичко. Той я придърпа по-близо и тя се залюля в такт с музиката. Стаята се потопи в хипнотичния ритъм на *Time Is Running Out* на *Muse*. „Мисля, че се давя, задушавам...“ Тя приближи тялото си към неговото и усети как от близостта и горещината на телата им той започва да се поти.

ГЛАВА 16

Родителите ѝ се готвеха да излизат. Мими стоеше в стаята си и слушаше тракането на токчетата на майка си по мраморния под, последвано от тежките стъпки на баща ѝ.

— Здравей, миличка — каза Тринити, като почука на вратата ѝ.
— Ние с татко ти излизаме.

— Влез — каза Мими.

Сложи си тежките висящи обици и се вгледа внимателно в отражението си в огледалото.

Тринити отвори вратата и влезе в стаята. Носеше дълга рокля на „Валентино“ и разкошен самурен шал около раменете си. Имаше елегантна фигура на звезда и дълга руса коса, която се виеше на къдрици. Често я снимаха за светските хроники и модните списания.

Родителите ѝ отиваха на някакъв благотворителен бал. Непрекъснато ходеха някъде. Мими не можеше да си спомни кога за последен път единият от двамата си е бил вкъщи за вечеря. Понякога минаваше цяла седмица, без да ги види. Майка ѝ прекарваше времето си във фризьорския салон, фитнеса, при психоаналитика си или в бутиците на Мадисън Авеню, а баща ѝ вечно беше на работа.

— Не се прибирай прекалено късно — каза Тринити и целуна дъщеря си по бузата. — Изглеждаш страхотно. Това роклята, която ти купих, ли е?

Мими кимна.

— Обиците са малко тежки за нея, не мислиш ли?

Мими се почувства засегната. Не понасяше да я критикуват.

— Мисля, че са много подходящи, майко.

Тринити сви рамене.

Мими забеляза, че баща ѝ, който стоеше на прага, изглеждаше нетърпелив и говореше по мобилния си телефон. Напоследък беше още по-разсеян от обикновено. Нещо го притесняваше, беше непрекъснато замислен, забравяше разни неща. Онзи ден тя се прибра много след вечерния си час и той я видя да се промъква през кухнята,

където той си наливаше поредната чаша бренди, но не ѝ каза нито дума.

— Къде е Джак? — попита майка ѝ и се огледа, сякаш очакваше да го намери скрит под тоалетката.

— Вече е там — обясни Мими. — Моят кавалер закъснява.

— Е, да се забавлявате добре — каза Тринити и потупа Мими по бузата. — Гледай да не се забъркаш в някоя голяма неприятност.

— Лека нощ — добави Чарлс, затваряйки вратата на спалнята ѝ.

Мими се погледна отново в огледалото. По някаква причина всеки път, когато родителите ѝ излизаха за вечерта, тя се чувстваше отчаяна. Изоставена. Никога не свикна с това. Свали едрите обици. Майка ѝ беше права, не бяха подходящи за роклята.

Малко след като родителите ѝ тръгнаха, пристигна италианецът. Той нямаше нищо общо с човека, когото срещна в „Барнис“. Напереността му беше изчезнала заедно с хищническата му усмивка. Мими буквално я изсмука от него. Сега тя държеше контрола. Почти му се беше наситила — толкова бе лесен. Никой не беше на нивото ѝ.

— Аз ще карам — заяви тя и взе ключовете от джоба му.

Той не се възпротиви.

Разстоянието до сградата на Американската общност беше много кратко, но Мими няколко пъти мина на червено и накара една линейка да отбие встрани, за да не се блъснат.

Тя спря пред къщата, където чакаше портиерът, и хвърли ключовете на момчето, което паркираше автомобилите. Италианецът я следваше като кученце. Двамата влязоха заедно в къщата.

Мими изглеждаше поразително в сатенената рокля с цвят на нощно небе. Косата ѝ бе вдигната на висок кок, а единственият ѝ аксесоар беше колие с перли от южните морета. Тя дръпна ръката на италианеца и го поведе по стълбите. Там се натъкна на най-добрата си приятелка Блис Люелин, която се целуваше страстно с онази отрепка Дилън Уорд.

— Здравсти-и-и — проточи Мими с леден глас.

Откога датираше тази история? Тя никак не обичаше да не е в течение на нещата.

Блис откъсна устни от тези на Дилън. Червилото ѝ беше размазано, а косата — разрошена. Щом видя приятелката си, се изчерви. Дилън се усмихна самодоволно на Мими.

— Блис. В тоалетната. Веднага.

Блис се усмихна извинително на Дилън и без възражения последва приятелката си в женската тоалетна.

Мими провери кабинките и след като се увери, че вътре няма никой, се обърна към Блис:

— Какво, по дяволите, ти става? С този тип ли излизаш? Можеш да имаш всеки, когото си пожелаеш!

— Харесвам го — каза Блис наперено. — Готин е.

— Готин — повтори тя, като разтегли думата така, сякаш съдържаше десет срички — гоооотин.

— Какъв ти е проблемът? — попита Блис предизвикателно.

— Проблем? Аз нямам проблем. Кой е казал, че имам проблем? — попита Мими и се заоглежда театрално, сякаш изненадана, че наоколо няма никого.

— Да не би да е заради онази случка в Кънектикът? Той няма нищо общо.

— За какво говориш?

— Просто чух, че се забъркал в някакъв инцидент с едно момиче в Кънектикът — каза Блис. — Но каквото и да е, не е вярно.

Мими сви рамене. За пръв път чуваше за това, но не се изненада.

— Просто не разбирам защо си губиш времето с него.

— Защо го мразиш толкова? — попита Блис.

Мими се сепна. Тя наистина гледаше на него с прекалено отвращение. Защо всъщност го мразеше? Не беше сигурна, но имаше някакво предчувствие, а предчувствията ѝ никога не я подвеждаха. Имаше нещо в това момче, което никак не ѝ харесваше, но не можеше да определи точно какво.

— А какво му е на твоето гадже? Прилича на зомби — продължи Блис.

Италианецът ги беше последвал в женската тоалетна и в момента лигите му течаха върху касата на вратата. Всички гаджета на Мими изглеждаха така — като олигофрени.

— По-късно ще се занимавам с него.

— Връщам се при приятеля си — заяви Блис.

— Хубаво. Да не забравиш за срещата на Комитета в понеделник. Блис почти беше забравила за нея. Въобще не беше сигурна, че иска да е част от някаква претенциозна социална организация, но се налагаше да успокои Мими.

— Няма.

Мими я проследи с поглед, докато излизаше. Каква загуба. Блис се опитваше да си извоюва независимост и това я безпокоеше. Най-много от всичко мразеше бунтовете на подчинените си. Тя излезе от тоалетната, като дръпна италианеца за вратовръзката да я последва. Следващата сцена обаче буквално я порази.

Брат ѝ танцуваше с онова момиче ван Алън. Сега вече наистина ѝ се догади.

Когато беше с Джак, Скайлър имаше чувството, че времето е спряло. Дори не осъзнаваше, че се намира в стая, пълна с потни тийнейджъри. Двамата се движеха в пълен синхрон. Джак внимателно придържаше тялото ѝ близо до неговото, така че усещаше дъха му по кожата си. Беше странно, че го вижда толкова ясно в тъмното, докато всички останали бяха просто размазани сенки. Затвори очи и за миг видя двамата заедно, но облечени различно. Намираха се в същата бална зала, в същата къща, но сто години по-рано. Скайлър беше облечена в дълга вечерна рокля с корсет и копринена пола, а той носеше бял смокинг. Изглеждаше красив и радостен. Вместо чувственото очарование на песента се чуваше нежен валс.

Изглеждаше като сън, но не беше сън.

— Какво става? — попита тя, докато той я въртеше в ритъма на танца.

Залата беше обляна в светлина, звучеше нежна музика. Джак само се усмихна. Продължиха да танцуват и Скайлър установи, че отлично владее сложните стъпки. Щом музиката спря, двамата заръкопляскаха учтиво.

Огледът се още веднъж и се озова обратно в настоящето, облечена в късата си рокля в стила на петдесетте, а Джак в синьото си сако и червена вратовръзка. Тя примигна. Дали не е било плод на въображението ѝ? Или беше реалност? Чувстваше се обърквана и дезориентирана.

— Да си починем малко — предложи той, хвана я за ръката и я отведе от дансинга.

Излязоха на балкона и Джак извади цигара.

— Искаш ли? — попита я той.

Тя само поклати глава.

— И ти ли го усети?

Джак кимна. Дръпна си от цигарата и издиша дима.

Балконът гледаше към Парк Авеню. Скайлър смяташе, че това е една от най-красивите улици на света, с нейните великолепни редици от сгради, строени преди войната, и потока от жълти таксита.

Ню Йорк беше едно вълшебно място.

— Какво беше това?

Но преди Джак да успее да отговори, от вътрешността на къщата се чу писък. Двамата се спогледаха, обзети от една и съща мисъл — смъртта на Аги. Дали нямаше втора жертва? Втурнаха се вътре.

— Всичко е наред — обясняваше Мими Форс. — Той просто припадна. Боже, вземи се в ръце, Кити!

Италианецът на Мими лежеше проснат в безсъзнание на пода, а лицето му беше бледо като платно.

— Джак, помогни ми — извика троснато тя, като видя брат си на вратата.

Той отиде забързано до нея и ѝ помогна да изправи италианеца до седнало положение.

Скайлър видя как говори ядосано на Мими и ѝ се кара:

— Този път мина границата... Можеше да го убиеш... Спомни си какво казаха Старейшините...

Скайлър стоеше там, без да знае какво да направи, и в този момент се появиха Блис и Дилън. Дилън погледна компрометиращата картина.

— Нека да позная, бил е с Мими Форс, нали?

Скайлър кимна.

— Време е да се омитаме отгук.

— Определено — каза Блис.

Скайлър хвърли последен поглед към Джак. Той все още се караше със сестра си и дори не забеляза, че си тръгва.

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
20 ДЕКЕМВРИ 1620 Г.
ПЛИМУТ, МАСАЧУЗЕТС

Мъжете заминаха преди няколко дни, а все още нямаме вест от тях. Уплашени сме. Трябваше да са се върнали досега с новини от колонията. Децата ми правят компания и за да минава времето, четем на глас от книгите, които успях да донеса. Само да можехме да напуснем този кораб — тук е винаги влажно и ужасно претърпкано, но къщите ни още не са готови. Мъжете могат да нощуват на брега, но ние трябва да останем тук, на това тъмно място. Страхувам се, но се утешавам с мисълта, че ако с Джон и останалите се бе случило нещо, щях да го усетя. Досега не съм получавала видения за опасност. Някои се опасяват, че не сме успели да им се измъкнем. Носят се слухове, че един от тях е тук сред нас.

Момчето на Билингтън било изчезнало, това казват. Изчезнал. Отвлечен. Друг пък казва, че може да е заминал с групата към Роноук, така че засега никой не е разтревожен. Гледаме и чакаме с притаен дъх.

К. К.

ГЛАВА 17

Откакто се помнеше, Скайлър прекарваше всяка неделя в болницата. Когато беше малка, с баба ѝ вземаха такси до най-отдалечената част на Манхатън. За пазачите беше толкова познато лице, че те дори не ѝ даваха пропуск, а само ѝ махваха да мине. Сега вече беше по-голяма и Корделия не я придружаваше до болницата.

Мина покрай спешното отделение, после през чакалнята и продължи към магазина за подаръци, балони и цветя. Купи си един вестник и тръгна към асансьора. Майка ѝ беше на последния етаж в отделна стая, обзаведена като да беше в луксозен хотел.

За разлика от повечето хора Скайлър не намираше болниците за потискащи. Беше прекарала тук голяма част от детството си, обикаляйки по коридорите в инвалиден стол или играейки на криеница със сестрите. Всяка неделя обядваше в ресторанта на болницата, където сервитьорите пълнеха чинията ѝ с бекон, яйца и вафли.

В коридора срещна сестрата, която обикновено се грижеше за майка ѝ.

— Днес е един от добрите ѝ дни — каза тя с усмивка.

— О! Радвам се.

Майка ѝ беше в кома откакто Скайлър се помнеше. Няколко месеца след раждането Алегра получила аневризъм и изпаднала в кома. През повечето време лежеше неподвижно и едва дишаше.

Но в „добрите“ дни се случваше клепачът ѝ да потрепне, да помръдне палеца на крака си или някое мускулче на бузата ѝ да потрепне. От време на време въздишаше без причина — малки, неуловими знаци, че под пашкула на живата смърт лежи в плен една енергична жена.

Скайлър си спомни последната прогноза на лекарите отпреди десетина години. „Всичките ѝ органи функционират. Тя е в перфектно здраве, има само един проблем. По някаква причина умът ѝ е отделен от тялото. Нормално се редуват периоди на сън и бодърстване и

мозъкът ѝ не е увреден. Нервите ѝ функционират, но въпреки това тя е в безсъзнание. За нас това е мистерия.“

Колкото и да бе странно, лекарите бяха убедени, че при дадени обстоятелства тя може да се събуди. Понякога пациентите идваха в съзнание, когато чуеха песен или глас от миналото. Нещо задвижваше процеса и те се събуждаха. Тя можеше да отвори очи по всяко време.

Корделия вярваше в това и настояваше Скайлър да ѝ чете, за да може майка ѝ да разпознава гласа ѝ и евентуално да реагира на него.

Скайлър благодари на сестрата и надникна през малкото прозорче, което служеше на сестрите да наглеждат пациентите си, без да ги притесняват.

В стаята имаше някакъв мъж.

Тя задържа ръката си върху дръжката, без да я натиска. Погледна отново през прозорчето.

Мъжът беше изчезнал.

Скайлър примигна. Можеше да се закълне, че видя мъж. Мъж с посивяла коса и черен костюм, който бе коленичил до леглото на майка ѝ и държеше ръката ѝ. Беше с гръб към вратата, раменете му се тресяха, сякаш плачеше.

Но щом погледна повторно през стъклото, вече го нямаше.

Случваше се за втори път. Скайлър беше по-скоро любопитна, отколкото притеснена. За пръв път го видя преди няколко месеца, когато излезе от стаята, за да си вземе чаша вода. Когато се върна, вътре имаше някого и тя се стресна. С крайчеца на окото си забеляза мъж, който стоеше до прозореца и гледаше към река Хъдсън. Но в момента, в който тя влезе, той изчезна. Не успя да види лицето му, само гърба и прошарената му коса.

В началото се уплаши, чудеше се дали светлината и въображението ѝ не си играят с нея. И все пак имаше чувството, че знае кой е безименният посетител без лице.

Тя отвори бавно вратата и влезе в стаята. Остави дебелия неделен вестник на масичката до телевизора.

Майка ѝ лежеше на леглото с ръце, скръстени на корема. Дългата ѝ лъскава руса коса беше разпиляна по възглавницата. Беше най-красивата жена, която Скайлър бе виждала. Имаше лице на ренесансова мадона — ведро и спокойно.

Скайлър се доближи до стола край леглото и отново огледа стаята. Надникна в банята, която майка ѝ никога не използваше. Дръпна пердетата, едва ли не очаквайки да открие някой там. Нямаше никого.

Разочарована, тя се върна на мястото си до леглото и разгърна днешния вестник. Какво да ѝ прочете най-напред? За войните? За петролната криза? За престрелките в Бронкс? Статия за новите кулинарни експерименти в Испания? Спря се на „Сватби и чествания“. Майка ѝ като че ли ги харесваше. Понякога, докато Скайлър ѝ четеше съобщенията за сватби, пръстите на краката ѝ помръдваха леко.

— „Кортни Уолс се омъжи за Хамилтън Фишър Стивънс в «Пиер» тази сутрин. Булката е на трийсет и една, завършила е «Харвард»...“ — зачете Скайлър.

Погледна майка си с надежда, но тя не помръдна. Реши да прочете друго малко:

— „Марджъри Фийлдкрест Голдман се омъжи за Нейтън Макбрайд вчера вечерта. Булката е на двайсет и осем, редактор в...“

Пак нищо.

Скайлър заразглежда обявите. Нямаше как да предвиди кое би се харесало на майка ѝ. В началото си мислеше, че тя реагира на сватбите на хора, които познава — наследници на стари нюйоркски фамилии. Понякога обаче майка ѝ въздишаше, докато ѝ четеше трогателната история на двама компютърни програмисти, които се запознали в бар в Куинс.

Мислите ѝ се върнаха към мистериозния посетител. Огледът се отново и забеляза, че на масата има цветя — букет бели лилии в кристална ваза. Не евтините карамфили, които продаваха на долния етаж, а изкусна аранжировка на великолепни лилии с дълги стъбла. Стаята бе напоена с аромата им. Странно, че не ги забеляза още като влезе. Кой би донесъл цветя на жена в кома, която дори не може да ги види? Кой е бил тук? И къде бе отишъл? И най-важният въпрос — откъде бе дошъл?

Скайлър се запита дали не трябва да го спомене на баба си. Миналия път беше запазила посещението на непознатия мъж в тайна, притеснявайки се, че Корделия ще направи нещо, с което да го държи настрана. Тя беше убедена, че баба ѝ няма да хареса факта, че някакъв непознат посещава дъщеря ѝ.

Скайлър обърна страницата.

— „Катрин Елизабет Деменил се омъжи за Никълъс Джеймс Хоуп Трети.“

Погледна лицето на майка си. Нищо. Нито потрепване на бузата, нито помен от усмивка.

Скайлър взе студената ръка на Алегра и я погали. Изведнъж по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Отдавна не се бе трогвала до сълзи при вида на майка си. Но сега Скайлър заплака на воля. Мъжът, когото видя през стъклото, също плачеше. Тихата стая беше изпълнена с дълбока, пронизваща скръб и Скайлър заплака безутешно за всичко, което беше загубила.

ГЛАВА 18

В понеделник на училище Оливър се държа хладно със Скайлър. По време на обяда седна до Дилън и не ѝ запази място. Тя им помахала, но само Дилън ѝ отвърна. Наложил се да изяде сандвича си сама в библиотеката. Хлябът ѝ се стори сух и тя скоро изгуби апетит. За лошото ѝ настроение допринасяше и фактът, че след събота, когато танцуваха заедно, Джак Форс се държеше така, сякаш нищо не се бе случило. Седеше с приятелите си, прегръщаше сестра си и се държеше точно както преди, когато не я забелязваше. Заболя я.

Когато часовете свършиха, тя видя Оливър да се смее на някаква шега с Дилън.

— Доскоро, брато — каза Дилън и го потупа по рамото, а после ѝ се усмихна приятелски. — Доскоро, Скай.

— Чао, Дилън — отвърна му тя.

След танците Скайлър, Блис и Дилън отидоха заедно на пицария. Потърсиха и Оливър, но той вече си беше тръгнал. Сигурно никога не би им простил, че са отишли без него. По-точно никога не би простил на нея. Познаваше го достатъчно добре, за да е наясно, че възприема постъпката ѝ като предателство. Трябваше да го последва по стълбите, когато отиде за питие, а вместо това прие да танцува с Джак Форс. Сега той я наказваше, като я лишаваше от приятелството си, а то беше важно за нея като слънцето.

— Хей, Оли — започна тя.

Той не ѝ отговори. Продължи да прибира книгите си в раницата, без дори да я погледне.

— Оли, моля те!

— Какво? — сви рамене той, сякаш едва сега я забеляза.

— Как какво, много добре знаеш какво — отвърна тя и очите ѝ проблеснаха гневно. Понякога се вбесяваше от това, че той вечно се самосъжаляваше. Сякаш тя нямаше право да има други приятели. Що за приятелство беше това?

— Не ми се обади цял уикенд. Нали щяхме да ходим на кино?

— Така ли? — намръщи се Оливър. — Не помня да сме правили подобни планове. Пък и, нали разбираш, някои хора променят плановете си, без да кажат на другите.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна той и сви рамене.

— Заради Джак Форс ли си ми ядосан? Защото ако е така, това е много, много тъпо.

— Ти да не би да си падаш по него? — попита Оливър с гневно изражение. — По този скапаняк?

— Не е скапаняк! — извика Скайлър.

Самата тя остана удивена от разпалеността, с която го защитаваше.

Оливър се намръщи и отметна кичура коса, паднал пред очите му.

— Добре, щом така се чувстваш, Безлична.

„Нашествениците“ беше един от любимите им филми, в който извънземни заменяха всички интересни хора със свои копия роботи, наречени „безлични“. Последните бяха конформисти, които правеха всичко като останалите: купуваха си чанти на „Марк Джейкъбс“, ходеха с идеално изправени коси и си падаха по Джак Форс.

Скайлър се почувства виновна за нещо, което дори не разбираше. Толкова голямо провинение ли беше да смята Джак Форс за свестен? Добре, той беше един от онези, които всички смятаха за „голяма работа“, най-популярният. Доскоро тя самата гледаше с насмешка на многобройните му фенки в училище, които мислеха, че той едва ли не може да ходи по вода.

Беше толкова тривиално и предвидимо да харесваш Джак Форс. Той беше умен, красив, атлетичен, всичко му се удаваше с лекота. Но само защото бе решила, че няма причина да го мрази, не означаваше, че е безмозъчен робот, нали? Или означаваше? Не можеше да прецени и това я тревожеше.

— Ти му завиждаш — обвини го тя.

— За какво? — Очите му се разшириха и той пребледня.

— Не знам, но завиждаш.

Според нея Оливър винаги бе искал да е като Джак. Да бъде обожаван.

— Да бе — каза той саркастично. — Завиждам му за това, че може да гони топка със стик.

— Оли, недей така, моля те! Наистина искам да поговорим за това, но имам среща с Комитета, затова...

— Записала си се в Комитета? — попита той невярващо. — *Tu?*

Гледаше я така, все едно в живота си не бе чувал нещо понелепо.

Толкова ли е невероятно, запита се Скайлър. Макар тя да бе никой, някога семейството ѝ е било влиятелно, а не е ли именно за това цялата работа?

И все пак, колкото и да ѝ беше неприятно да го признае, той имаше право. За нея самата беше пълна загадка защо ѝ оказват подобна чест. Спомни си колко доволна изглеждаше баба ѝ, когато получи дебелия бял плик. Корделия я беше погледнала по същия преценяващ начин, както когато за пръв път видя сините линии по ръцете ѝ. Сякаш се гордееше с нея.

Не беше споменавала за това на Оливър, защото явно той не бе получил покана — не би скрил подобно нещо от нея. Стори ѝ се странно, че не са го поканили, като се имаше предвид, че семейството му притежаваше половината Горен Ийст Сайд и окръга.

— Да, и какво? Смешно ли ти се вижда?

Чертите му се напрегнаха и той отново се намръщи.

— И не си ми казала? Направо не мога да те позная — каза Оливър, обърна се и си тръгна.

Тя стоеше и гледаше как той се отдалечава. Всяка крачка, която правеше, показваше огромната пропаст, отворила се между тях. Той беше най-добрият ѝ приятел, човекът, на когото имаше най-голямо доверие в целия свят. Как можеше да ѝ се сърди толкова за това, че се е присъединила към някакъв скапан клуб? Но тя се досещаше за истинската причина за гнева му. Досега бяха правили всичко заедно, а изведнъж нея я канят в Комитета, а него — не. Пътищата им внезапно се бяха разделили. Колко глупаво, помисли си Скайлър. Щеше да отиде на първата среща само защото баба ѝ настояваше, а после щеше да се откаже от членството. Нищо, свързано с този комитет, не я интересуваше.

ГЛАВА 19

Мими гледаше развеселено уплашените новобранци. Спомни си как миналата година тя самата беше на тяхно място и си мислеше, че са тук, за да планират годишния бал (музика, декори, покани). Естествено, Джак беше наясно, че нещо се подготвя, той никога нищо не пропускаше. Явно някои имаха по-добра представа какво става с тях.

По онова време и тя имаше проблясъци — спомените изникваха в съзнанието ѝ без предупреждение. Веднъж, докато беше в Мартас Винярд, се видя пред някаква ферма, облечена в отвратителна рокля от сукно — колкото и невероятно да ѝ се струваше. На един тест по френски пък, за който не беше учила, се оказа, че владее езика перфектно и получи отличен.

Докато се усмихваше при спомена, в стаята влязоха членовете на Конклава; токчетата на обувките им „Маноло Бланик“ затракаха леко по мраморния под. Сред тях беше и майка ѝ. Настъпи тишина. Жените си кимаха една на друга и махаха весело на децата си.

Залата „Джеферсън“ се намираще в предната част на къщата и беше обзаведена в неокласическия стил „Монтичело“ в памет на третия президент. Таванът беше висок и сводест като на катедрала. По стените имаше няколко портрета на английския художник Гейнсбъро, а в средата беше разположена огромна кръгла маса, около която седяха новите членове. Едни гледаха отегчено, а други — уплашено. Мими не познаваше всички, понеже някои бяха от други училища. Боже, колко бяха грозни униформите на „Найтингейл“. Членовете на Младшия комитет седяха на чиновете, подпираха се на прозорците или просто чакаха със скръстени ръце. Поне този път брат ѝ Джак ги бе удостоил с присъствието си.

Значи Старейшините все пак бяха решили да включат онова момиче ван Алън. Странно. Мими нямаше спомен за нея от миналото си, дори от Плимут. А трябваше да е била там някъде; щеше да се разрови в подсъзнанието си. За всеки от останалите присъстващи

имаше спомен какъв е бил в миналото. Кейти Шеридан например винаги ѝ е била приятелка — двете бяха дебютирали заедно в обществото през 1850 г. Лиси Харис пък ѝ беше шаферка на сватбата в Нюпорт година по-късно. Но за Скайлър не си спомняше нищо.

Що се отнася до Джак, с него бяха заедно от цяла вечност. Той беше единственият човек, чието лице виждаше неизменно, който я очакваше при всяко следващо прераждане. Ако медитираше редовно, може би щеше да успее да достигне най-дълбоки пластове на миналото си, чак до самото им създаване в Древен Египет преди Големия потоп.

Напред излезе госпожа Присила Дюпон, която редовно присъстваше в светските хроники на вестниците. Тя стоеше зад много от културните институции в Ню Йорк. Подобно на жените зад нея, тя беше естествено слаба, с къса коса и гладко лице. Облечена в елегантен черен костюм на „Каролина Херера“, тя излъчваше строгост.

Като председател на Комитета и главен настоятел, тя откри събранието.

— Добре дошли на първата тазгодишна среща на Нюйоркския комитет по кръводаряване — започна тя и се усмихна. — Много се гордеем с всеки един от вас.

Мими пропусна край ушите си обичайните приказки за гражданския дълг и задължаващото благородство, за редицата дейностите, които Комитетът организираше в полза на общността. Годишният бал например спомагаше за набирането на солидни средства за програми, свързани с кръвните изследвания, посветени на борбата с болести като СПИН и хемофилия. Комитетът беше открил болници и изследователски институти, беше подпомогнал финансово изследванията на стволови клетки, както и други медицински проекти.

След като приключи с обичайните клишета, госпожа Дюпон насочи вниманието си към десетината младежи, които седяха на кръглата маса.

— Но дейността на Комитета не се изчерпва с това, да помагаме на другите.

Всички мълчаха в очакване на следващите ѝ думи.

Госпожа Дюпон спря настойчивия си поглед на всеки един от младежите и едва тогава продължи:

— Събрахме ви тук, защото сте много специални.

Гласът ѝ беше мелодичен и изтънчен, едновременно аристократичен и успокояващ.

Мими погледна към Блис Люелин: тя, изглежда, се чувстваше доста неловко. Мими я беше направила на пух и прах заради Дилън. Блис дори се беше заканила, че няма да дойде на срещата, но в крайна сметка бе променила решението си.

— Някои от вас може би вече са забелязали промени в телата си. Кой са видели сините линии по ръцете си?

Няколко души отвърнаха утвърдително. През ръцете им прозираше сапфирена светлина.

— Това е добре. Кръвта ви започва да се проявява.

Мими си спомни колко ужасена беше, когато за пръв път ѝ се появиха сини линии. Образуваха някаква сложна плетеница, простираща се от рамото до китката ѝ. Джак ѝ показва своите и когато двамата доближиха ръцете си, линиите им се съединиха и образуваха общ мотив. Приличаше на съвпадение, но не беше.

Тези знаци бяха нещо като карта на миналото им. Кръвта настояваше на своето, налагаше се. Синята кръв, *la sangre azul*, която ги бележеше като представители на своя вид.

— Някои от вас сигурно са забелязали, че изведнъж нещата им се удават много лесно. Например представяте се много добре на тестове, за които не сте учили, или имате почти фотографска памет.

Няколко души потвърдиха.

— А забелязали ли сте, че понякога времето започва да тече по-бавно или пък се изнизва неусетно?

Мими кимна. Спомените те откъсваха от настоящето и те притегляха в миналото. Вървиш си по улицата и не щеш ли, се оказваш на същата улица, но в различна епоха. Беше като да гледаш някой много готин филм с тази разлика, че самият ти участваш в него.

— А забелязали ли сте, че можете да ядете каквото си искате, без да качите и грам?

Някои от момичетата се засмяха. Добър метаболизъм, мислеха си червенокръвните. Мими не можа да се сдържи и се засмя. Сякаш бе възможно някой да яде толкова кексчета със сметанова глазура, колкото си иска, и да бъде слаб като нея. Това беше една от особеностите на синята кръв, която най-много ѝ допаднаше. Тя беше от късметлиите, от избраните.

— Вкусът на сготвеното месо ви е станал непоносим. Сега жадувате за сурово, кърваво месо.

Някои от учениците изглеждаха доста смутени. Блис беше много бледа. Мими се зачуди дали и на другите им се е случвало да се нахвърлят върху сурово месо с такова настървение, че лицата им да се омажат с кръв, стичаща се по брадичките им. По погледите им разбра, че доста от тях вече са го преживели.

— И един последен въпрос. Колко от вас са се сдобили с домашно животно през последната година? По-специално с куче.

Всички вдигнаха ръце.

Мими си спомни как намери своето чау-чау на плажа, а брат ѝ се сдоби със свое същата вечер. Баща им беше много горд.

— Колко от кучетата ви са ловджийски хрътки?

Само Скайлър вдигна ръка. Мими се намръщи. Брат ѝ също имаше ловджийска хрътка — първокласна. Това я раздразни.

— Тук съм, за да ви кажа да не се тревожите. Всичко, което ви се случва, е нормално. Това е така, защото и вие подобно на мен, на приятелите ви тук, на родителите ви, бабите и дядовците ви, на братята и сестрите ви и другите ви роднини сте част от дългата и благородна традиция на Четиристотинте.

Госпожа Дюпон щракна с пръсти и светлините угаснаха. Но и тя, и останалите членове на Комитета излъчваха сияние. Блестяха с някаква вътрешна светлина, която подсилваше чертите им.

— Това се нарича *илюмината*, една от нашите дарби, която ни помага да виждаме в тъмното и да бъдем забелязвани от своите.

Някои от учениците изпищяха.

— Няма от какво да се притеснявате. Тук сте в безопасност, защото всички ние сме от един вид.

Гласът ѝ беше мелодичен, хипнотизиращ.

— Всичко това е част от Цикъла на изразяването. Вие сте най-новите синьокръвни. Днес е въвеждането ви в тайната история. Добре дошли в новия си живот.

Лицата на учениците бяха сковани от потрес. Мими си спомни колко ужасена беше самата тя, но не от Комитета. Беше някакъв различен ужас, по-сложен. Ужасът, когато най-после си узнал истината. Същия този ужас видя на лицата на новите членове.

Предстоеше им да се спуснат в мрачните дълбини на собственото си „аз“.

ГЛАВА 20

Вампири?

Да не са се побъркали? Значи Комитетът е всъщност параван за кръвопийци като тези от треторазредните филми на ужасите? Значи не са просто благотворителна организация? Не бяха просто сбирщина богати хлапета. Не бяха слаби, защото повръщаха храната си. Не бяха добри в спорта, нито пък страшно умни. Цялата работа беше в това, че са — колко смехотворно — вампири.

Скайлър изслуша остатъка от речта отчасти ужасена, отчасти запленена от подобната на култ церемония. Вярно, че дойде тук, без да знае с какво се захваща, но това определено не го бе очаквала. Трябваше да се махне отгук. Избута стола си назад с намерението да си тръгне, но се поколеба, после отново седна. Изглеждаше прекалено грубо и неразумно. Много от нещата, за които говореха, звучаха логично. Сините линии по ръцете ѝ например. Явно кръвта им светеше през кожата, защото заявяваше пробуждането си, постепенно се свързваше със старото познание, мъдрост и спомени от предишните им прераждания. Тяхната кръв бе жива, затова бяха безсмъртни. Кръвта им беше на хиляди години, още от зората на времето, една жива база данни на безсмъртното им съзнание. Тя имаше собствена воля и да израснеш като синьокръвен, означаваше да се научиш да контролираш огромната интелигентност вътре в теб.

За сто години физическата ти обвивка се изтощаваше и тогава отиваше да си починеш и да се възстановиш, докато те извикат за следващата фаза на цикъла. А може да избереш да не почиваш и да запазиш физическата си обвивка, за да се превърнеш в несмъртен, каквито бяха някои от Старейшините. Но за това трябва да получиш специално разрешение. Повечето синьокръвни минаваха през цикъла. Как го казаха те — трите етапа на вампирския живот: изразяване, еволюция и отделяне.

Скайлър не можеше да отрече и частта с кучето. Бюти просто бе тръгнала след нея един следобед и тя бе почувствала, че създанието е

част от нея. Госпожа Дюпон обясни, че кучетата им са части от техните души, трансформирани във физическия свят, за да ги защитават. Възрастта от петнайсет до двайсет и една се наричаше залез — най-уязвимата за синьокръвните, защото тогава заменяха човешката си същност с вампирска. В този период кръвта им започваше да утвърждава себе си, появяваха се спомени от минали прераждания, замаяност, кучетата се превръщаха в техни ангели пазители, които имаха грижата стопанинът им да премине успешно в следващата фаза.

И все пак всичко това звучеше толкова невероятно. Отначало реши, че светещата кожа е някакъв трик за Хелоуин. Дори в случая с Джак. Значи затова той светеше така в тъмното онази вечер.

Нямаше търпение да каже на Оливър.

Само че... нямаше право. Червенокръвните, т.е. хората, не трябваше да научават. Само онези, които изпълняваха ролята на донори, знаеха, но после им изтриваха паметта. Някаква хипноза предизвикваше амнезия у тях и ги караше да бъдат предани на синьокръвните. Скайлър не можеше да си представи да пожелае да пие нечия кръв. Изглеждаше ѝ толкова противно. Пък и как да каже на Оливър, когато той и без това не ѝ говореше.

Оказваше се, че за пиенето на кръв има много правила. Например може да имаш само един донор по едно и също време и не трябва да го използваш по-често от веднъж на четирийсет и осем часа. Явно животът на вампирите не е точно това, което представят по телевизията и в книгите. Комитетът нарочно дезинформираше червенокръвните. Митът за граф Дракула тръгваше от синьокръвен унгарец със зловещо чувство за хумор. Конспиративният отдел разпространяваше погрешна информация. Всички неща, които уж убивали вампирите — разпятие, чесън, слънчева светлина — бяха пълна измислица. Някакво си тяхно чувство за хумор.

Ако можеше да се вярва на Комитета, нищо не можеше да убие вампирите. Абсолютно нищо. За тях смъртта е просто илюзия.

Скайлър разбра, че причината вампирите да не харесват разпятието, е, че то им напомня за падението и прогонването им от райската градина. Колко заблудени са тези хора, помисли си Скайлър. Мислят се за паднали ангели. Точно от това се нуждаеше светът — още възгордели се богаташи.

Чесънът ги отблъскваше просто заради неприятната си миризма.

Госпожа Дюпон продължаваше да обяснява как вампирите били силно естетическа раса, която цени най-високо красотата и хармонията. Що се отнася до слънчевата светлина, тя също им напомняла за райската градина, откъдето били прогонени. Но повечето вампири обичали слънцето. Ето защо, значи, повечето от членовете на Комитета имаха такъв убийствен тен.

Те живееха вечно, но не в кожата на един и същ човек. Във всеки цикъл имаше само по четиристотин вампира. Можеха да консумират храна, но го правеха по-скоро по навик или за да не изглеждат различни от другите. Щом достигнеха определена възраст, се нуждаеха единствено от човешка кръв, за да се презареждат. Скайлър научи, че пълното изконсумиране на човешко същество, т.е. изпиването на кръвта му, е най-голямата простъпка. Това бе първата заповед в Кодекса на вампирите — да не причиняват вреда на човешките си подобия.

Понеже хората не можеха да понесат да загубят прекалено много кръв, синьокръвните имаха по няколко човешки донори, които последователно използваха за презареждане. За пред обществото тези човеци бяха техни любовници. Ето защо Мими сменяше толкова често гаджетата си. Това беше част от начина на живот на синьокръвните. Дали Кити Мълинс беше една от донорките на Джак? Сигурно, щом не присъстваше на събранието. Скайлър вече не ревнуваше от Кити — жал ѝ беше за нея.

Старейшината им обясни, че основната мисия на тяхната раса е да минат през фазата на изразяването и да еволюират до етап, на който Бог би могъл да им прости и да ги прибере обратно в Рая.

Да бе.

Скайлър не вярваше и на една дума. Явно някой беше решил да си прави извратени шеги. Тя едва ли не очакваше да се появи скрита камера, но всички си мърмореха нещо, а някои до нея дори плачеха от облекчение.

— Толкова се притеснявах, че полудявам — каза Блис Люелин.

Документите, които подписаха, бяха всъщност съгласие да спазват Кодекса на синьокръвните. Той беше нещо като десетте заповеди на вампирите и те се бяха ангажирали да спазват правилата му.

Всеки понеделник щяха да научават повече за миналото си, както и за начините да контролират потенциала си. Вампирските сили имат множество проявления, като най-разпространените бяха свръхинтелектът и екстремната физическа сила. Повечето вампири можеха да четат мислите на хората, но само най-могъщите умееха да контролират умовете им и да им внушават какво да правят. Няколко можеха да променят физическата си форма. Най-рядката способност беше да спираш времето, но в цялата история само един вампир бе съумял да го направи един-единствен път.

Срещите на Комитета имаха за цел и да помогнат на младите вампири да си изберат мисия за текущия цикъл. Скайлър научи, че синьокръвните стоят зад почти всяка културна институция в града като „Метрополитън“, Музея на модерното изкуство, „Гугенхайм“, Нюйоркския балет и Нюйоркската опера. Всички те се издържаха с парите на синьокръвните.

Госпожа Дюпон им обясни, че като пораснат, ще имат възможност да работят за различни комитети. Най-младото поколение синьокръвни вече даваха своя принос, като организираха бала за спасяването на Венеция и други благотворителни събирания, сред които и Бала на четиристотинте — най-голямото социално събитие на годината, което се провеждаше в залата на хотел „Сейнт Реджис“ през декември. То водеше началото си още от Златния век, когато се бе наричал Балът на патрициите.

Въпреки всичко Скайлър не вярваше на нито една дума. След като ги отпратиха, някои от най-новите членове се скупчиха около по-старшите, за да им зададат допълнителни въпроси. Скайлър бързо си тръгна, без да забележи, че някой я следи.

Той се появи пред нея без никакво предупреждение.

— Здравей — усмихна се Джак Форс.

Косата му беше очарователно разрошена както винаги, а очите му приличаха на два зелени изумруда на красивото му изваяно лице.

— Боже, как го направи? — стресна се тя.

Джак сви рамене.

— И теб ще те научат. Това е една от способностите ни.

— Е, не смятам да стоя тук, за да ме учат.

— Скайлър, почакай.

— Защо?

— Не трябваше да стане така. Срещата беше свикана твърде рано. Обикновено я правят напролет — дотогава почти всички са разбрали какво става от спомените си. Започваш да осъзнаваш коя си, преди да ти кажат. Първата среща е просто формалност. Обикновено, когато те приемат в Комитета, вече си наясно.

— Ъ?

— Знам, че ти идва в повече, но спомни си какво се случи в събота на партито. Когато танцувахме валс, сецаш ли се? Видяхме го, защото се е случвало и преди. Всичко, което тя каза, е вярно.

Скайлър поклати глава. Не. Няма да се върже на този номер. Може всички да са се смахнали, но тя имаше достатъчно здрав разум. Неща като вампири, минал живот и безсмъртие не съществуваха в реалния свят. А Скайлър живееше именно там — в реалността. Не смяташе да се мести в лудницата.

— Направи така — каза Джак и потупа челюстта си отстрани.

— Защо?

— Ще ги усетиш — каза той и показа с пръсти издължените си вампирски зъби.

— Моля?

— Хората си мислят, че зъбите на вампирите са кучешките, но това е заблуда, която се разпространява от Конспирацията. Нашите са малко по-встрани.

— Вампирски зъби? — попита Скайлър, като едва успя да сдържи насмешката си.

— Хайде, потърси ги. По това време вече са избили.

Тя неохотно пхна пръст в устата си.

— Няма нищо... О!

Напипа малък зъб, който досега не беше забелязвала. Имаше същия и от другата страна.

— Ако се концентрираш, ще ги накараш да се покажат.

Тя прокара пръст по тях и си представи как зъбите се издължават и излизат от венците ѝ. Изведнъж два остри зъби се подадоха навън.

— Можеш да се научиш да ги показваш и прибираш.

Тя докосна с пръст острия като игла зъб. Стомахът ѝ се сви от вълнение, което не можеше да контролира.

Сега осъзна това, което беше отричала през цялото време.

Тя беше вампир. Безсмъртна. Опасна. С достатъчно остри зъби, за да разкъса кожата на човек и да пие от кръвта му. Прибра зъбите си докрай и от това я заболя.

Тя наистина беше една от *тях*.

ГЛАВА 21

След срещата Блис трепереше от вълнение заради всичко, което току-що научи. Беше вампир или както бе по-правилно да се каже — „вам-пир“, което на древния език на синьокръвните значело огнен ангел. Тя бе безсмъртна. Е, това обясняваше спомените, кошмарите, гласовете в главата ѝ. Беше странно да мисли за кръвта си като за нещо живо, но те така казаха — че всички са живели много, много отдавна и че ги призовават, когато се налага. Един ден щяха да контролират всичките си спомени и да се научат как да ги използват.

Блис почувства как я залива вълна на облекчение. Значи не беше луда. Не си губеше ума. Причерняването в музея, точно преди да целуне Дилън, беше част от процеса. Това е имала предвид д-р Пат. Значи все пак беше нормална. Предполагаше се да се чувства замаяна, да ѝ прилошава. В крайна сметка тялото ѝ се променяше, кръвта ѝ се променяше. Може би сега, след като знаеше защо ги сънува, кошмарите ѝ нямаше да я плашат толкова.

След срещата Мими беше широко усмихната.

— Добре ли си? — попита меко тя.

Знаеше, че е нужно време да се свикне с всичко това. Но да откриеш, че си една от синьокръвните, беше все едно да получиш награда. Когато това се случи с Мими и Джак, родителите им организираха в тяхна чест парти изненада.

Блис кимна.

— Хайде да идем да си хапнем по стек тартар.

Повървяха малко до „Ла Гулю“ и седнаха на една маса отвън. Беше късен следобед, но все още достатъчно слънчево и топло. Избраха си от менюто и бързо поръчаха.

— Чакай да си изясня нещо. Значи не можем да бъдем убити? — попита Блис, като придърпа стола си по-близо, за да не може никой да дочуе разговора им.

— Не, ние живеем вечно — отвърна Мими безгрижно.

— Вечно ли? — Блис така и не успяваше да си представи подобно нещо.

Как така щеше да живее вечно? Значи нямаше да се сбръчка и така нататък?

— Да, вечно.

— Дори ако ни пронизат в сърцето със сребърен кинжал?

— Само ако е от „Тифани“ — изкиска се Мими.

Тя отпи от чашата си с минерална вода „Сан Пелегрино“.

— Не, сериозно, гледала си твърде много „Бъфи, убийцата на вампири“. Няма нищо, което може да ни нарани. Но знаеш как е в Холивуд. Трябвало е да измислят начини да ни убиват. Не знам как сме си спечелили тази кофти репутация — каза тя със сладка усмивка. Истинско красиво чудовище. — Всичко това са измислици на Конспирацията, за да заблудят червенокръвните.

Блис усети, че главата ѝ се замайва. Все още не разбираше.

— Но след сто години все пак умираме, нали?

— Само физическата ни обвивка, и то ако поискаш. Спомените ти са вечни, така че на практика никога не умираш. — Мими отпи още една глътка.

— Ами това с пиенето на кръв?

— Много е забавно — каза Мими със замечтан поглед, спомняйки си за италианеца. — По-хубаво е от секс.

Блис се изчерви.

— Не се дръж като пуританка. Имала съм стотици червенокръвни.

— Ти си един вид вампирска курва — пошегува се Блис.

Лицето на Мими помръкна, но след миг тя усети хумора в думите на Блис.

— Да, такава съм. Истинска жена вамп.

Храната им пристигна — розови парчета сурова риба тон за Мими и стек тартар със сурово яйце за Блис.

Блис беше много благодарна на този, който е направил яденето на сурово месо не само приемливо, но и модерно. Запита се как ли би се почувствал Дилън, ако реши да го превърне в свой донор.

Масите около тях започнаха бързо да се заемат, предимно от жени, със скъпи кожени якета и дънки, понесли торби с покупки от магазините по Мадисън Авеню, уморени от цял ден обикаляне и

мерене на дрехи. Блис се огледа. Почти на всяка маса имаше ястия от сурово месо. Колко ли от тях бяха синьокръвни? Може би всички?

— Ами слънцето? То не може да ни убие, нали? — попита тя между две хапки. Стекът направо се топеше в устата ѝ.

— В момента да не би да се гърчиш и да умираш? — ухили се Мими. — В крайна сметка всички ходим в Палм Бийч за Коледа.

Е, за умирање не умираше, но пък имаше сърбеж и сподели това с Мими.

— Трябва да кажеш на д-р Пат. Ако си алергична, ще ти даде хапче. При някои алергията е генетично заложена. За късмет хапчето помага и при акне. Не е ли супер?

Мими остави вилицата и избърса устата си със салфетка, после извади една пила и започна да остри вампирските си зъби с нея.

— Полезно е — каза между другото.

Блис сякаш изгуби връзка с реалността. В един момент на мястото на Мими видя друга жена, която някога бе познавала.

— Случи ти се, нали?

— Кое?

— Видя ме — някое от превъплъщенията ми в минал живот.

— Това ли беше?

— Коя бях? — попита Мими с любопитство.

— Не знаеш ли?

Мими въздъхна.

— Не съвсем. Можеш да се подложиш на медитация и да научиш всичко за предишните си съществувания, но това причинява болка. Наистина не ти трябва да го правиш.

— Канеше се да се омъжваш — каза Блис. — Носеше корона.

— Ммммм. Чудя се кога ли е било това? Не помня такъв случай. Омъжвала съм се в Бостън, в Нюпорт и в Саутхемптън, Англия. Всъщност ние сме от там. Помня кога се установихме в Плимут. Това е най-далечният ми спомен до момента.

Блис не ѝ каза, че във видението тя страстно целуваше годеника си и този годеник приличаше досущ на брат ѝ Джак. Беше толкова зловещо. Сигурно си имаше обяснение, но засега предпочете да запази смущаващия спомен за себе си.

ГЛАВА 22

Корделия беше помолила Скайлър да се срещнат в „Сейнт Реджис“ за чаша чай след училище. Чакаше я на обичайната маса, а до нея лежеше ловджийската хрътка. В „Сейнт Реджис“ не допускаха животни в залата за хранене, но за Корделия направиха изключение. В крайна сметка хотел „Астор Корт“ беше кръстен на нейната прапрабаба.

Скайлър се запъти към масата със смесица от гняв и страх. Баба ѝ седеше спокойно с отпуснати в скута ръце. Изглеждаше жизнена и енергична. Кожата ѝ светеше, а косата ѝ беше платиненоруса, с лек оттенък на сребристо. Скайлър си даде сметка, че баба ѝ винаги изглеждаше така след ежеседмичната си терапия при Хорхе. Дали латиноамериканецът ѝ беше само фризьор или и донор? Тя реши, че е по-добре да не знае.

— Нека съм първата, която да те поздрави — каза Корделия.

— Не виждам за какво толкова трябва да се радвам — отвърна Скайлър.

Баба ѝ направи знак да седне на стола срещу нея.

— Седни, момичето ми. Имаме много да си говорим.

Появи се келнер в официален костюм.

— Китайски чай, ако обичате — поръча Корделия.

Скайлър седна и Бюти намести глава в скута ѝ. Докато я галеше разсеяно, се запита дали кучето е наистина неин ангел пазител или просто куче, намерено на улицата.

— За мен „Ърл Грей“ — избра си тя. — Защо не си ми казала нищо досега? — попита тя баба си, след като сервитьорът се отдалечи.

— Не може, преди да си готов да носиш бремето на себепознанието. А Присила върши отлична работа с церемонията по въвеждането.

Присила Дюпон. Главата на Старейшините. Председател на Комитета. Високопоставен член на обществото. Или каквато там беше.

— Корделия, на колко години си? — попита Скайлър.

Баба ѝ се усмихна — печална, знаеща усмивка.

— Правилно си се досетила. Аз съм преминала обикновения цикъл, но имам своите основания да остана.

— Заради майка ми...

Скайлър си помисли, че Корделия е избрала да живее по-дълго, за да се грижи за нея, понеже тя... Какво се беше случило с майка ѝ всъщност? Нали е всемогъщ вампир, защо тогава е в кома?

— Да. — Корделия, изглежда, страдаше. — Майка ти направи ужасен избор.

— Защо? Защо е в кома? Щом е неуязвима, защо не се събуди?

— Нямам право да го обсъждам — каза остро Корделия. — Каквото и да е сторила, ти трябва да си благодарна, че носиш наследството ѝ.

Скайлър искаше да попита какво значи това, но тогава се появи сервитьорът със сребърен поднос, отрупан със сандвичи, кифлички и петифури. До порцелановите им чаши постави лъскави малки чайници.

Скайлър понечи да си налее, но баба ѝ я спря:

— Сложи цедката.

Скайлър кимна и направи каквото ѝ каза, след което сервитьорът ѝ наля от горещия чай. До ноздрите ѝ достигна приятното ухание на бергамот. Скайлър се усмихна; от малка обичаше този следобеден ритуал. Арфистката в ресторанта свиреше нежна мелодия.

Няколко минути двете с баба ѝ мълчаха и хапваха от лакомствата. Скайлър намаза една кифличка със сметана и я потопи в лимоновия крем. Отхапа и издаде звук на наслада.

Корделия попи устата си със салфетката. Самата тя си взе минисандвич с риба, отхапа леко и го върна обратно в чинията си.

Скайлър осъзна, че умира от глад. Взе си сандвич с краставица и още една кифличка.

Келнерът се появи и дискретно добави на подноса още сандвичи и кифлички.

— Какво имаш предвид под това, че трябва да съм благодарна? — попита Скайлър.

Беше объркана. Звучеше, сякаш е имала избор, но от всичко, което научи на срещата преди малко, излизаше, че да бъде синьокръвна, е съдба.

Корделия сви рамене. Повдигна капачето на чайника и се намръщи на сервитъора, който стоеше облеган на стената.

— Още гореща вода, ако обичате.

— Ти наистина ли си ми баба? — попита Скайлър между две хапки сандвич с пушена съомга.

Корделия отново се усмихна. Беше някак объркващо; сякаш най-после завесата се е вдигнала и Скайлър за пръв път виждаше истината за възрастната жена.

— Буквално, не. Умно се сети. От зората на времето сме общо четиристотин. Нямаме потомство в обичайния смисъл. Както вече разбра, по време на различните цикли много от нас се прераждат, други избират да запазят формата си. Когато телата ни умрат, остава само една капка кръв с нашето ДНК. Дойде ли време да се появи нова душа, на тези от нас, избрали да продължат, вдъхват нов живот. Така че може да се каже, че всички сме свързани, но и че нямаме никаква връзка помежду си. Но ти си поверена на мен, аз нося отговорност за теб.

Скайлър беше много объркана от думите на баба си. Какво искаше да каже с всичко това?

— Ами баща ми? — попита тя замислено, спомняйки си за високия мъж в тъмен костюм, който посещаваше майка ѝ.

— Това не те засяга — отвърна хладно Корделия. — Не мисли за него повече. Той не заслужаваше майка ти.

— Но кой...

Скайлър никога не беше виждала баща си. Знаеше само, че се казва Стивън Чейс и че е художник, който се запознал с майка ѝ на една своя изложба. И това беше всичко. Не знаеше нищо за семейството му.

— Достатъчно. Него го няма и това е всичко, което ти е нужно да знаеш. Казах ти — той умря скоро след раждането ти.

Корделия се протегна и погали Скайлър по главата. За пръв път от дълго време ѝ показваше физически обичта си.

Скайлър си взе едно парче ягодова торта. Чувстваше се някак празна, беше ѝ неудобно, сякаш Корделия не ѝ казваше цялата истина.

— Виж, времената са трудни — започна Корделия, като огледа чинията с петифуриите и си взе една лешникова сладка. — Все по-малко от нас избират да преминат през циклите и така ценностите и начинът

ни на живот са на път да изчезнат. Не са много тези, които се придържат към Кодекса. Има корупция и разногласия. Много от нас смятат, че няма да успеем да достигнем състоянието на възвишеност. Все повече избират да се стопят в мрака, който заплашва да погълне всички ни. Безсмъртието е едновременно проклятие и благословия. Моят живот продължи твърде дълго. Спомням си прекалено много.

Корделия отпи от чая си, като придържаше изискано чашата, а малкият ѝ пръст сочеше надолу, както повеляваше етикетът.

Щом я остави, лицето ѝ се промени. Сбръчка се и повехна пред очите на Скайлър. Обзе я съчувствие към старицата — вампирка или не.

— Какво искаш да кажеш?

— Живеем в много лоши времена, пълни с вулгарност и отчаяние. Направихме всичко по силите си, за да повлияем на хората, да им покажем пътя. Ние сме създания на красотата и светлината, но червенокръвните вече не ни слушат. Те станаха твърде много, а ние — твърде малко. Тяхната воля е тази, която ще промени света, не нашата.

— Как така? Чарлс Форс е най-богатият и влиятелен човек в града, а бащата на Блис е сенатор. И двамата са синьокръвни, нали?

— Чарлс Форс — повтори мрачно Корделия, докато разбъркваше чая си, за да се стопи медът, а после пусна лъжичката толкова гневно, че дрънченето накара всички посетители да обърнат глава. — Той си има свои планове, а според кодекса ни Люелин въобще няма право да заема политически пост. Не е редно да се месим директно в политическите дела на хората. Но времената се промениха. Погледни жена му — каза Корделия с отвращение. — Няма нищо синьокръвно във вкуса ѝ и начина ѝ на обличане. Пропаднали хора, както се казва.

Скайлър постави ръка върху нейната и Корделия въздъхна.

— Ти си добро момиче. Казах ти твърде много, но може да ти е от помощ, когато един ден осъзнаеш истината. Но засега стига толкова.

Корделия не смяташе да споделя повече по въпроса и двете продължиха мълчаливо да пият чая си. Скайлър отхапа малко от един шоколадов еклер, после го върна в чинията си. След всичко, което чу, вече нямаше апетит.

ГЛАВА 23

Беше влудяващо как най-добрият ти приятел може да те накара да се гърчиш вътрешно от болка. Оливър отлично знаеше къде точно да забие жилото си. Как можеше да я нарича „безлична“? Какво да кажем за мотора му „Веспа“ или за прическата му за сто долара? Ами купоните за рождения му ден на семейната яхта? Не беше ли това просто отчаян опит да се добере до популярността, която му се изплъзваше?

След срещата на Комитета и разговора с Корделия Скайлър се чувстваше така, все едно беше загубила почва под краката си. Баба й разкри много неща за миналото, но неразкритото беше много повече. Защо майка й е в кома? Какво се е случило с баща й? Скайлър се чувстваше по-самотна от всякога, особено след като Оливър спря да й говори. Досега никога не се бяха карали за нищо, понякога дори се шегуваха, че са двете половини на една и съща личност. Харесваха едни и същи неща (50 Cent, научнофантастични филми, сандвичи с филе и горчица) и ненавиждаха едни и същи неща (Еминем, превзетите награди „Оскар“, самодоволни вегетарианци, убедени в правотата си).

Само че след като Скайлър премести Джак от графата „Гадни“ в „Готини“, без да иска специално разрешение от Оливър, той я отрязва.

Останалата част от седмицата мина без инциденти. Корделия замина за Мартас Винярд, както правеше всяка година, Оливър се държеше така, сякаш тя не съществуваше и дори не бе имала възможност да говори с Джак. Поне веднъж беше заета с реални неща — тестът по биология, домашните, есетата по английски.

Челюстта я болеше всеки път, когато изваждаше и прибираще вампирските си зъби, но за свое облекчение още не изпитваше онзи разкъсващ глад. От баба си научи, че *caeremonia osculor*, Свещената целувка, е много специална церемония, и всички синьокръвни чакат с нетърпение да навършат пълнолетие, за да участват. С всяко поколение обаче се увеличаваше броят на онези, които преждевременно

започваха да пият кръв — някои намираха първия си донор още на 14–15 години. Да пиеш от някой без изричното му съгласие, беше в разрез с Кодекса.

Хрумна ѝ да посети майка си още в петък след училище, понеже и без това Оливър не я беше поканил у тях. Освен това имаше план и не ѝ се искаше да чака до неделя, за да го осъществи. Вместо да чете вестници, както правеше обикновено, бе решила да зададе на майка си някои въпроси. Дори да не можеше да ѝ отговори, изричането им щеше да ѝ донесе облекчение.

В болницата беше много по-тихо, отколкото в неделя. Нямаше много посетители и цареше атмосфера на пустота и изоставеност. Животът течеше другаде и дори сестрите изглеждаха нетърпеливи да дойдат почивните дни.

И този път, преди да влезе в стаята при майка си, Скайлър погледна през стъклото. И този път до леглото ѝ стоеше същият сивокос мъж и ѝ говореше. Тя притисна ухо до вратата.

— Прости ми... прости ми... Събуди се, моля те, нека ти помогна...

Скайлър гледаше и слушаше. Знаеше кой е. Трябваше да е той. Усети как сърцето ѝ бие от вълнение.

Мъжът продължи да говори:

— Наказа достатъчно и мен, и себе си. Върни се. Умолявам те.

Сестрата се появи зад Скайлър.

— Здравей. Какво правиш тук? Защо не влезеш вътре?

— Не го ли виждате? — прошепна тя, като посочи стаята през стъклото.

— Кого да виждам? — попита сестрата учудено. — Никого не виждам.

Скайлър стисна устни. Значи само тя можеше да види непознатия.

— Никого ли?

Сестрата поклати глава и я погледна така, сякаш нещо не ѝ беше наред.

— Да, явно е светлинна измама. Стори ми се, че видях някого...

Сестрата кимна и отмина.

Скайлър влезе в стаята. Мистериозният посетител беше изчезнал, но столът беше още топъл. Огледа се и прошепна:

— Татко? Тук ли си?

Обиколи цялото помещение, но не получи отговор и накрая седна на току-що освободения стол.

— Искам да знам за баща си — каза тя на безжизнената жена в леглото. — Стивън Чейс. Кой е той? Какво ти е направил? Какво се е случило? Жив ли е още? Идва ли да те посещава? Това преди малко той ли беше?

Тя изрече последните думи по-силно, така че ако посетителят все още беше наблизко, да може да я чуе. Да разбере, че тя знае за него. Искаше й се да беше останал, за да поговорят.

Корделия винаги бе намеквала, че баща ѝ е причинил нещо ужасно на майка ѝ, че никога не я е обичал — нещо, което противоречеше на видяното от нея преди малко.

— Мамо, нуждая се от помощта ти — замоли се Скайлър. — Корделия каза, че можеш да се събудиш във всеки един момент, стига да поискаш, само че не искаш. Събуди се, мамо. Събуди се заради мен. Моля те.

Но жената на леглото не помръдна. Никакъв отговор.

— Стивън Чейс. Твоят съпруг. Починал е, когато съм се родила. Или поне така ми каза Корделия. Вярно ли е? Мъртъв ли е баща ми? Мамо, моля те. Трябва да знам.

Тя не помръдна, дори не въздъхна.

Скайлър се отказа от въпросите, взе вестника и зачете обявите за сватби, които някак странно я успокояваха. Щом приключи с тях, се изправи и целуна майка си по бузата. Кожата на Алегра беше хладна и восъчна. Като докосване до смъртта.

Скайлър си тръгна по-обезсърчена от всякога.

ГЛАВА 24

Щом се прибра вкъщи, Скайлър получи интересно обаждане от Линда Фарнсуорт.

Stitched for Civilization беше най-готината марка дънки в града, а следователно и в целия свят. Рекламните им билбордове бяха навсякъде по Таймс Скуеър, а тристадоларовите им емблематични дънки *Social Lies* (Социални лъжи) — свръхниска талия, повдигаща задника, оформяща бедрата, оръфани, нацапани, избелени, продрани, с дълги крачоли — бяха култова дреха за познавачите.

— Ти си новото лице на „Сивилайзейшън“! — лигавеше се Линда по телефона. — Искат те на всяка цена! Не ме карай да ти се моля!

— Ами... добре — каза Скайлър, замаяна от въодушевлението на Линда.

Понеже не можеше да измисли адекватна причина да откаже на модните богове (коя бе тя, че да каже „не“ на цивилизацията?), на следващата сутрин отиде до центъра за планираната фотосесия. Студиото се намираше в огромна сграда, която навремето е била фабрика. Асансьорът се обслужваше от тъмноок мъж в костюм.

Скайлър се качи на горния етаж и се озова в лабиринт от коридори, а по вратите на кабинетите забеляза много известни имена на дизайнери и уебсайтове. Фотостудиото беше в североизточния край. Вратата беше отворена и отвътре ехтеше електронна музика.

Тя прекрачи прага, без да знае какво да очаква. Студиото беше просторно, с лъскав под и бели стени, едната беше заета цялата от френски прозорци. Прозяващи се стажанти влачеха щендери с дрехи на закачалки, които да бъдат огледани от стилиста с коса, сплетена на безброй малки плитчици.

— Скайлър!

Към нея се приближи слаб небръснат мъж с цигара в устата, слънчеви очила „Рей Бан“, тясна фланелка и широки, торбести панталони.

— Здравей — подаде ѝ той ентузиазирано ръка. — Аз съм Джонас Джоунс, помниш ли ме? — попита той, вдигна очилата и се ухили.

— А... да, разбира се — отвърна Скайлър малко притеснено.

Джонас Джоунс беше един от най-известните възпитаници на „Дюшен“, завършил преди няколко години. Беше направил голям пробив в света на изкуството със странните си колажи от изрезки на картини. Освен това беше автор на филм, представен на фестивала „Сънденс“, а сега работеше като моден фотограф.

— Много ти благодаря, че дойде — каза той. — Извинявам се, че се обадихме в последната минута, но в този бизнес е така.

Той ѝ представи дизайнерката на „Сивилайзейшън“ — бивша манекенка с релефни коремни мускули и изхвъркнали тазови кости.

— Аз съм Анка — каза ведро тя. — Извинявай, че те вдигнахме толкова рано сутрин в събота, ама ни чака много дълъг ден. Но ще се справим, запасили сме се с тонове понички — добави тя и посочи към бюфета, затрупан с кутийки в бяло и зелено.

Скайлър веднага я хареса.

— Да се залавяме за работа. Трябва да ти направим грим и прическа — заяви Джонас и посочи на Скайлър ъгъла, където беше огледалото и гримьорската масичка с два високи стола.

На един от тях седеше Блис Люелин. Линда беше пропуснала да спомене, че „Сивилайзейшън“ ще има две лица. Блис вече беше подготвена. Косата ѝ беше вдигната на голям кок, а устните ѝ бяха в яркочервено. Носеше пухкава бяла туника и говореше по мобилния си телефон. Помаха на Скайлър: ръцете ѝ бяха с перфектен маникюр.

Скайлър отвърна на поздрава ѝ и се настани на стола. Гримьорката беше британка, представи се като Пърфекшън Смит и се зае да прецени състоянието на кожата ѝ. В същото време един намусен фризьор заизследва косата ѝ.

— Май снощи си си легнала късно, а? — попита гримьорката. — Кожата ти е много суха, момичето ми.

— Предполагам — отвърна Скайлър.

След срещата на Комитета не спеше много добре. Ужасяваше я мисълта, че докато спи, собствената ѝ кръв се пробужда, просмуква се в съзнанието ѝ и всички спомени и гласове от миналото нахлуват обратно и се борят да поемат контрол над мозъка ѝ. Джак ѝ обясни, че

не става точно така и че няма от какво да се страхува, защото тези спомени са си нейни, но въпреки това тя не беше много сигурна.

Затвори очи, докато почистваха, масажираха, мажеха с крем и напудряха лицето ѝ; кожата на главата ѝ пламна в резултат на ресането и издухването.

— Ох! — извика тя, когато фризьорът за малко да ѝ изгори скалпа.

Той обаче само продължи да се муси и не се извини.

Беше ѝ трудно да следва резките инструкции на гримьорката. Скайлър никога не беше смятала, че гримирането изисква толкова усилия.

— Отвори очи. По-широко. Погледни встрани. Сега на другата страна. Гледай в коляното ми. Сега към тавана. Затвори си плътно устата. Разтъркай устни. Погледни към мен. Сега към коляното.

Когато подготовката най-после приключи, тя беше съвсем изтощена.

— Готова ли си? — попита Пърфекшън и обърна стола на Скайлър така, че тя най-сетне да може да се види в огледалото.

Не можа да повярва на очите си. Отсреща я гледаше лицето на майка ѝ. Същото лице, което сияеше на сватбените снимки, които Скайлър пазеше под леглото си. Беше красива като богиня.

— О! — възкликна тя с широко отворени очи. Досега не си беше давала сметка, че толкова прилича на майка си.

„Боже, тя наистина е много хубава!“ — помисли си Блис. Всъщност „хубава“ беше слаба дума — все едно да наречеш Одри Хепбърн „симпатична“. Беше неземно красива. Защо не го беше забелязала досега. Говореше с Дилън по телефона и му разказваше за партито, което организира в дома си тази вечер. Майка ѝ щеше да ходи до Вашингтон при баща ѝ, а Джордан щеше да спи при приятелка. Тъкмо му казваше в колко часа да дойде, когато видя преобразената Скайлър.

Изглеждаше като истински модел. Устните ѝ бяха пълни, покрити с гланц. Бяха издухали косата ѝ така, че падаше върху гърба ѝ като гладка абаносова завеса. Носеше тесни дънки *Stitched for*

Civilization и Блис забеляза каква красива фигура има — слаба и издължена. Изведнъж се почувства като кон в сравнение с нея.

— Ще ти се обадя по-късно, вече ни викат — каза тя на Дилън и затвори телефона. — Боже, изглеждаш възхитително! — прошепна, щом ги нагласиха една до друга на фона на бялата стена.

— Благодаря — отвърна Скайлър. — Чувствам се толкова глупаво...

Беше ѝ неловко — досега не ѝ се беше случвало да се покаже на публично място с толкова малко дрехи. И двете бяха облечени само с дънки и нищо друго. Стояха с гръб към камерата и бяха прикрили гърдите си с ръце, макар че гримьорът беше залепил на зърната им лепенки в телесен цвят. Скайлър се беше съгласила да се снима само от любопитство — един вид социален експеримент, който после да анализира, но трябваше да признае, че беше забавно.

В студиото беше хладно и Джонас се надвикваше с музиката на „Блек Айд Пийс“, давайки инструкции на екипа. Асистентите и техниците по осветлението се щураха да изпълняват всяка дума на фотографа. На всяка почивка стилистите атакуваха Блис и Скайлър с флакони лак за коса.

Всички се умълчаваха, когато Джонас и Анка започнаха да спорят разгорещено дали косите им да се развяват на вятъра или не (секси ли беше, или прекалено клиширано), дали дънките изглеждаха по-добре отпред или отзад.

Момичетата позираха и правеха различни физиономии, като полагаха усилия да не мигат при светкавицата. В изблик на вдъхновение Блис придърпа Скайлър към себе си в страстна прегръдка.

— Доста провокативно — усмихна се доволно Джонас зад фотоапарата.

По време на обедната почивка те отново облякоха туниките си и се заразхождаха с екипа около бюфета, пълнейки чиниите си със зеленчуци и повехнала риба тон. (Слава богу сурова, помисли си Блис.)

— Пушите ли? — попита Джонас и извади пакет цигари от задния си джоб. — Хайде, елате да ми правите компания.

Те оставиха чиниите си и го последваха на балкона.

— Значи и двете учите в „Дюшен“? — попита Анка, като извади дълга ментолова цигара. Джонас ѝ подаде огънче и тя всмукна блажено.

— А-ха — отвърна Блис и взе измачканата цигара марка „Кемъл“.

Скайлър отказа. От цигарите ѝ прилошаваше. Беше дошла само за компания и да се порадва на гледката. От балкона се виждаха изоставената гара и реката, по която бавно се носеше някаква лодка. Скайлър се наслаждаваше на пейзажа. Никога нямаше да се умори да гледа този град.

— Аз съм учила в Кент. С Джонас се запознахме в дизайнерското училище.

— Оттогава работим заедно — кимна той и издиша кълбо дим. — Много се радваме, че ви намерихме, момичета. Наистина ни се искаше новите лица на кампанията да са от нашия вид.

— Нашият вид? — попита Скайлър.

Анка се засмя и им показа специфичните зъби.

— Вие сте синьокръвни! — възкликна Блис.

— Разбира се — отвърна развеселено Джонас. — Повечето хора в модните среди са такива. Не сте ли забелязали?

— По какво се познава?

— Ами просто се досещате — формата на очите, структурата на тялото... Освен това сме доста придиличиви. Само вижте Бранън Фрост, главната редакторка на „Шик“.

— Тя вампир ли е? — възкликна Блис с ококорени очи, но после си даде сметка, че в това нямаше нищо чудно: крехката фигура, тъмните очила, бледата кожа, склонността към перфекционизъм.

— Кой още? — попита Скайлър.

Джонас изреди няколко известни имена: дизайнер, който напоследък беше наложил готик гръндж модата, фотомодел на бельо, гримьор, популяризира синия лак за нокти.

— Много са — обобщи той и хвърли цигарата си от балкона.

Няколко души от екипа се присъединиха към тях и те веднага смениха темата. Джонас започна да разказва мръсни вицове; по-нецензурни знаеше само Пърфекшън. Скайлър се смееше заедно с другите и се чувстваше така, сякаш двете с Блис бяха част от някакво специално, леко побъркано семейство.

— Защо Мими я няма? — попита неочаквано Скайлър.

Стори ѝ се странно, че тя беше тук, докато Мими, която умираше за подобен род внимание, не.

Блис се изсмя. Напълно беше забравила за Мими. Тя щеше да се пръсне, когато научеше, че за лица на *Stitched for Civilization* са избрали Блис и Скайлър, а не нея.

— Да, къде е Мими? — попита и Блис.

Джонас се почеса по главата и Скайлър забеляза бледите синкави линии по ръката му.

— Мими Форс? И тя беше вариант. Сецаш ли се, Анка? Какво стана с нея?

— Линда ми събщи тарифата ѝ — каза Анка. — При подписването на договора ѝ е обяснила, че не би станала от леглото за по-малко от десет хиляди долара на ден. Съжалявам, момичета, но без опит подобна сума е нереалистична. Дори не ѝ направих предложение. Освен това искахме вас двете.

— Предполагам, че сънят е прекалено важен за нея — засмя се Блис. — Тя просто не знае какво изпуска.

— Абсолютно — засмя се и Скайлър.

Блис ѝ допаднаше все повече и повече.

Върнаха се на снимачната площадка и преплетоха тела, докато Джонас крещеше:

— Страст, покажете още страст!

Двете направо нажежиха лещите на обектива.

ГЛАВА 25

Дадоха ѝ да задържи дънките! Скайлър не беше на себе си от възлнение. Снимачният ден приключи късно и навън вече беше тъмно. Изпрати въздушни целувки на екипа и помахаше въодушежено за довиждане. Групичката бързо се разпръсна. Анка и стилистите се качиха в колите си, фризьорът и гримьорите взеха такси, а Джонас и асистентите му се запътиха към най-близкия бар.

— Искаш ли да те закарам? — попита я Блис. — Шофьорът ми ще дойде всеки момент.

Скайлър поклати глава.

— Благодаря, предпочитам да се поразходя.

Нощта беше приятна — ясна и свежа.

Блис сви рамене. С цигарата, тясната тениска и новите дънки изглеждаше досущ като модел.

— Както искаш. Не забравяй, че партито е довечера у нас в десет.

Скайлър кимна и стисна торбата с новите си дънки. Отново беше облякла няколкото си ката стари дрехи — черно поло, черна тениска, черна пола, сиви дънки, дълги чорапи на черни и бели райета и износени кубинки.

Смяташе да отиде пеш до Седмо Авеню, да мине по Таймс Скуеър, Горен Уест Сайд и оттам до дома.

Докато вървеше към Десето Авеню стана по-предпазлива. Улиците бяха пусти, сградите, в които се помещаваха новите картинни галерии, бяха тъмни и неприветливи. Уличните лампи мъждукаха, по тротоарите имаше локви от скорошния порой. На Скайлър ѝ се прииска да беше приела предложението на Блис. Разтревожена, тя ускори крачка към по-добре осветените улици. Стигнаше ли до Девето Авеню с неговите кафенета и бутици, щеше да е в безопасност. Опита се да прогони страха, казвайки си, че това е просто параноя заради мрака, а тя беше вампир — вампирите не се страхуваха от тъмното! Засмя се, както правеха вампирите, но въпреки това усети лека паника.

Повече не можеше да се преструва, че не забелязва.

Някой я следеше.

Или нещо...

Хукна да бяга, а сърцето ѝ биеше лудо. Обърна се...

На фона на стената се очерта сянка.

Нейната сянка.

Скайлър примигна. Нямаше никого и нищо. Просто параноя, просто параноя, повтаряше си тя. Наложил си да върви по-бавно, за да си покаже, че не се страхува. Още няколко крачки и излизаше на Девето Авеню. Съвсем близо... Обърна се още веднъж... и усети как нещо се пресегна и я сграбчи за врата. Опита се да си поеме дъх, да отвори очи, да го ритне, но не можеше да извика; сякаш нещо беше приклезило гърлото ѝ и го стискаше здраво. Някаква огромна фигура... висока и силна като на мъж, осезаемо и отвратително присъствие с... червени очи. Червени очи със сребърни зеници, които светеха в мрака, взираха се в нея, пробиваха дупки в мозъка ѝ... Изведнъж го усети...

— Не! Не! Не!

Колкото и да не искаше да повярва, усети как в кожата ѝ се забиват зъби. Но как е възможно? Нали бе една от тях? Какво беше това?

С всички сили се хвърли срещу нападателя си, но се залюля в нищото, сякаш вятърът я бе уловил. Зъбите се впиха във врата ѝ, търсеци кръвта ѝ — нейната яркосиня кръв — за да източат живота ѝ. Беше замаяна и дезориентирана, щеше да припадне... и в този момент отнякъде се появи синьо-черно петно и залая лудо.

Бюти!

Кучето изръмжа и скочи върху мрачното създание. То я пусна и Скайлър падна на колене на тротоара, притиснала с ръка врата си. Кучето кръжеше около нея, ръмжеше и лаеше силно. Мрачното създание изчезна.

Скайлър най-после отвори очи. Някой я държеше.

— Добре ли си? — попита Блис.

— Не знам — отвърна тя, все още в шок.

Опита се да се изправи и се облегна на другото момиче, защото краката ѝ все още трепереха.

— Внимателно — каза меко Блис.

Бюти все още лаеше и ръмжеше ядосано срещу Блис.

— Долу, Бюти, долу! Това е моя приятелка — каза Скайлър и протегна ръка да успокои кучето си. То обаче заобиколи Блис от другата страна и я ухапа за глезена.

— Ох!

— Бюти, стига! — извика Скайлър и хвана кучето за нашияника.

Откъде се появи? Как беше разбрало? Скайлър се вгледа и умните очи на кучето си. „Ти ме спаси“ — каза тя наум.

— Какво стана? — попита Блис.

— Не знам. Както си вървах, някой ме нападна.

— Чух те да викаш — каза Блис с треперещ глас. — Чаках пред студиото, когато чух викове и хукнах да видя какво става.

Скайлър кимна, все още замаяна от преживяното. Чантата и цялото ѝ съдържание бяха на земята. Книгите ѝ бяха подгизнали в локвите, чисто новите ѝ дънки — смачкани на купчина.

— Какво беше според теб? — попита Блис, докато ѝ помагаше да си събере нещата и да ги сложи в обратно в кожената чанта.

— Не знам. Изглеждаше... нереално — запъна се тя.

Закопча чантата си и рязко я метна на рамо. Все още беше леко нестабилна, но като хвана Бюти за каишката, се почувства по-добре. Близостта на кучето я караше да се чувства по-силна и по-смела.

Споменът от нападението започна да избледнява — тъмна маса със светещи червени очи и сребърни зеници, с достатъчно остри зъби, за да пробие кожата ѝ. Точно като нейните. Но щом попипа врата си, не усети нищо. Нито рана, нито дори одраскване.

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
23 ДЕКЕМВРИ 1620 Г.
ПЛИМУТ, МАСАЧУЗЕТС

Уви! Уви! Всички в Роноук са изчезнали.

Майлс и останалите не са намерили и следа от колонията. Заслоните били съборени, от животните нямало и следа. Само голо поле. От селището не било останало нищо, освен един знак, закован на дърво. Джон ми го показва.

КРОАТАН

Усетих как кръвта ми изстива. Уви! Уви!

Явно е истина. Прокълнати сме. Те са тук. Всичко е загубено. Скърбим за загиналите, но трябва да защитим децата си. Не сме в безопасност.

К. К.

ГЛАВА 26

Нищо не раздвижваше кръвта на Мими така, както едно парти. Тя огледа тълпата. Почти всички от Комитета бяха тук, както и няколко подобрани превъзходни червенокръвни. Добре, че успя да убеди Блис да организира партито.

Атмосферата в училище беше станала много сериозна — край на срока приближаваше, учениците от последния курс бяха стресирани покрай кандидатстването в университетите, тъгата от смъртта на Аги... Всички имаха нужда да се отпуснат. В началото Блис се колебаеше и обсипваше Мими с въпроси: „Дали въобще някой ще дойде?“, „Откъде ще вземем храна?“, „Кой ще купи бира?“, „Ами ако повредят мебелите? Някои от тях са ужасно скъпи“. Притесненията ѝ влудяваха Мими.

— Остави всичко в опитните ми ръце — каза ѝ накрая Мими.

И така, Мими нае цял отбор асистенти, които да превърнат апартамента на Блис в купонджийски рай — имаше отворен бар (не че алкохолът имаше някакъв ефект върху тях), манекенки, разносящи табли с напитки и хапки с черен хайвер, и дори ароматерапевти и масажисти, които се трудеха усърдно, за да облекчат стреса и напрежението на елитните ученици.

Когато Блис се прибра, на мястото на семейните мебели завари канапета със зеброви шарки, рошави килимчета и ексцентрични лампи. Точно пред камината се беше настанил диджеят.

— Не откачай, моля те — каза Мими и протегна ръка към Блис.

— Какво, по дя...

Блис се огледа. Апартаментът на родителите ѝ беше превърнат в нощен клуб от шейсетте години.

Мими обясни, че е наредила да приберат всички вещи на родителите ѝ в един склад и утре всичко ще бъде върнато по местата, преди те да са се прибрали. Беше взела идеята от едно списание, в което пишеше, че празната къща е най-подходяща за купон.

— Не съм ли гениална? — възкликна тя. — Така няма да се притесняваш, че някой ще счупи или ще открадне нещо. А ти къде беше, между другото? Закъсня.

Блис само поклати смаяно глава. Какво ли би казала втората ѝ майка, ако видеше в какво се е превърнала скъпоценната ѝ „Къща на мечтите“. Тя зяпна срещу Мими за миг, а после вдигна примирено ръце и отиде в стаята си да се преоблече.

— Пак заповядай — извика след нея Мими.

От уредбата звучеше някакъв микс на „Дестънис Чайлд“ и „Нирвана“. Мими се усмихна загадъчно и облиза устни. Италианският ѝ приятел беше някъде тук, както обикновено в безсъзнание.

— Мартини? — предложи ѝ една от сервитьорките.

Перфектното питие. Мими се усмихна и пресуши чашата. После взе още една и още една, докато обърканата сервитьорка не я зяпна.

— Жадна ли си? — попита някой зад нея.

Мими се обърна и видя Дилън Уорд, който я гледаше изпитателно. Обзе я същото онова чувство на паника.

— Теб какво те интересува? — попита тя подигравателно.

Той сви рамене.

Мими се приближи до него. Беше облечена с късо червено кожено яке и прозрачна пола с цепка на „Баленсиага“. Подразни се, че Дилън дори не забеляза колко красиво изглеждаха краката ѝ в тази пола. Сякаш изобщо не му пукаше колко е красива. Ама че светотатство! Тя погледна врата му, но не забеляза доказателства, че Блис е затвърдила връзката им. Мими се усмихна вътрешно. Хрумна ѝ нещо. Щеше да е забавно.

Ако изпълнеше свещената церемония с Дилън, преди Блис да го е направила, той щеше да е обвързан с нея завинаги. И ще забрави напълно за Блис. Така ѝ се падаше, загдето продължи да се вижда с него, въпреки че ѝ забрани. Не че изобщо се интересуваше от Дилън; просто ѝ беше скучно.

Тя запърха прелъстително с мигли.

— Може ли да ми помогнеш с нещо? — попита и го поведе настрани.

В сенките приличаше на красиво беззащитно момиче и без дори да се замисли, Дилън я последва все по-навътре и по-навътре в мрака.

— Но тя ме покани! Познавам момичето, което живее тук! — извика Скайлър.

За пръв път чуваше за домашен купон със списък на поканените. Не че досега някой я бе канил на купон в дома си. На пътя ѝ бяха застанали група пиар асистенти с каменни лица.

— Получихте ли покана? — попита я едното момиче, като огледа подозрително странната комбинация от дрехи на Скайлър — туника с пластмасов гердан на няколко реда, къси дънкови панталонки, черен клин и ожулени каубойски ботуши.

— Чух за партито едва днес.

— Съжалявам, но не сте в списъка — отвърна другото момиче.

Скайлър се канеше да се качи обратно в асансьора и да си тръгне, когато Блис се появи на вратата.

— Блис — извика Скайлър — не ме пускат да вляза.

Блис се приближи бързо към тях. Беше се преоблякла в тясна раирана рокля на „Мисони“ и римски сандали на висок ток. Тя хвана Скайлър за ръката и я дръпна през пиар барикадата пред асансьора. Заведе я в хола, пълен с техни съученици, които пиеха коктейли, лежаха по канапетата или танцуваха.

— Благодаря ти — каза Скайлър.

— Извинявай. Това е работа на Мими. Казах ѝ, че родителите ми няма да ги има, и мислех да направим малко събиране, а тя е организирала парти, достойно за наградите на MTV.

Скайлър се засмя и се огледа. От тавана висяха клетки, в които танцуваха стриптийзъори и стриптийзъорки. В навалицата видя и някои познати лица.

— Това не е ли... — започна тя и посочи известна тийн актриса, която се наливаше с бира пред одобрителните викове на тълпата.

— Да — въздъхна Блис. — Ела да ти покажа останалата част от къщата. По принцип не изглежда така.

— С удоволствие, но преди това трябва да свърша нещо.

— Какво?

— Да намеря Джак Форс.

Трябваше да намери Джак. Трябваше да му каже какво ѝ се бе случило. Почти не бяха говорили след есенния бал, но тя беше убедена, че само той ще я разбере. Опитваше се да запази спомена, който вече ѝ се изплъзваше, някои детайли ѝ се губеха. Не беше съвсем сигурна къде, защо и как се случи всичко. Споменът ѝ избледняваше, с изключение на очите — червените очи, светещи в мрака, със сребърни зеници. Червени очи и остри зъби.

Но къщата на семейство Люелин беше като омагьосан замък, който непрекъснато се разширява. Накъдето и да се обърнеш, имаше коридори и стаи. Откри плувен басейн, напълно обзаведена фитнес зала и нещо като СПА център с масажни маси и етерични масла. Имаше и игрална зала с играчки и машини като онези, в които пускаш монета и получаваш късметче. Тя реши да пробва.

ТИ СИ ПЪТЕШЕСТВЕНИК ПО ДУША. ОЧАКВАТ ТЕ МНОГО СТРАНСТВАНИЯ — гласеше късметчето.

Прииска ѝ се Оливър да беше тук, за да види всичко това.

— Виждали ли сте Джак? Джак Форс? — питаше тя по пътя си.

Някои ѝ казаха, че тъкмо си е тръгнал, че е на друг етаж или че тъкмо е пристигнал. Изглежда, беше едновременно навсякъде и никъде. Най-после го намери седнал на пода в една празна стая, където свиреше тихо на китара. На долния етаж се вихреше купонът на годината, а Джак предпочиташе тишината тук.

— Скайлър? — каза той, без да вдига поглед към нея.

Ето че най-после го намери. Всички чувства, които досега беше потискала, избиха на повърхността. Трепереше и беше толкова уплашена, че дори не обърна внимание на това, че той бе доловил присъствието ѝ чисто интуитивно. Очите ѝ бяха разширени и изпълнени със страх. Без да се колебае, тя хукна към него и седна на леглото. Той я прегърна покровителствено през рамото.

— Какво има?

— Днес бях на фотосесия и след това си тръгнах сама. И тогава... не мога да си спомня точно...

Думите и образите ѝ се губеха. В онзи момент те бяха като прогорени в мозъка ѝ, а сега тя се луташе, търсеше ги. Вкопчи се в нишките на паметта си... За малко да я сполети нещо ужасно, но какво? С какви думи да изрази случилото се и защо паметта ѝ изневеряваше?

— Нападнаха ме — насили се най-последно да каже.

— Какво? — Той разтърси раменете й и я придърпа по-близо до себе си. — Кой? Разкажи ми.

— Не си спомням. То изчезна, но... беше нещо много силно, не можах да го спра. С червени... червени очи... зъби... искаше да ме ухапе... тук — завърши тя и посочи врата си. — Усетих го дълбоко във вените си... но виж, нямам никакви видими белези. Не разбирам, как е възможно?

Джак се намръщи.

— Ще ти кажа нещо. Нещо важно.

Скайлър кимна.

— Нещо ни преследва. Преследва синьокръвни. Досега не бях напълно сигурен, но вече съм.

— Как така ни преследва? Не трябва ли да е обратното? Не сме ли ние тези, от които всички трябва да се страхуват?

Джак поклати глава.

— Знам, че звучи нелогично.

— Но нали от Комитета казаха, че не можем да бъдем убити...

— Именно — прекъсна я той. — Те винаги са ни казвали, че ще живеем вечно, че не можем да бъдем убити, че сме неуязвими, че нищо не може да ни стане.

— Да, така казват.

— И са прави. Аз лично пробвах.

— Какво си пробвал?

— Скочих под влака. Прерязах си вените. Аз бях онзи, който падна от прозореца на библиотеката миналата година.

Скайлър си спомни слуховете за този случай — как някакво момче скочило от третия етаж. Но тогава не повярва. Никой не може да падне от такава височина и да оцелее.

— Защо?

— За да проверя дали ни казват истината.

— Можеше да умреш!

— Не, не можах. От Комитета са били прави.

— Онази вечер... онази вечер пред „Блок 122“, таксито наистина те блъсна, нали?

— Но не ми стана нищо.

Скайлър кимна. Беше го видяла да пада под гумите на колата. Трябваше да е мъртъв, но той се появи на тротоара невредим. Тогава реши, че е била уморена, че ѝ се привижда. Но всичко е било истина.

— Скайлър, слушай ме. Нищо не може да ни нарани, освен...

— Освен?

— Не знам! — Той сви ръце в юмруци от отчаяние. — Но нещо ни преследва. От Комитета не ни казват всичко.

Джак ѝ разказа, че преди първата среща старшите членове решили да не казват на новите членове за опасността. Вместо да предупредят всички, предпочели да ги оставят в неведение. Като за начало щели да научат за способностите си и това било достатъчно. Нямало смисъл да се вдига излишна тревога. Той обаче знаеше, че те крият някаква тайна.

— Мисля, че е нещо, което вече се е случвало в миналото. Нещо, свързано с Плимут, когато първоначално сме дошли тук. Опитах се да го изровя от спомените си от предишни прераждания, но паметта ми е като блокирана. Когато се напрегна, се сецам само за една дума. Едно послание, заковано на едно дърво наред пусто поле. Една-единствена дума — *Кроатан*.

— Какво е това? — попита Скайлър, потрепвайки от ужас.

— Нямам представа — отвърна Джак и поклати глава. — Дори не знам какво значи. Може да е какво ли не. Може да е място, не съм сигурен. Но смятам, че е свързано с онова, което крият от нас. Свързано е със силата да убиват синьокръвни.

— Но откъде знаеш? Как можеш да си сигурен?

— Защото, както ти казах, Аги беше убита — каза той и впери поглед в дълбоките ѝ сини очи.

— И какво от това?

— Аги беше вампир.

Скайлър ахна. Разбира се! Затова беше толкова разстроена на погребението. Някак си е знаела, че Аги е една от тях.

— Тя никога няма да се върне. Няма я вече. Цялата ѝ кръв е била източена от тялото. Всичките ѝ спомени, съществувания, душата ѝ вече ги няма. Нещо ги е изпило, както ние прием кръвта на червенокръвните. Била е изконсумирана.

Скайлър го погледна ужасено. Не можеше да е вярно.

— И тя не е първата. Случвало се е и преди.

ДНЕВНИКЪТ НА КАТРИН КАРВЪР
25 ДЕКЕМВРИ 1620 Г.
ПЛИМУТ, МАСАЧУЗЕТС

Навсякъде цари паника.

Много от нас са решени да избягат, за да потърсят по-сигурно място, може би някъде на юг. Конклавът се събира днес да обсъди възможностите.

Джон е убеден, че един от тях се крие тук сред нас, че не е устоял на силата им. Ще се опита да убеди Старейшините. Уилям Уайт ще го подкрепи, но Майлс Стендиш се колебае. Твърди, че няма доказателства, че колонията Роноук е била превзета от Кроатан.

Истерична лъжа или дори умишлена заблуда, така каза Майлс. Отказва да повярва на съобщение, оставено на дърво. Той ни ръководи добре, откакто се помним, но Джон е категоричен, че опасност съществува.

Да останем или да бягаме?

Но къде бихме могли да отидем?

К. К.

ГЛАВА 27

Какво ставаше с този сух лед? Започваше да я обзема паника. Никъде не можеше да намери Дилън. От цялото множество я интересуваха само един човек и него го нямаше.

Смъкна се на едно от кожените канапета и погледна към коридора, водещ към стаята за масажи. Двама души се натискаха зад ледената скулптура. Момчето ѝ изглеждаше познато. Коженият ръкав, бялото копринено шалче... приличаше на...

— Дилън?

Мими се обърна. Мамка му, трябваше да го заведе в банята или на някое по-усамотено място. Тя бързо прибра вампирските си зъби и издокара най-милата си усмивка.

— Блис, миличка. Ето къде си била.

Дилън я погледна. Очите му бяха замъглени и разфокусирани.

— Какво правиш? — попита Блис.

— Нищо — отвърна Мими. — Просто си говорехме.

Блис издърпа Дилън от сенчестия ъгъл. Погледна врата му за белези, но такива не видя. Добре. Изглежда Мими многозначително и го отведе.

— Какво правеше с нея? — попита Блис.

Той сви рамене. Дори не беше осъзнал, че е с Мими Форс. Беше прекалено замаян, сякаш бе в плен на някаква магия. Той примига, сякаш едва сега виждаше Блис.

— Къде беше? — попита я той.

— Търсех те.

Той се усмихна.

— Хайде, искам да ти покажа стаята си — каза Блис.

Дилън изглеждаше много странно в спалнята ѝ. Беше прекалено мъжествен, прекалено мръсен, прекалено... реален. Той се засмя на бялото ѝ легло като на принцеса, бледозеления килим, розовите тапети, белия дървен гардероб, къщичката за кукли, тоалетката.

— Добре де, знам, че е малко в стил „Барби“ — призна тя.

— Малко? — пошегува се той.

— Не съм виновна. Майка ми го обзаведе. Тя си мисли, че съм още на дванайсет.

Дилън се ухили, затвори внимателно вратата и намали осветлението.

Изведнъж Блис се почувства нервна.

— Извини ме за секунда — каза тя и се вмъкна в банята, за да си поеме дъх.

Щеше да ѝ бъде за първи път и малко се страхуваше. Щеше да го направи — *церемония оскулор*, — за да привърже Дилън завинаги. Щеше да му даде Свещената целувка, но той все още не знаеше. Церемонията караше хората да се гърчат в екстаз, после нещата се разгорещяваха и накрая се очакваше тя да се почувства по-добре от всякога.

Когато се върна, Дилън вече лежеше на леглото. Изглеждаше много секси с изкуствено скъсаната си тениска. Събу си маратонките „Найк“ и потупа мястото до себе си.

Блис видя, че якето му е закачено на таблата на леглото, и ѝ хрумна нещо. Пъхна в джоба му ключ от стаята си.

— Какво правиш? — попита Дилън.

— Нищо, просто ти давам нещо, с което ще ни е по-лесно да се видим следващия път — отвърна Блис срамежливо.

— А сега идвай тук *веднага*.

— Студено ми е — каза тя и се пъхна под завивката.

Дилън се мушна при нея. Останаха така известно време, заслушани в рап музиката, която кънтеше от втория етаж.

— Наистина ти е студено — каза той.

— Но ти си топъл.

Той обви ръце около тялото ѝ и започнаха да се целуват. Блис се зарадва, че този път не ѝ причерня. Усети как ръцете му се плъзват под блузата ѝ и се насочват към сутиена. Засмя се — всички момчета бяха еднакви. Той щеше да получи онова, което искаше, но не и преди тя да получи своето.

Затвори очи и се остави на усещането. Топлите му ръце разкопчаха сутиена ѝ. Тя свали роклята си и остана само прашки. Той се надвесил над нея и тя го придърпа по-близо към себе си. Помогна му да свали тениската си. Беше толкова слаб, че ребрата му се брояха. И

двамата дишаха учестено и след миг той лежеше върху нея, притиснал тялото си в нейното.

Тя погали врата му и усети издутината в панталоните му. Завъртя се върху него и се подпря на гърдите му. Той я придърпа към себе си, загали нежно гърба ѝ и плъзна ръцете си надолу. Блис го целуна по устата, после по челюстта и надолу към врата. Вампирските ѝ зъби се показаха. Почти усещаше аромата на гъстата му, богата кръв. Издаде челюстта си и точно тогава в стаята блесна светлина.

— Какво, по дяволите... — Дилън вдигна глава от леглото.

На прага стояха две хилещи се първокурснички и ги гледаха. Блис се обърна към тях, зъбите ѝ все още стърчаха. Момичетата побягнаха с писък.

Блис бързо прибра зъбите си. Мамка му. От Комитета ги бяха предупредили за това — никога да не разкриват истинската си природа пред червенокръвните. Може би тези момичета щяха да решат, че им се е привидяло.

Чу се силно тупване. Дилън беше паднал от леглото и се търкаляше по пода. Блис вдигна поглед и разбра защо е скочил — на прага стоеше баща ѝ. Откъде се беше появил? Защо са се върнали толкова рано? Блис посегна към роклята си.

— Какво става тук? — попита сенаторът. — Блис, добре ли си? — А ти кой си? — обърна се той към Дилън.

Дилън бързаше да си закопчае дънките и да си облече тениската. После грабна коженото си яке и надяна маратонките.

— Ъ-ъ, и на мен ми е приятно да се запознаем — каза, като минаваше покрай сенатора.

— Какво значи всичко това? — попита Форсирам Люелин. Блис, кое е това момче?

Със свито сърце тя чу забързаните стъпки на Дилън по стълбите. Сега вече никога нямаше да бъде неин.

— Млада госпожице, ще ми дадеш ли някакво обяснение? Какво точно става тук? И какво се е случило с мебелите ни?

ГЛАВА 28

Скайлър изобщо не се съмняваше, че казаното от Джак е истина. Той ѝ разказа как са намерили Аги в клуба с напълно източена кръв, точно като червенокръвен след пълна консумация, само дето в случая жертвата беше един от техните. Те преследваха хората, а някой преследваше тях. Джак ѝ каза, че синьокръвните спазват стриктно Кодекса — от векове не бе имало случаи на изконсумиран човек — но ловците на синьокръвни не бяха така рицарски настроени.

После ѝ разправи за едно момиче, което починало в Кънектикът миналото лято. И то било синьокръвно. Намерили го в същото състояние като Аги. Едно шестнайсетгодишно момче пък било намерено мъртво точно преди началото на учебната година. И неговата кръв била цялата източена. Аги била просто поредната жертва.

Джак беше сигурен, че Старейшините крият нещо от тях и беше твърдо решен да открие какво е то.

— Защо имам усещането, че вече съм преживял това? Само че нещо блокира спомените ми, сякаш ги манипулира. Но ние трябва да разберем истината. Трябва да знаем какво става. И защо всички жертви са на нашата възраст. Следиш ли мисълта ми?

Скайлър кимна.

— Трябва да намерим начин да спрем това. За доброто на всички ни. Не можем да живеем в неведение. Старейшините смятат, че това ще престане от само себе си, но ако не стане така? Каквото и да ни чака, искам да съм подготвен.

Изглеждаше толкова разпален и гневен, че Скайлър не успя да се сдържи и докосна бузата му с ръка.

Той я погледна настойчиво.

— Ще стане опасно. Не искам да те забърквам в нещо, за което може да съжаляваш.

— Няма да съжалявам. Съгласна съм с теб. Трябва да разберем какво ни преследва и защо.

Джак я придърпа към себе си и тя усети биенето на сърцето му. Беше смайващо колко спокойна и уверена се чувстваше — сякаш мястото ѝ беше именно до него.

Той се наведе над нея, доближи лицето си и потърка нежно носа си в нейния. Тя вдигна брадичката си в очакване да я целуне.

В мига, в който устните им се срещнаха и езиците им се докоснаха, в сетивата ѝ нахлу усещането, че се целуват на стотици различни места. Заляха я спомени. Душите им се сляха като мелодия, по-стара от времето.

— Каква красива картинка.

Скайлър и Джак се отдръпнаха един от друг.

Пред тях стоеше Мими Форс и пляскаше с ръце.

— Мими, няма нужда — каза хладно Джак.

Скайлър се изчерви. Защо, по дяволите, Мими се взираше така в нея. Сякаш... сякаш... сякаш ревнуваше! Колко зловец и извратено! Нищо не разбираше. Та нали му беше сестра.

— Родителите на Блис се върнаха. Яко са се сдухали. Дойдох да те предупредя. Трябва да се омитаме.

Джак и Скайлър я последваха до задното стълбище, където вече се бяха събрали десетки хлапета, които стискаха подарените им чантички с козметика от СПА центъра и си говореха превъзбудено.

— О, забравих и аз да си взема чантичка — оплака се Мими, когато слязоха в преддверието. — Свършил ми е лосионът за тяло.

Портиерът на сградата гледаше ужасено тийнейджърите, които се заточиха край него, някои от тях с бирени бутилки и коктейлни чаши в ръце.

Групичката се разпръсна и Мими изтича на улицата, където ги чакаше колата им.

— Джак, идваш ли? — извика тя нетърпеливо.

— Тръгваш ли вече? — попита го Скайлър.

— Да. Ще ти обясня по-късно, става ли?

Той хвана ръката ѝ и я стисна леко, после я пусна.

Искаше ѝ се да остане с нея, а не да хуква нанякъде. Устните ѝ още горяха от целувката му, бузите ѝ бяха зачервени от наболата му брада.

— Недей така. Помни какво ти казах. Бъди внимателна. Не излизай никъде без Бюти.

Тя кимна и се канеше да се обърне, но размисли, пресегна се и го хвана за ръката.

— Джак...

— Да?

— Аз... — запъна се тя.

Знаеше какво трябва да каже, но не можеше да произнесе думите. Показа се, че не се и налага. Той сложи ръка на сърцето си и кимна.

— Аз изпитвам същото към теб.

После се обърна и изчезна в черната кола.

ГЛАВА 29

Докато гледаше как автомобилът се отдалечава, в главата на Скайлър бушуваха противоречиви мисли и чувства. Аги е била вампир. И беше мъртва. Което значи, че и тя, Скайлър, можеше да умре. Щеше да умре само преди няколко часа, ако не беше Бюти. Гледаше как колата завива зад ъгъла. Той я напускате. Нещо в начина, по който си тръгна, я накара да осъзнае, че си отива завинаги и тя ще е вечно сама.

— Госпожице, мога ли да ви помогна с нещо? — попита раздразненият портиер.

Само тя беше останала във входа на сградата.

— Всъщност да — отвърна тя любезно. — Трябва ми такси.

Отиваше на единственото място, където знаеше, че ще намери убежище.

Опашката пред „Банката“ беше доста дълга, но този път Скайлър отиде най-отпред.

— Извинете, но трябва веднага да вляза.

— Ами и аз трябва да си направя коремна пластика, но не всеки получава това, което иска. Нареди се на опашката като всички останали.

— Вие не разбирате. Казах ПУСНЕТЕ МЕ ВЕДНАГА!

Думите ѝ бяха като ръмжене, дори по-силно, отколкото последния път, когато пробва. Жената на входа залитна назад, държейки главата си, сякаш я бяха ударили. Кимна на пазачите да вдигнат въжето и да пуснат Скайлър вътре.

В клуба цареше почти пълен мрак и тя едва успяваше да различи силуетите, които се движеха в ритъма на опияняващата музика, толкова силна, че я чуваше с всяка клетка на тялото си. Тя бавно, но сигурно си запроправя път през танцуващите. Най-после се добра до стълбището за втория етаж.

— Трева, амфети, кока? — просъска до нея един дилър. — Какво да предложим на младата дама? Искаш ли нещо, което да те отведе при звездите?

Скайлър поклати глава и бързо отмина.

Откри Оливър на втория етаж до прозореца. Седеше с кръстосани крака и изглеждаше едновременно горд и много нещастен. Тя се чувстваше по същия начин. Не си даваше сметка колко ѝ бе липсвал, докато не видя познатото му лице и лешниковите му очи, скрити под буйния перчем.

— Виж ти. На какво дължа тази чест? — попита той, когато тя застана пред него.

Отметна косата от очите си и я изгледа враждебно.

— Трябва да ти кажа нещо.

Оливър скръсти ръце.

— Какво? Не виждаш ли, че съм зает? — Той махна с ръка към празното пространство около себе си. — Е, по-скоро бях зает. Само преди миг тук имаше един куп хора. Не знам как ги изпусна.

— Само защото... — започна тя.

Само защото те оставих сам на бала и отидох да танцувам с друг, се канеше да каже тя, но спря навреме. Тя наистина бе оставила Оливър сам, а беше отишла като негова дама. Бяха приятели, но на бала се предполагаше да бъдат двойка. Не в романтичния смисъл на думата, но след като отидоха на проклетото празненство, поне да се бяха забавлявали. А тя постъпи изключително грубо. Как ли щеше да се почувства, ако Оливър беше направил същото с нея? Ако я беше оставил сама, за да танцува с Мими Форс? Сигурно щеше да се държи с него по същия хладен начин, дори по-хладно.

— Оли, много съжалявам за миналата събота — каза тя най-после.

— Какво каза?

— Съжалявам. Казах, че съжалявам. Действах, без да мисля.

Той вдигна поглед към тавана, сякаш говори на невидим наблюдател.

— Скайлър ван Алън признава, че е сбъркала. Не мога да повярвам.

Но лешниковите му очи блестяха и тя разбра, че отново са приятели.

Това беше всичко, което трябваше да направи — да се извини. Колкото и изтъркано и клиширано да беше, извинението все още

имаше силно въздействие. Достатъчно силно, за да престане да ѝ се сърди.

— Приятели ли сме отново?

— Да, предполагам — засмя се той.

Скайлър се усмихна и седна до него. Той беше най-добрият ѝ приятел, най-довереният ѝ човек, сродна душа, а в последната седмица тя го игнорираше и пренебрегваше, защото нямаше смелост да му каже истината.

— Трябва да ти кажа нещо за *себе си*. — Тя се пресегна и хвана ръката му. — Оливър, аз съм вам...

— Знам.

— Моля?

— Скайлър, нека да ти покажа нещо.

* * *

Той я поведе към сутерена, където беше видяла онази странна бяла стена миналия път, когато идваха в клуба. Той промърмори няколко думи и се появиха светещи очертания на врата. Оливър леко я натисна и тя се отвори, откривайки стълбище, водещо към мазето на сградата.

— Какво е това? — попита Скайлър, щом прекрачиха прага.

Стената се затвори зад тях и наоколо се възцари мрак. Оливър извади от джоба си малко фенерче.

— Ела с мен — каза той.

Двамата заслизаха по стълбите, които се извиваха като безкрайна спирала. Докато стигнат до дъното, Скайлър беше останала без дъх.

Там имаше друга врата, още по-величествена от първата, направена от злато, абанос и платина. **INGREDIOR PERCIPIO ANIMUS**, гласеше надписът — „Влез и ще се сдобиеш със знание“.

Оливър извади от портфейла си златен ключ и отключи вратата.

— Къде сме? Какво е това? — попита Скайлър и пристъпи несигурно в стаята.

Беше библиотека — огромна зала, миришеца на прах и пергамент, с рафтове, които достигаха двайсет метра височина, и

лабиринт от лавици. Беше добре осветено, имаше ръчно тъкани килими и елегантни настолни лампи. Изглеждаше доста уютно.

Няколко души седяха на бюрата и вдигнаха погледи, щом те влязоха. Оливър се поклони леко и я поведе към едно отделение.

— Това е историческото хранилище. Ние имаме за задача да го пазим.

— Кои „ние“?

Той сложи пръст на устните си и я заведе до едно малко паянтово писалище в дъното на стаята. На него имаше включен лаптоп, няколко снимки в рамка и цяла купчина бележки. Оливър затърси нещо на лавицата над бюрото и се зарадва, като намери някаква стара прокъсана книга. Издуха праха от корицата, отгърна на първата страница и я показа на Скайлър. Там беше нарисувано родословно дърво: в средата стоеше името ван Алън, а до него с малки букви — Хазард-Пери.

— Какво е това?

— Показва как сме свързани — обясни Оливър. — Това е родословно дърво, но не сме роднини, не се притеснявай.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, все още объркана, че под нощния клуб има тайна библиотека.

— Семейството ми служи на твоето от векове.

— Я пак?

— Аз съм „помощник“, както и всички в семейството ми. Открай време се грижим за синьокръвните. Работим като лекари, адвокати, счетоводители, финансисти. Служим на ван Алън от 1700 година. Нали познаваш д-р Пат? Тя ми е леля.

— Какво имаш предвид под *служим*? Твоето семейство е много по-богато от моето.

— Случайно стечение на обстоятелствата. Предложихме да разрешим финансовите ви проблеми, но баба ти категорично отказа. Времената се промениха, каза тя.

— Какво искаш да кажеш с това, че си ни помощник?

— Работата ни е да ви служим. Не всички хора са донори.

— Нима знаеш за донорите?

Тя отново погледна страницата с родословното си дърво и разпозна имената на няколко свои роднини по майчина линия.

— Знам достатъчно.

— Но защo не си ми казал нищo дoсегa?

— Нямам право.

— Как тaкa ти знaеш кaкъв си, a аз не знaех кaквa съм?

— Идeя си нямaм. Винаги e билo тaкa. Дa си помощник, e нещo, кoетo се прeдaвa пo нaслeдствo, учи се, a зaучaвaнeтo стaвa пo-леснo, кoгaтo чoвeк e oщe дeтe. Трaбвa дa пaзим тaйнaтa нa синьoкръвнитe, дa ги зaщитaвaмe и дa им пoмaгaмe. Тoвa сa мнoгo стaри трaдиции и в днeшнo врeмe сaмo нaкoи oт сeмeйствaтa държaт пoмощници. Аз съм eдин oт пoслeднитe.

— Но защo?

— Кoй знaе? Пoвeчeтo синьoкръвни сe грижaт сaми зa сeбe си. Явнo нe сmе им нужни вeчe. Нe рaзчитaт нa пoмощтa нa червeнoкръвнитe, a прeдпoчитaт дa ги кoнтрoлирaт.

При eднo oт бюрaтa нaстaнa сумaтoхa и тe сe oбърнaхa дa видят кaквo стaвa. Еднa рaзгнeвeнa жeнa с късa русa кoсa сe кaрaшe нa рaзтрeпeрaн прeгърбeн библиoтeкaр.

— Кaквo имa?

— Андeрс пaк си гo oтнaсa. Гoспoжa Дюпoн никaк нe e дoвoлнa oт нaчинa, пo кoйтo върви прoучвaнeтo му.

Скaйлър рaзпoзнa вeличeствeнaтa фигурa нa прeдсeдaтeлкaтa нa Кoмитeтa.

— А кoй e Андeрс?

— Библиoтeкaрят. Всички, кoитo рaбoтят тук, сa червeнoкръвни, пoмощници, кoитo вeчe нe служaт нa никoе сeмeйствo.

Скaйлър зaбeлeжa кaк синьoкръвнитe кoмaндвaт рaбoтeщитe в библиoтeкaтa и зa мoмeнт сe зaсрaми, чe e eднa oт тях. Къдe oтидe oбикнoвeнaтa учтивoст?

— И нa тeб ли ти гoвoрят пo тoзи нaчин?

— Твoeтo сeмeйствo — нe — oтвърнa Оливър и сe изчeрви. — Но кaктo кaзaх, пoвeчeтo синьoкръвни сa врaждeбнo нaстрoeни и дoри смятaт, чe нe трaбвa дa ни имa, нитo дa знaем зa тях. Сaмo чe никoй oт тях нe искa дa пoeмe Хрaнилищeтo. Никoй нe гo e грижa oсoбeнo зa някaкви стaринни книги.

— А тя кaквo вoбщe прaви тук? — зaчуди сe Скaйлър, дoкaтo глeдaшe кaк гoспoжa Дюпoн изучaвa някaкви дoкумeнти, дoнeсeни oт нeйния пoмощник.

— Тук се събират Старейшините. Ръководителите, нали знаеш? Срещат се тук, в залата зад библиотеката.

— Откога знаеш? За мен, искам да кажа.

Скайлър погледна отново към бюрото — там имаше снимка на тях двамата от миналото лято. Оливър беше присвил очи срещу слънцето, лицето му беше зачервено. Имаше тен, косата му бе станала златисторуса. За сметка на това Скайлър изглеждаше смутена, лицето ѝ беше бледо под огромната провиснала сламена шапка, на носа ѝ имаше бяло петно слънцезащитен крем. Изглеждаха толкова малки, макар че оттогава бяха минали само няколко месеца. Миналото лято бяха просто деца, които очакваха с нежелание началото на учебната година. Прекараха ваканцията в забавления — плаваха с лодка, палеха огън на плажа. Сега ѝ се струваше, че е било преди цяла вечност.

— Знам, откакто съм се родил. Аз съм зачислен към теб.

— *Зачислен?*

— Доколкото знам, още при раждането си всеки представител на вампирско семейство получава помощник. Аз съм с два месеца помалък от теб. Може да се каже дори, че ти си причината да бъда роден. Аз те потърсих. Помниш ли?

Скайлър се замисли и си спомни как той се навърташе около нея и се опитваше да се сприятелят, а в началото тя се дърпаше. Винаги сядаше до нея в клас, задаваше ѝ въпроси и накрая във втори клас, когато си поделиха онзи скапан сандвич, станаха приятели.

— И какво точно правиш?

— Помагам ти. Насочвам те в правилната посока, показвам ти как да използваш силите си, за да ги откриеш сама. Помниш ли онази вечер в „Банката“, когато ти казвах да мислиш позитивно и всичко ще се оправи?

Тя кимна. Стана точно както той предположи и тя му разказа как е използвала същия подход, за да влезе тази вечер.

— Безценно! — засмя се той. — Искаше ми се да го бях видял.

Тя се усмихна кисело.

— Е, на срещата в Комитета ни казаха, че е възможно да контролираш ума на другите.

— Но само някои вампири го могат.

— Едно не мога да разбера. Щом тук долу има хранилище, защо толкова се притесняваше, че няма да ни пуснат? Сигурно има и друг

вход?

Оливър кимна.

— Да, има. През „Блок 122“. Точно затова имат заповед да допускат само членове — тоест само синьокръвни и техните придружители. Можех да вляза оттам, аз съм един от малкото, които имат пропуск, макар да съм прост червенокръвен. Само че мразя онова място.

Тя му кимна да продължи.

— Дълго време сградата на „Банката“ беше празна. Няколко съседни и бездомници обаче забелязали хора да влизат, но да не излизат. Затова, за да отхвърлят подозренията, решили да дадат горните етажи под наем. Пръв проявил интерес собственикът на този клуб и от Комитета толкова харесали идеята, че решили да отворят друг в съседство, но частен, разбира се.

Скайлър се опитваше да асимилира всичко — частния нощен клуб, Комитета — всичко напълно отговаряше на това, което знаеше до момента за синьокръвните. Те предпочитаха да се движат сред свои. Все още я притесняваше обяснението на Оливър за тяхното приятелство. Нямаше как да не си спомни, че той винаги ѝ даваше пари назаем и въпреки че тя никога нямаше достатъчно да му ги върне, той не повдигаше въпроса. Дали всичко това беше част от задачата му? Къде свършваха задълженията и започваше приятелството?

— Значи ти реално не си най-добрият ми приятел, а нещо като бавачка?

Оливър се засмя и прокара пръсти през косата си.

— Можеш да ме наричаш както искаш. Просто знай, че не е толкова лесно да се отървеш от мен.

— Тогава защо се ядоса така, щом научи за Комитета?

— Не знам — въздъхна той. — Предполагам, че част от мен не искаше това да е истина, макар да знаех, че е. Знаех, че рано или късно ще се случи, но предпочитам всичко между нас да си остане както досега. Но не е възможно. Аз съм червенокръвен, а ти си безсмъртна. Бях някак разочарован. Но какво да се прави, аз съм човек.

— Не си съвсем прав. Излиза, че всъщност аз не съм безсмъртна.

— Какво искаш да кажеш?

— Джак ми каза, че нещо убива вампири.

— Не е възможно — поклати глава Оливър. — Казах ти, че нещо не е наред с този тип.

— Не, напротив. Говоря сериозно. Това е тайна. Аги е била вампир, а е мъртва. Повече няма да се върне. Всичката ѝ кръв е била източена.

— О, боже! — възкликна Оливър и пребледня. — Не знаех. Не бях толкова разстроен на погребението ѝ, защото си мислех, че така или иначе тя ще се върне.

— Няма да се върне. И не е единствената. И други синьокръвни са били убити. Уж сме безсмъртни, а всъщност можем да бъдем унищожени.

— И какво иска Джак? Какво знае?

— Иска да разбере какво е това, което ни преследва.

Тя му разказа за спомените на Джак, свързани с Плимут, и за съобщението, заковано на дървото — Кроатан.

— И как ще разбере?

— Не знам, но трябва да му помогнем.

— Как?

Скайлър се огледа.

— В тази библиотека е записана цялата история на синьокръвните, нали така? Може би ще намерим нещо тук.

ГЛАВА 30

Бяха проникнали в светилището. Откакто Мими се помнеше, баща ѝ се затваряше в обграденото си с книги леговище и рядко слизаше дори за вечеря. Това бе неговото специално място, вратата се заключваше и там не се допускаха деца. Като малка Мими често драскаше по вратата в отчаяно търсене на обич и внимание, но бавачката я отвеждаше с мъмрене и заплахи.

— Остави баща си на мира, той е много зает и няма време за теб.

Майка ѝ беше същата — някакъв далечен спътник, който вечно беше на почивка на място, където не се допускаха деца. Детството на Мими беше самотно и тихо, но двамата с Джак успяха да намерят някаква утеха, като си правеха компания. Бяха свързани до такава степен, че Мими не знаеше къде свършва нейната личност и къде започва тази на брат ѝ. Именно затова беше толкова важно да действа. Той трябваше да научи истината.

Мими тръгна по мраморния коридор и се насочи право към заключената врата на бащината им библиотека. Махна с ръка и ключалката се разпадна, а вратата се отвори.

Чарлс Форс седеше на бюрото си и държеше кристален бокал с тъмночервена течност.

— Впечатляващо — каза той на дъщеря си. — На мен ми отне години, докато науча този номер.

— Благодаря — усмихна се тя.

След нея влезе Джак, влачеше крака, с ръце в джобовете. Гледаше сестра си с новооткрито уважение.

— Татко, кажи му! — каза Мими, като се доближи до бюрото.

— Какво да ми каже?

Чарлс Форс отпи от чашата и погледна децата си. Така наречените му деца. Маделин и Бенджамин Форс. Двама от най-могъщите синьокръвни на всички времена. Бяха в Рим по време на кризата, после се заселиха в Плимут и създадоха Новия свят. Винаги когато бе имал нужда от нещо, ги бе призовавал.

— За мелеза ван Алън — заяви Мими. — Разкажи му.

— Какво за Скайлър? Какво знаеш? — попита Джак.

— Повече от теб, братко — отвърна Мими.

Тя се разположи на едно от кожените кресла до бюрото на баща си и погледна Джак с проблясващите си зелени очи, досущ като неговите.

— За разлика от теб аз стигнах до спомените си и нея я няма там. Проверих много пъти. Няма я никъде. Тя не би трябвало да съществува. — Гласът на Мими стана писклив и вампирските ѝ зъби изскочиха.

Джак направи крачка назад.

— Това е невъзможно. Аз съм я виждал в моите спомени. Ужасно грешиш. Татко, какви ги разправя тя?

Чарлс отпи още една глътка и прочисти гърлото си.

— Сестра ти е права.

— Не разбирам... — каза Джак и се отпусна в един от столовете.

— На практика Скайлър ван Алън не е синьокръвна.

— Това е невъзможно! — възкликна Джак.

— И е, и не е — обясни Чарлс. — Тя е продукт на *церемония оскулор*, на съюза между вампир и неговия донор.

— Но ние не можем да се размножаваме. Нямаме способността да... — възрази Джак.

— Помежду си не можем, така е. Не можем да създаваме нов живот, а само да пренасяме душите в нови ембриони чрез инвитро процедура. Сега тя е нещо обичайно и сред червенокръвните. На жените ни се имплантират семената от безсмъртните души, за да могат да получат нова физическа обвивка. Но понеже червенокръвните са способни да създават нов живот, нови души, кръстосването между двата вида не е невъзможно. Малко вероятно, но не и невъзможно. Както и да е. Досега такова нещо не се беше случвало. Зачеването на дете със смесена кръв противоречи на кодекса ни. Майка ѝ беше объркана и глупава жена.

Мими си наля от гарафата в една чаша и отпи Каберне Совиньон.

— Тя трябва да бъде унищожена — изсъска Мими.

— Не! — извика Джак.

— Не се плаши толкова. Нищо няма да ѝ се случи — каза меко Чарлс. — Комитетът все още не е взел решение относно съдбата ѝ.

Явно е наследила някои от способностите на майка си, така че ще я наблюдаваме.

— Каните се да я убиете, така ли? — извика Джак и хвана главата си. — Няма да ви позволя.

— Не ти решаващ, Бенджамин. Каж ми какво виждаш. Потърси истината в самия себе си.

Джак затвори очи. Когато танцуваха на бала, той усети присъствието ѝ в спомените си от минали прераждания. Върна се към нощта, когато танцуваха в къщата на Американската общност, после си спомни за Бала на патрициите, когато двамата танцуваха под звуците на Шопен. Един от най-силните и ценни спомени, които имаше... Това беше тя, няма кой друг да е бил. Ето я! В него се надигна чувство на победа. Вгледа се по-внимателно в лицето зад ветрилото — нежната порцеланова кожа, деликатните черти, чипия нос и се сви. Това не бяха очите на Скайлър. Тези очи бяха зелени, не сини, бяха очите...

— На майка ѝ — изрече Джак на глас.

Чарлс кимна.

— Да, видял си Алегра ван Алън — каза той с необичайно рязък тон. — Приликата е поразителна. Алегра е една от най-добрите представителки на нашия вид.

Джак наведе глава. Докато танцуваха, той бе проектирал този спомен върху Скайлър, беше използвал вампирските си способности, за да изпълни сетивата ѝ, и така я бе накарал да си мисли, че и тя си спомня миналото. Но Скайлър беше нова душа. Майка ѝ беше тази, която Джак помнеше отпреди векове. Ето защо беше така привлечен от нея онази вечер пред „Блок 122“ — защото толкова приличаше на майка си! Лицето, което го преследваше в сънищата му, бе на Алегра.

Джак вдигна поглед към Мими. Неговата сестра, неговата половинка, най-добрият му приятел и най-лошият му враг. Тя беше с него от самото начало. В мрака той посягаше към нейната ръка. Мими беше силна, умееше да оцелява. От нея той черпеше силата си. През вековете тя бе винаги до него. Като Агрипина до своя Валерий.

Мими хвана ръката му. Толкова си приличаха. И двамата бяха пропаднали в мрака, и двамата бяха прогонени от едно и също място, бяха прокълнати да живеят като безсмъртни на тази земя. И въпреки това хилядолетия по-късно те процъфтяваха.

Тя стисна ръката му, а сълзите в очите ѝ отразиха неговите.

— И какво ще правим сега? — попита Джак. — Какво ще стане с нея?

— Засега нищо. Ще наблюдаваме и ще чакаме. Най-добре ще е да стоиш настрана от нея. Сестра ти ми каза, че си загрижен заради смъртта на Аугуста. С радост мога да ти съобщя, че сме много близо до разкриването на извършителя. Съжалявам, че толкова дълго ви държах в неведение. Нека ви обясня...

Джак кимна и стисна още по-силно ръката на сестра си.

ГЛАВА 31

Следващата седмица се изниза бързо. Всеки ден след училище Оливър и Скайлър отиваха в библиотеката, за да търсят дали някъде не се споменава за Кроатан. Търсиха и в компютърната база данни, пробваха всички начини, по които може да бъде изписана думата. Каталогът обаче бе компютризиран през 1980 г., затова се наложи да прегледат и книжния.

Двамата седяха на бюрото на Оливър и разглеждаха раздела Кр-до Кя-, когато ги сепна мрачен глас:

— Мога ли да ви помогна?

— О, господин Ренфийлд. Бих искал да ви представя Скайлър ван Алън.

Оливър се изправи и леко се поклони, а Скайлър подаде ръка за поздрав.

Възрастният човек имаше аристократично излъчване, носеше анахронистичен шинел в стила на крал Едуард и кадифени панталони.

Оливър й беше разказвал за Ренфийлд — главен помощник, който взимал работата си твърде насериозно.

— Той служи на синьокръвните от толкова време, че вече самият той се смята за вампир. Класически пример за стокхолмски синдром — й бе казал Оливър с нервна усмивка.

Бяха решили да не се обръщат за помощ към библиотекарите, защото темата явно беше табу. Ако от Комитета криеха нещо и това нещо имаше общо с Кроатан, двамата не трябваше да го обсъждат с никого.

Ренфийлд грабна от бюрото на Оливър един лист хартия, на който Скайлър беше на писала няколко думи.

— Кроатан, Кроатен, Круатан?

Той бързо остави листа, сякаш бе изгорил пръстите му.

— Аха, Кроатан — промърмори.

— Просто го чухме някъде. Пишем курсова работа — каза Оливър, като се опитваше да звучи небрежно.

— Курсова работа? — попита мрачно Ренфийлд. — Разбира се. За съжаление никога не съм чувал тази дума. Ще ме осветлите ли?

— Мисля, че е някакъв вид сирене, приготвено по стара английска рецепта — отвърна спокойно Оливър. — От празненствата на синьокръвните през XVI век.

— Аха, сирене.

— Нещо като рокфор или камамбер. Но може да е и овче — продължи момчето. — Или козе. Може да е козе. Или нещо като моцарела. Ти какво мислиш, Скай?

Тя едва се сдържаше да не прихне.

— Добре, продължавайте — каза Ренфийлд и ги остави.

Когато се отдалечи на безопасно разстояние, тя избухнаха в смях.

— Сирене — прошепна Скайлър. — Мислех, че ще припадне.

Това беше единственият весел момент през иначе мрачната седмица. Със захлаждането на времето се появиха и болестите. В училището имаше грипна епидемия и през последните дни липсваха доста ученици, сред които и Джак Форс. Явно дори вампирите не бяха защитени от инфекции. Освен това Скайлър чу, че Блис била наказана след партито и не общувала много с другите. Дори Дилън се оплака от това — била дистанцирана и мрачна и не се отделяла от полите на Мими.

Следващият ден беше суров, студен и сив — първият знак, че зимата приближава. Всичко беше сиво — от сградите до смога в небето. Сякаш целият град беше покрит с мрачно мокро одеяло. Когато Скайлър пристигна, пред училището се бе събрала оживена тълпа. Мина покрай няколко лъскави буса със сателитни антени и група репортери, които се оглеждаха в огледалцата си и се гласяха за пред камерите. Навсякъде имаше оператори със стативи, фотографи и репортери — дори повече, отколкото на погребението на Аги.

На вратата на училището се бяха струпали няколко ученици, за да наблюдават. Скайлър зърна Оливър сред тях и отиде при него.

— Какво става?

— Нещо гадно, предчувствам го — отвърна мрачно той.

— И аз. Нали не е умрял още някой?

— Не съм сигурен.

Докато чакаха на вратата, излязоха двама полицаи, които водеха млад мъж. С разрошена коса, размъкнат, с кожено яке.

— Дилън! Но защо? Какво е направил? — попита Скайлър ужасено.

Репортерите се втурнаха напред и го обсипаха с въпроси, като не спираха да го снимат.

— Как ще коментирате?

— Защо го направихте?

— Ще споделите ли чувствата си с нашите читатели?

Скайлър изпадна в паника. Защо арестуваха Дилън? И защо беше цялата тази публичност? Не можеше да повярва, че училището е допуснало да се случи такова нещо. В тълпата забеляза Блис, чиито очи бяха разширени от ужас.

— Скайлър! — извика тя.

За миг беше забравила, че всъщност не са приятелки.

Скайлър хвана ръцете ѝ в своите.

— Защо? Какво се е случило? Защо го отвеждат? — попита Скайлър.

— Мислят, че Дилън е убил Аги.

Блис се опитваше да запази самообладание, но като видя смаяните лица на Оливър и Скайлър, рухна.

— Чух ги да говорят с директорката. Аги не е починала от свръхдоза. Била е убита... удушена. И са намерили ДНК от Дилън по ръцете ѝ.

— Не!

— Трябва да е някаква грешка — каза Блис през сълзи.

— Блис, слушай ме — започна Скайлър. — Натопили са го. Дилън няма как да е убил Аги, забрави ли?

Тя я погледна съсредоточено и кимна. Разбра какво се опитва да ѝ каже.

— Защото...

— Защото е човек, а червенокръвен не може да убие вампир. Аги би могла да го смачка с едно движение. Това е лъжа. Аги беше вампир. Няма начин Дилън да я е убил.

— Някой го е натопил.

— Постановка е.

Валеше като из ведро и тримата бяха мокри до кости, но това сякаш изобщо не им правеше впечатление.

Блис погледна уплашено към Оливър.

— Но, Скайлър, такива неща като вампири не съществуват... — каза неубедително.

— О, не се тревожи. Оливър знае всичко. Той е помощник. После ще ти обясня.

Оливър се опита да изглежда надежден и вдъхващ спокойствие. Спомни си, че в раницата имаше чадър, извади го и го разпъна над тях.

— Миналата седмица Джак ми каза, че нещо убива вампири. Натопили са Дилън, така мисля.

— Значи е невинен — каза Блис обнадеждено.

— Разбира се, че е невинен! Трябва да разберем кой стои зад всичко това и да го измъкнем.

— Трябва да разберем какво става — съгласи се Блис. — Защо изведнъж арестуват Дилън, щом официалната версия е свръхдоза? Откъде се сдобиха с това „доказателство“? И защо точно Дилън?

— Баща ти е сенатор, сигурно има някакви връзки с полицията. Не може ли да помогне? — попита Оливър.

— Ще го попитам — обеща Блис.

Тримата влязоха в сградата на училището. Вече бяха закъснели за часовете си.

По-късно, по време на обедната почивка Блис откри Скайлър и Оливър на обичайната им маса зад мраморната камина.

— Говори ли с баща си? — попита Скайлър.

— Какво ти каза? — обади се и Оливър.

Блис придърпа един стол и седна до тях.

— Каза: „Не се тревожи за приятеля си, Комитетът се грижи за това“.

Скайлър и Оливър се замислиха.

— Странно, защото срещите на Комитета са отменени до второ нареждане.

ГЛАВА 32

Този следобед цялото училище говореше за ареста на Дилън. Учителят по етика господин Орион се опитваше да успокои класа:

— Моля ви, седнете по местата си. Знам, че това е много труден момент, но не трябва да забравяме, че в Съединените щати всеки е невинен до доказване на противното.

Скайлър влезе и забеляза, че Джак е на обичайното си място до прозореца.

— Здравей — каза тя със срамежлива усмивка и седна на съседния чин.

Не можеше да забрави начина, по който я целуна, сякаш се бе случвало и преди.

Джак изглеждаше по-красив от всякога. На светлината косата му имаше платиненорус оттенък. Носеше черен пуловер и златен часовник, с който досега не го беше виждала. Той обаче дори не я погледна.

— Джак?

— Да? — отвърна той хладно.

Скайлър се сви от студенината му.

— Какво има? — прошепна тя.

Той не отговори.

— Джак, трябва да направим нещо. Арестували са Дилън, а ти знаеш, че той не е виновен. Не може да го е направил — прошепна трескаво тя. — Той е човек. Трябва да разберем защо са го арестували...

Джак взе химикалката си, написа нещо на един лист и подаде на Скайлър, без дори да я погледне.

„Не е наша работа“.

— Какво искаш да кажеш? Знаеш, че това ни засяга. Трябва да разберем кой ни избива. Не искаш ли... не те ли...

— Ще споделите ли с нас какво ви вълнува, госпожице ван Алън? — прекъсна разговора им учителят.

Скайлър се сви на стола си.

— Извинете.

До края на часа Джак седя с каменно изражение, без да каже нещо. Отказа да погледне Скайлър и дори да прочете бележките, които тя му подаваше. Щом звънецът би, тя хукна след него.

— Какво ти става? Заради сестра ти ли е всичко това?

— Не забърквай Мими — сопна й се той.

— Не разбирам. Нали в събота каза...

— Беше безразсъдно от моя страна. Не чувствам нищо подобно. Съжалявам, че те подведох.

— Защо ме отблъскваш? Какво се е случило? — извика тя.

Той я изглежда.

— Наистина съжалявам, Скайлър. Сбърках. Не трябваше да казвам нещата, които ти казах онази вечер. Татко ми обясни всичко. От Комитета не крият нищо. Те разследват обстоятелствата около смъртта на Аги и ние трябва да им се доверим. Когато разрешат случая, ще ни уведомят. Налага се да забравим за цялата работа.

— Баща ти... баща ти има нещо общо, нали?

Той сложи тежко ръка на рамото й, стисна го здраво, после я отгласна назад.

— Зарежи тази история, Скайлър. За свое и за мое добро.

— Джак!

Но той не се обърна. Тя го наблюдаваше как слезе по стъпалата до долния етаж, където в този момент Мими Форс излезе от класната си стая. Вгледа се в двамата и сякаш за пръв път забеляза колко си приличат — същата гъвкава фигура, същите крайници като на пантера, същата височина, същия тен, цвят на косите и очите. Мими видя брат си и се усмихна. Той я прегърна през рамо — с такава обич и интимност, че сърцето на Скайлър се сви.

През междучасието тя и Оливър отидоха в „Старбъкс“, където се видяха с Блис.

— Какво каза Джак? — попита Блис.

— Няма да ни помогне — отвърна тя унило.

— Но защо?

— Променил си е мнението. Твърди, че нещата, които ми е казал, били грешка. Да съм забравела за цялата работа.

Докато говореше, късаше една салфетка на парченца.

— Каза, че Комитетът щял да обясни всичко, когато му дойдело времето, просто трябвало да сме търпеливи.

— Ами Дилън? Не можем да допуснем да влезе в затвора за нещо, което не е извършил.

— Не можем — съгласи се Оливър. — Ние сме единствените, които могат да му помогнат.

ГЛАВА 33

Полицаяте не ги пуснаха да видят Дилън. Отидоха след училище, но не можаха да минат през стената от полиция. Според тях той дори не бил държан в управлението. Бяха като в задънена улица, защото полицията му беше взела телефона и не можаха да се свържат с него. Скайлър имаше лошо предчувствие. Проблемът много ги сближи — нея, Оливър и Блис. Блис вече не сядаше на една маса с Мими в кафетерията. Тримата прекарваха всяка свободна минута заедно в кроене на планове как да помогнат на приятеля си.

— Семейството му е много богато. Сигурна съм, че са му намерили страхотен адвокат — каза Блис. — Трябва да кажа нещо на техните.

— Какво? — попита Скайлър.

— Снощи направих едно разследване. Дочух майка ми да говори с някого за случая. Тя каза, че според полицията смъртта е настъпила между десет и единайсет вечерта. Напълно са сигурни по този въпрос. Не можело да е станало по-рано или по-късно.

— И? — попита Оливър скептично.

— По това време Дилън беше с мен. Бяхме навън и пушихме. През цялото време бяхме заедно.

— Не отиде ли примерно до тоалетната?

— Не — поклати глава Блис. — Сигурна съм. Няколко пъти си поглеждах часовника, защото... тревожех се, че Мими ще се чуди къде съм.

— Нали знаеш какво значи това? — попита Оливър с усмивка. — Означава, че той има желязно алиби. Блис, ти си ключът за затворническата му килия! Хайде, трябва да се свържем с техните и да им кажем.

Дилън живееше в „Трибека“, така че се качиха на ролс-ройса на Блис. Оливър и Скайлър бяха впечатлени от плюшената тапицерия вътре.

— Трябва да кажа на татко да поръча същото. Нашата кола няма никакви екстри — каза Оливър.

„Трибека“ беше някогашна индустриална зона с павирани улици и стари промишлени сгради, които бяха превърнати в мезонети за милиони долари.

— Тук ли живее? — попита Оливър, докато вървяха към една огромна постройка на ъгъла.

Бяха преписали адреса от дневника на класа. Това трябваше да е мястото.

— Никога ли не сте идвали? — попита Блис изненадано.

Двамата поклатиха глави.

— Но аз мислех, че сте приятели.

— Така е, но... — Скайлър въздъхна. — Винаги се събирахме у Оливър. Дилън нямаше нищо против.

— Ами ти? — попита Оливър. — Ти си му нещо като гадже, нали? Никога ли не си идвала тук?

Блис поклати глава. Всъщност не му беше гадже. Никога не бяха обсъждали характера на отношенията си. Излизаха няколко пъти и тя се канеше да го направи свой донор, но след като ги хванаха в нощта на партито, родителите ѝ забраниха да се среща с него. По някаква причина бяха останали с впечатлението, че купонът е бил негова идея. Нещата не бяха много розови в „Къщата на мечтите“.

— Здравейте, търсим апартамент 1520 — каза Скайлър на портиера.

За разлика от дворцовото великолепие на типичните сгради по Парк Авеню, в „Трибека“ жилищата бяха модерни и лъскави, с дзен градина и изкуствен водопад във входа.

— 1520? — попита недоверчиво портиерът.

— Да, семейство Уорд.

— Живееха тук, но сега апартаментът се продава. Вчера се изнесоха. Голямо бързане беше.

— Сигурен ли сте?

— Напълно, госпожице.

Портиерът дори ги заведе да видят празния апартамент. Беше огромен, шестстотин квадрата, и беше абсолютно празен, като се изключи поставката за телевизор. Стените бяха издраскани от

мебелите, а на пода се виждаха призрачните очертания на дивана, който бе стоял там.

— Продава се за пет милиона, ако някой се интересува. В кабината имам информация за потенциалните купувачи.

— Това е невероятно — каза Скайлър. — Защо са се изнесли толкова бързо? Няма ли си достатъчно притеснения покрай Дилън?

Тръгнаха да обикалят празния апартамент, сякаш така можеха да открият причината за внезапното изчезване на семейството.

— Знаете ли къде са отишли? — попита тя портиера.

— Споменаха нещо за Кънектикът, но не съм сигурен.

Портиерът ги изпрати и заключи след тях. Взеха асансьора и слязоха във фоайето. Блис извади телефонния указател на „Дюшен“ от чантата си, но номерата на семейството на Дилън вече не бяха валидни.

— Вие виждали ли сте родителите му? — попита Блис.

Двамата поклатиха отрицателно глави.

— Мисля, че има брат в университета — каза Скайлър, която се чувстваше все по-виновна, задето знае толкова малко за приятеля си.

Прекарваха заедно всяка вечер след училище и всеки уикенд, а сега, когато се налагаше, нито тя, нито Оливър си спомняха нещо повече за Дилън.

— Той не говореше много за себе си — каза Оливър. — Не беше особено приказлив.

— Сигурно не е можел да вземе думата — пошегува се Блис. — В компанията на двама ви не му е било лесно да се дореди.

Скайлър не се обиди на шегата, защото в думите на Блис имаше доза истина. Двамата с Оливър бяха приятели от толкова дълго и дотолкова бяха свикнали един с друг, че беше цяло чудо, че Дилън успя да намери място сред тях и да направи от дуета трио. Допуснаха го, защото бяха поласкани, че ги харесва, но и защото не им се пречкаше много. Явно харесваше историите им, забавляваше се на шегите им и като че ли никога не искаше повече от това, което можеха да му дадат.

— Само да можем да поговорим с него — каза Скайлър.

— Да можем да обясним всичко на полицията — добави Оливър.

— Какво да им обясним? — попита намусено Блис. — Че не може да е убил вампир, защото никой не може да убие вампир, освен

някакво странно създание, за което все още не знаем достатъчно. И понеже Дилън е човек... Кой би повярвал на такова обяснение?

— Никой — отвърна Скайлър.

Тримата стояха през входа на сградата, обезкуражени от безизходицата, в която се намираха.

ГЛАВА 34

Понеже нямаше какво друго да направят за Дилън, Оливър предложи отново да посетят Хранилището в мазето на „Банката“. По пътя двамата със Скайлър разказаха на Блис какво са научили до момента. Трябваше да продължат търсенето. Досега не бяха открили нищо, тъй като не знаеха дори как точно се пише Кроатан.

— А какво ще кажете да потърсим нещо за Плимут? — предложи Оливър. — Нали Джак Форс е казал, че част от блокираните му спомени са свързани с колонията Плимут?

В библиотеката нямаше почти никой и тримата спокойно се заеха със задачата си. Скайлър попадна на няколко исторически документа за колонията Плимут и кораба „Мейфлауър“. Блис намери информация за всеки един от пътниците, а Оливър откри голяма книга с кожена подвързия. Никъде обаче не се споменава за Кроатан.

— Пак ли търсите за сиренето? — попита Ренфийлд, поглеждайки към бюрото им.

— Какво сирене? — попита объркано Блис.

Скайлър и Оливър се закискаха.

— Ще ти обясним после.

Малко по-късно Скайлър и Блис се сетиха, че имат уговорка с екипа на *Stitched for Civilization*, така че оставиха Оливър да търси сам.

Новата реклама щеше да бъде качена на билборд на Таймс Скуеър следващата седмица и Джонас искаше да им покаже финалния вариант. По време на срещата мобилният телефон на Скайлър звънна.

— Оливър е — каза тя на Блис. — Трябва да вдигна.

Скайлър се извини и стана от масата.

— Какво има?

— Елате, мисля, че открих нещо — каза той въодушевено.

Щом се върнаха в библиотеката, Оливър им показа какво е намерил — тънка книга с кожена подвързия.

— Беше така скрита зад другите книги, че за малко да я пропусна. Това е дневник на един от първите заселници в Плимут, една

жена. Вижте какво пише...

Прочетоха разказа за прекосяването на океана, основаването на колонията, пътуването на мъжа ѝ до Роноук и последната бележка, написана набързо, трескаво. Почеркът беше почти неразбираем, сякаш жената е била прекалено уплашена да изпише думите на хартия.

Ето го.

КРОАТАН.

— „*Те са тук. Не сме в безопасност*“ — прочете Оливър.

— Случвало се е и преди — каза Скайлър. — Така ми каза Джак. Сигурно се е случило и тогава. Затова са били така уплашени.

— Права си. Кроатан сигурно значи нещо. Това трябва да е ключът към загадката — предположи Оливър.

— Кроатан — произнесе Блис. Звучеше ѝ познато. — Мисля, че съм го чувала някъде. — Тя сбърчи вежди. — Споменава и за Роноук. Сецате се за Роноук, нали?

— Не съм много добра по история — оправда се Скайлър. — Но имаше нещо общо с изчезналата колония, нали?

— Да, изчезналата колония — сети се Оливър. — Не знам защо не се сетих по-рано. Това е била първата колония, основана няколко години преди Плимут. Но всички до един са изчезнали. От колонията не е останало нищо.

— Да, всички са умрели. Никой така и не е разбрал какво се е случило с тях. Това е една от загадките в американската история. Като убийството на Кенеди.

— Сигурно са били синьокръвни — предположи Оливър.

— И са били убити. Поне Катрин Карвър мисли така — кимна Скайлър.

— Само това ли пише?

— Още едно нещо — отвърна Оливър и им показва последната страница. — Трябвало е да избират. Ето тук казва: „Да бягаме или да останем?“ Е, ние знаем какво е станало. Синьокръвните са останали, иначе сега нямаше да сме тук. Майлс Стендиш, който и да е той, явно е победил.

— И не се казва нищо повече за Роноук и Кроатан? — попита Блис, взе дневника и започна да го прелиства.

— Не, само това е. Дневникът изведнъж свършва, сякаш страниците са били откъснати, защото някой не иска да разберем какво

е станало. Но аз намерих нещо друго. Вижте, това е списък с последните хора, които са заемали книгата от Хранилището. Повечето са прекалено стари и едва ли са още живи, но вижте последното име.

Накрая имаше подпис от три букви — КВА, и срещу тях стоеше датата 12/24/1911. Почеркът беше дребен и изискан.

— Който и да я е вземал, е било през 1911.

— Преди сто години — възкликна Блис. — Откъде сме сигурни, че този човек все още е част от цикъла?

— Не е невъзможно. Така или иначе това е единственият ни шанс.

— Кой може да е КВА? — зачуди се Блис.

Скайлър се загледа отново в подписа — и буквите, и засуканият почерк ѝ бяха познати.

— Това са инициалите на баба ми. Корделия ван Алън. А и почеркът много прилича на нейния.

— Мислиш, че тя е вземала тази книга? Значи сигурно знае нещо.

— Не знам, но мога да я попитам — сви рамене Скайлър.

— Кога се връща от Нантъкет? — попита Оливър.

— Утре. Трябва да се срещнем в зимната градина за обяд. Почти бях забравила.

— Значи смъртта на Аги има нещо общо с Кроатан? — попита Блис.

— Така мисля — отвърна Оливър. — Макар че още не знам какво точно.

— Но дори и да разберем, това не значи, че ще можем да помогнем на Дилън. Дори Кроатан да има връзка с убийството, как ще докажем, че не е Дилън и че е бил натопен?

— Не можем — отвърна Оливър. — Поне не виждам аз как да ви помогна.

— Какво искаш да кажеш? Ти вече направи толкова много — възрази Скайлър и го погледна с такова възхищение, че той се изчерви.

— Мога да търся информация, но не мога да помогна за плана.

— За кой план? — попита Блис.

За момент Оливър придоби сериозен и решителен вид. Поне веднъж бе оставил шегите настрана.

— Държим се сякаш системата работи за нас, но не е така. Трябва да мислите като синьокръвни. Това, което научихме, няма да ни помогне да измъкнем Дилън. Трябва да направим нещо друго.

— Какво?

— Да му помогнем да избяга.

ГЛАВА 35

Приемът в зимната градина на Централ Парк беше едно от най-важните социални събития в календара на Корделия. Когато Скайлър пристигна, вече беше започнало. Тя намери баба си на една маса в ъгъла в компанията на разни светила.

— Внучката ми Скайлър — представи я тя с гордост.

Скайлър целуна баба си по бузата и се настани на свободния стол.

Годишният прием имаше за цел да се съберат средства за поддръжката на парка. Това беше една от любимите инициативи на синьокръвните. Идеята да внесат природа в Ню Йорк беше тяхна — да направят оазис в сърцето на града, имитация на градината, от която ги бяха прогонили в зората на времето. Скайлър разпозна някои от гранд дамите в Комитета, които обикаляха от маса на маса, за да поздравят гостите.

— Корделия, какво е Кроатан? — попита Скайлър, прекъсвайки клюкарските разговори.

Изведнъж настъпи тишина и няколко от дамите вдигнаха въпросително вежди към Скайлър и баба й.

Корделия се сепна.

— Сега не му е нито времето, нито мястото, млада госпожице — каза тя тихо.

— Знам, че знаеш. Видяхме го в една от книгите в Хранилището. Там стояха твоите инициали. Трябва да ми кажеш — прошепна настойчиво Скайлър.

На подиума кметът благодареше на дамите за щедрите им дарения и усилията им да запазят жизнеността и красотата на Централ Парк. Последваха бурни аплодисменти и Корделия използва този момент, за да скастри Скайлър:

— Не сега. Ще ти кажа после, няма да ме излагаш тук.

През следващия един час Скайлър стоеше намусено и човъркаше с вилица пилето в чинията си, докато разни хора обявяваха как ще

допринесат за развитието на парка. Имаше презентация на една картинна изложба и на бъдещата реконструкция на фонтана „Бетезда“.

В края всеки получи торбичка с подаръци и двете с Корделия си тръгнаха със старата лимузина, карана от Джулиъс.

— Значи си намерила дневника на Катрин... Да, оставих инициалите си там, за да може някой да ги намери. Не предполагах, че ще си ти — добави Корделия развеселено.

— Не бях аз. Оливър Хазард-Пери ги откри.

— А, да, Оливър. Много полезно момче. От отлично семейство. Като за червенокръвни поне.

— Не сменяй темата. Какво е Кроатан?

Корделия затвори купето, за да не може шофьорът да ги слуша, после се обърна към Скайлър със свъсени вежди.

— За това, което ще ти кажа, е забранено да се говори. Комитетът е наложил вето. Дори се опитаха да го изтрият от спомените ни.

— Защо? — попита Скайлър, докато гледашеменяция се градски пейзаж през прозореца.

Беше поредният сив ден и Манхатън се губеше във фина мъгла, призрачен и величествен.

— Както ти казах, времената се менят. Миналото няма да се върне. Хората с власт са загубили вяра. Дори жената, която е написала онези думи, би се отказала от тях. За нея би било твърде опасно да признае страховете си.

— Откъде знаеш как би се чувствала тя?

— Защото аз написах онези думи. Това е моят дневник.

— Ти си Катрин Карвър? — възкликна Скайлър.

— Да. Спомням си заселването ни в Плимут така ясно, все едно беше вчера. Беше кошмарно пътуване. — Тя потръпна. — Последвано от една още по-ужасна зима.

— Защо, какво стана?

— Кроатан — въздъхна Корделия. — Това е древна дума, значи Сребърна кръв.

— Сребърна кръв?

— Нали помниш историята за нашето прогонване?

— Да.

Колата бавно зави по Пето Авеню. Заради студеното време навън имаше много малко хора, скитащи пред магазините, включително и шепа туристи, които снимаха витрините, и други, които търсеха подслон в бутиците.

— Когато Бог изгонил Луцифер и неговите ангели от Рая като наказание за греховете им, ние сме били принудени да водим безсмъртен живот на земята, където сме се превърнали във вампири, зависими от човешката кръв, за да оцелеем.

— Всичко това ни го казаха на срещата на Комитета.

— Но не са ви казали тази част. Тя е била изтрита от документите.

— Защо?

Корделия не отговори. Гласът ѝ стана монотонен, сякаш четеше от книга.

— В началото на историята ни Луцифер и малка група негови верни последователи се отцепили и се отрекли от Бога. Не ги било грижа, че ги прогонили от Рая, и не искали да се борят за Божията благосклонност. Те не вярват в Кодекса на вампирите.

— Защо? — попита Скайлър.

Колата спря на светофара. Вече бяха на Шесто Авеню, където доминираха небостъргачите и корпоративните сгради: „Саймън & Шустър“, „Тайм Уорнър“, „Морган Стенли“.

— Защото не искали да живеят, ограничени от някакви закони. Били са своеволни и арогантни — както в Рая, така и на земята. Луцифер и неговите вампири разбрали, че чрез *церемония оскулор* върху други вампири вместо върху хора стават много по-силни. Както знаеш, *церемония оскулор* е пиенето на кръв. Кодексът ни категорично забранява това да се прави между синьокръвни, но Луцифер и неговите вампири нарушили правилата. Започнали да пият вампирска кръв до пълна консумация.

— Искаш да кажеш...

— Докато изпият и последната капка кръв и отнемат живота на вампира. След време тяхната кръв станала сребърна. Точно това значи Кроатан — поквара. Като поглъщат живота и спомените на толкова вампири, те полудяват. Те са като преоблечени дяволи, които се разхождат между нас. Те са навсякъде и никъде.

Докато Корделия говореше, минаха по Шесто Авеню и гледката отново се промени. На ъгъла се виждаше „Карнеги Хол“, където стояха няколко души, свити под чадърите си, и чакаха за билети.

— В продължение на хилядолетия среброкръвните преследват и изпиват кръвта на вампирите. Нарушават кодекса, като се бъркат в делата на хората и се окичват с власт в човешкия свят. Никой не може да ги спре. Синьокръвните никога не са спирали да се борят с тях. Последната голяма война се е водила по времето на Римската империя, когато синьокръвните са успели да свалят от власт Калигула — могъщ и лукав среброкръвен. След това векове наред вампирите са живели в мир и спокойствие в Европа.

— Тогава защо са дошли в Америка?

— Заради надигането на религиозните фанатици в началото на XVII век. Те започнаха да ни преследват, затова през 1620 г. се качихме на „Мейфлауър“, и дойдохме тук с надеждата да намерим спокойствие в Новия свят.

— Но и тук не сме намерили, нали? — попита Скайлър, мислейки си за дневника на Катрин Карвър.

— Да — отвърна Корделия и затвори очи. — Разбрахме, че Роноук е бил унищожен и всички са загинали. Среброкръвните ни бяха последвали в Новия свят. Но това не беше най-лошото.

— Защо?

— Защото убийствата започнаха отново в Плимут. Синьокръвните са уязвими само в Годиците на залеза, когато се превръщат от хора във вампири. Тогава още не сме възвърнали спомените си и не можем да контролираме силите си; слаби сме и можем да бъдем контролирани и дори изконсумирани от среброкръвните.

Поеха по Уест Сайд, покрай красивите нови сгради до реката и Ривърсайд Парк.

— Някои отказваха да повярват, че среброкръвните са отговорни. Отказваха да видят това, което беше пред очите им, и твърдяха, че убитите вампири по някакъв начин ще успеят да се върнат. Бяха слепи за заплахата. След няколко години убийствата престанаха и всичко си беше постарому. И така векове наред. Среброкръвните се превърнаха в мит, легенда. Вампирите се сдобиха с огромни богатства, положение и

власт в Америка и с времето повечето напълно забравиха за среброкръвните.

— Но как можем да забравим нещо толкова важно?

Корделия въздъхна.

— Станахме самодоволни и упорити. По-лесно е да отричаш. Сега всичко, свързано със среброкръвните, е изтрито от историческите книги. Днешните вампири отказват да приемат, че съществува нещо по-силно от тях. Суетата им пречи да допуснат такова нещо.

Скайлър поклати ужасено глава.

— Тези от нас, които призоваваха към непрекъсната бдителност, бяха изгонени от Конклава и вече нямат власт в Комитета. От случилото се в Плимут насам никой не ни слуша. Тогавя се опитах да ги вразумя, но не бях достатъчно силна, за да надделея.

— Джон е искал да предупреди всички — обади се Скайлър. — Твоят съпруг.

— Да, но не успяхме. Майлс Стендиш, когото днес познаваш като Чарлс Форс, стана председател на Конклава на старейшините. Оттогава е наш лидер. Той не вярва, че има опасност.

— Дори при положение че умират деца?

— Според него това не може да бъде доказано.

— Но Джак каза, че всичката кръв на Аги е била източена, а преди това са намерили двама други тийнейджъри, убити по същия начин. Сигурно кръвта им е била изпита от някой среброкръвен!

Корделия се усмихна тъжно.

— Да, и аз така предполагам, но никой не слуша една старица, загубила богатството си. Никога не съм вярвала, че те са си тръгнали завинаги. Смятах, че просто наблюдават и изчакват подходящия момент да се завърнат.

— Сигурно е така. Това е единственото смислено обяснение. Но полицаите арестуваха Дилън, а той не може да го е извършил. Дилън е човек.

Корделия изглеждаше угрижена.

— Мислех, че официалната версия е свръхдоза. Чух, че това е заключението на Комитета.

— И ние това чухме, но сега твърдят, че е била удушена.

— В известен смисъл е вярно — каза Корделия замислено.

— Трябва да ни помогнеш. Как да открием кои са среброкръвните? Защо са се появили?

— Нещо ги е пробудило. Кривят се някъде. Няма как да разберем кои са, защото се преструват на синьокръвни. Според мен някой могъщ среброкръвен се е завърнал и сега набира последователи.

— Какво ще правим тогава? — попита Скайлър, когато колата пое по тяхната улица.

— Знаеш за опасността. Най-малкото можеш да се подготвиш.

— Как?

— Има едно нещо. Майка ти го откри. Среброкръвните все още са зависими от небесните закони и свещения език.

Останалото Корделия прошепна на ухото на Скайлър. После отвори вратата и слезе от колата.

— Не мога да ти кажа повече. Вече наруших Кодекса, като ти разказах тази история. Ще трябва да говориш с Чарлс Форс. Само той може да помогне на приятеля ти.

ГЛАВА 36

В понеделник срещите на Комитета бяха подновени. В продължение на няколко седмици такива нямаше, за което на младите членове не бе дадено никакво обяснение. На срещата обсъждаха организирането на Бала на четиристотинте, без да се споменава за смъртта на Аги и арестуването на Дилън. Вместо това всички весело бърбеха за приближаването на Коледа. Балът на четиристотинте беше най-очакваното събитие за годината, най-бляскавото, най-фантастичното, най-престижното, защото бяха поканени само синьокръвни.

Скайлър отиде на срещата само за да се опита да вразуми Джак. Младшите членове бяха разделени по групи и тя избра да се занимава с поканите, защото предполагаше, че това ще ѝ отнеме най-малко време. Както и очакваше, задачата им беше само да сложат поканите в пликове, предварително надписани от старшите членове, да залепят марки и да ги разпратят.

— Тревожа се за Дилън — каза Блис след края на срещата. — Полицията отказва да ни каже къде го държат, а баща ми само повтаря да съм стояла настрана.

— Да, и аз се тревожа — отвърна Скайлър и погледна към Джак, който разговаряше с госпожа Дюпон и Мими.

— Това е загубена кауза, Скайлър. Познавам близнаците Форс. Те винаги се държат един за друг.

— Трябва да опитам — каза тя замислено.

Все още не вярваше, че момчето, с което неотдавна се целуваха така страстно, я игнорираше и се държеше така, сякаш нищо не се е случило. Не можеше да се примири, че този Джак, който ѝ бе разказвал за мечтите си и за блокираните си спомени, беше същият, който сега весело обсъждаше джазовия оркестър за бала.

— Както искаш — въздъхна Блис. — Само не казвай, че не съм те предупредила.

Тя се отдалечи и Скайлър отиде при Джак. За щастие Мими вече си беше тръгнала.

— Джак, трябва да ме изслушаш — каза тя и го дръпна настрана. — Моля те.

— Защо?

— Знам какво крие Комитетът. Знам какво е Кроатан.

— Как разбра? — попита смаяно той.

До този момент беше отбягвал погледа ѝ, но сега я погледна право в очите. Бузите ѝ пламтяха от гняв и изглеждаше още по-красива от всякога.

— Корделия ми обясни.

Тя му разказа всичко, което беше научила за среброкръвните и за убийствата в Роноук и Плимут.

— Тя няма право да ти разказва това — каза намръщено той. — Тази информация е поверителна.

— Значи си знаел?

— Проучих някои неща, а останалото ми го каза баща ми. Но това е задънена улица.

— Какво искаш да кажеш? Това е първата нишка, която може да ни заведе до отговора.

Той поклати глава.

— Скайлър, съжалявам, че те подведох, но трябва да се довериш на Комитета, който знае как да постъпи в случая със смъртта на Аги. Това, което ти е казала баба ти, е един мит. Няма такова нещо като среброкръвни. Никой не може да докаже, че някога са съществували.

— Не ти вярвам. Трябва да накараме Комитета да предупреди всички. Ако не ми помогнеш, ще се оправя сама.

— Значи няма как те разубедя? — попита той.

— Не — отвърна тя и вирна решително брадичка.

Изглежда го недоверчиво. Само преди няколко седмици бе на път да се влюби в него, в смелостта му, в решителността му. Къде отиде момчето, което отказваше да приеме лъжите на Комитета? Когато танцуваха заедно на есенния бал, тя си помисли, че никога не е била по-щастлива в живота си. Но Джак явно не беше момчето, за което го мислеше. Може би дори никога не е бил.

ГЛАВА 37

След срещата Скайлър разказа на Блис и Оливър всичко, което бе научила от баба си за среброкръвните, както и това, че единствено Чарлс Форс можеше да помогне на Дилън. Решиха на другия ден Скайлър и Блис да се измъкнат от училище, за да се срещнат с него, а Оливър щеше да им измисли някакво извинение за пред учителите.

Причакаха Форс пред ресторанта на хотел „Четири сезона“, където той всеки ден обядваше. Заведението се намираше на Парк Авеню и между 12 и 14 часа се превръщаше в център на манхатънската вселена. Там обядваха медийни и финансови магнати, издатели, известни писатели и всякакви личности от интелектуалния елит.

— Ето го — каза Блис, като видя среброкосата му глава да се подава от колата.

Познаваше го, защото баща ѝ беше настанил семейство Форс в апартамента си през първата им седмица в Манхатън. Тогава малко се уплаши от него. Погледът му минаваше през нея, сякаш бе абсолютно прозрачна и той виждаше всяка нейна мисъл, всяко тайно желание. Стисна ръката ѝ толкова силно, че остави следи. Боеше се от Чарлс Форс, но нямаше да допусне това да ѝ попречи да помогне на Дилън.

Скайлър го погледна изучаващо. Можеше да се закълне, че го е виждала някъде, но къде ли? Имаше нещо познато в начина, по който свеждаше глава. Познаваше този човек, нямаше никакво съмнение.

— Господин Форс, господин Форс! — извика Блис.

Той погледна с любопитство двете момичета пред себе си.

— Извинете ме за момент — каза на събеседника си.

— Господин Форс, извинете, че ви прекъсваме — започна Блис.
— Казаха ни, че само вие можете да ни помогнете.

— Ти си дъщерята на Форсайт, нали? — попита рязко Чарлс. — Какво правите тук, когато трябва да сте на училище? Да не би в „Дюшен“ вече да няма правила? Или и те са отпаднали заедно с

униформите? — Той се обърна към Скайлър: — Ами ти? Доколкото знам, и ти учиш в „Дюшен“. С какво мога да ви помогна?

Скайлър го погледна в очите, без да мигва. Продължи да го гледа така и накрая не тя, а той отклони поглед.

— Приятелят ни Дилън е обвинен в убийство, което не е извършил. Вие сте единственият, който може да ни помогне. Баба ми каза, че...

— Корделия ван Алън е заплаха. Тя така и не ми прости, че заставах начело на Конклава — промърмори той. — Продължавайте, след малко идвам — каза на приятелите си.

— Няма да си тръгнем, докато не ни помогнете — изрече Блис с треперещ глас, макар че в момента повече от всичко ѝ се искаше да побегне и да се скрие от този човек. В главата ѝ не спираше да крещи глас: убиец... насилник... Испита дълбоко, непреодолимо отвращение. Започна да ѝ се гади. Идваше ѝ да се хвърли под някое такси, да избяга, да полети, да се спаси от пронизващия му поглед. Имаше чувството, че ще полудее от страх. В този човек имаше нещо ужасяващо, около него витаеше някаква дива и мрачна сила, от която тя трябваше да бяга.

— Погрижихме се за Дилън Уорд. Няма от какво повече да се притеснявате — каза той и махна пренебрежително с ръка. — Той е на сигурно място. Полицията е допуснала голяма грешка. Той е свободен. Това можеше да ти го каже и баща ти. Той помогна с документацията по освобождаването му.

Блис занемая от изненада. Не предполагаше, че ще е толкова лесно.

— Какво имате предвид?

— Това, което казах. Случаят вече е решен — заяви лаконично той. — Няма от какво да се притеснявате. А сега ме извинете, закъснявам за обяд.

Момичетата се спогледаха неловко.

— Ами среброкръвните? Те ни преследват. Знаем за Кроатан! — извика Скайлър.

— Моля ви, не ме занимавайте с жалките откачени истории на Корделия ван Алън. Въобще няма да ги обсъждам. Казвал съм го преди, ще го кажа и сега. Няма такова нещо като Кроатан — отсече

той. — А сега предлагам да се връщате в училище, където ви е мястото.

ГЛАВА 38

Хотел „Карлайл“ беше елегантна сграда на Мадисън Авеню, построена в стила на английската аристокрация. Беше един от онези хотели, които излъчват лукс, съчетан с арогантната самонадеяност на потомствените благородници. Климатичите бяха настроени винаги на хладните деветнайсет градуса.

Когато Скайлър беше малка, баба ѝ я водеше тук да пият коктейли „Шърли Темпъл“. Корделия седнаше на бара с цигара в уста и пиеше уиски след уиски, а Скайлър седеше тихо и гледаше веселите животни, изобразени на фреските по стените, или броеше влизащите дами. После отиваха в ресторанта, за да се насладят на разкошните френски ястия. В дните, когато Корделия заявяваше, че ѝ е писнало от къщата на Ривърсайд Драйв, наемаха за уикенда апартамент с две спални в хотела. Скайлър си поръчваше ягоди със сметана, пълнеше ваната и хапваше не много хранителната си вечеря наред хилядите сапунени мехурчета.

Тази вечер тя се почувства като у дома си в притихналото фойе от бял мрамор на хотела. Успя да прогони неприятните мисли за Джек Форс и унижителната среща с баща му. Блис беше поискала тримата с Оливър да се срещнат тук, без да обясни защо. Оливър вече чакаше в един уединен ъгъл на лоби бара.

— Какво ще кажеш за един „Манхатън“? — попита той и посочи питието си.

— Става — кимна тя.

Келнерът дискретно донесе сребърен поднос с коктейла ѝ и сребърна купичка с печени испански бадеми. Скайлър си взе един.

— Боже, тук предлагат най-готините ядки — каза тя замислено, докато дъвчеше.

— Нищо не може да се сравнява с хотел в Горен Ийст Сайд — каза мъдро Оливър. — Трябва да направим една обиколка по хотелските барове в Ню Йорк. Да сравним ядките в „Реджънси“, „Сейнт Реджис“ и „Карлайл“.

— Мммм... тези в „Реджънси“ са превъзходни. Правят и страхотен пържен грах с усаби и бисквити с подправки.

„Реджънси“ беше друг от любимите хотели на Корделия.

Двамата изпиха питиетата си и си поръчаха нови. След няколко минути Блис влетя в бара с още мокра от душа коса и седна до Скайлър.

— Здравейте, радвам се, че дойдохте.

— Искаш ли един „Манхатън“?

— Искам.

— Наздраве — казаха си тримата.

— Ммм... ядките са превъзходни — отбеляза Блис, щом ги опита.

Оливър и Скайлър се засмяха.

— Какво смешно има? — учуди се Блис.

— Нищо, ще ти кажем друг път, не е важно — отвърна Скайлър.

Блис повдигна вежда. Тези двамата се държаха така през цялото време. Имаха си свои шеги и спомени, в които тя не присъстваше. Беше цяло чудо, че Дилън е издържал в компанията им.

— Е, хайде, кажи какво има. Защо искаше да се срещнем тук? — попита Скайлър.

— Той е тук.

— Кой? — попита Оливър.

— Как кой? Дилън.

Тя им разказа какво е научила от баща си — че Дилън е на свобода, но не е чак толкова свободен, колкото ги бе уверил Чарлс Форс. Бил под попечителство в хотел „Карлайл“. Съдията се съгласил да го пусне само ако остане под опеката на Форс. Според баща ѝ всичко било едно голямо недоразумение и обвиненията скоро щели да бъдат свалени. Те обаче не можеха да разберат защо Дилън все още е задържан, и то от Чарлс Форс.

— Освен това чух баща ми и Чарлс да си говорят за това как „се грижели за своите“ и нямало да допуснат „ситуацията да излезе от контрол“.

— Чудя се какво ли са имали предвид — каза Скайлър и си взе още един бадем.

— Ето как аз виждам нещата — рече Блис, след като отпи голяма глътка от коктейла. — Да направим каквото предлага Оливър. Да

помогнем на Дилън да избяга. Няма начин да не успеем. Ще манипулираме ума на пазачите — Скайлър каза, че вече го е правила — а Оли ще стои на стража. Държат го в стая 1001.

— Толкова ли ще е лесно? — попита Оливър.

— Ами да, защо не? Нали точно ти ни посъветва да мислим като синьокръвни.

— Но как ще се качим горе? Не трябва ли да сме гости на хотела, за да ни пуснат?

— Именно — каза Скайлър. — Това е най-лесната част. С Корделия прекарвахме тук ужасно много време. Познавам тези, които качват гостите с асансьора.

— Добре тогава, да започваме шоуто! — Оливър вдигна ръка да поиска сметката.

Минаха през главното фоайе и стигнаха до асансьорите.

— Здравсти, Марти — каза Скайлър и се усмихна на мъжа в лъскава червена ливрея с месингови копчета.

— Здравейте, госпожице Скайлър, отдавна не сме ви виждали.

— Да, доста време мина...

— На дванайсетия етаж ли? — попита Марти.

— Ами... не, този път ни настаниха на десетия. Сигурно е било заето и затова.

— Да, през октомври е пълно с туристи.

Той натисна копчето за десетия етаж и се усмихна на Скайлър и приятелите ѝ.

— Благодаря ти, Марти, пак ще се видим — каза Скайлър на излизане от асансьора.

Намериха стая 1001, но пред нея нямаше охрана.

— Много странно — учуди се Блис. — Баща ми каза, че през цялото време ще е обграден от ченгета.

Скайлър се канеше да разбие ключалката, когато забеляза, че вратата е открената. Тя я бутна и обърна глава назад: Оливър и Блис я гледаха озадачено. Бяха се приготвили за битка, а се оказваше, че препятствия нямаше.

Скайлър влезе в стаята, а Блис я следваше по петите.

— Дилън? — извика тя.

Телевизорът в луксозната стая все още работеше. Имаше поднос с останки от пържола, сребърните похлупаци бяха бутнати небрежно встрани. Леглото не беше оправено, по пода имаше хавлиени кърпи.

— Сигурна ли си, че това е стаята? — попита Скайлър.

— Напълно.

— Какво е станало според теб? — попита я Оливър, докато се оглеждаше. Взе дистанционното и изключи телевизора.

— Изчезнал е — каза лаконично Блис.

Спомни си какво ѝ бе казал Чарлс Форс — че са се погрижили за него, каквото и да значеше това. Побиха я тръпки. Дали не са пристигнали твърде късно, за да го спасят?

— Избягал е — кимна Оливър.

— Или някой или нещо го е пуснало да избяга — предположи Скайлър.

Блис мълчеше. Погледна към недоизядената вечеря с неразгадаемо изражение.

Скайлър я потупа съчувствено по рамото.

— Сигурна съм, че където и да е, той е добре. Дилън е кораво момче. А сега нека да се махаме, преди някой да си е помислил, че ние сме го пуснали.

ГЛАВА 39

Нападна я без предупреждение. Скайлър прокле гордостта си. Вината си беше нейна. Оливър предложи да ѝ поръча такси, но тя отказа, понеже и без това му дължеше твърде много пари. Помощник или не, не искаше да злоупотребява с великодушието му. Двамата с Блис живееха на няколко пресечки от „Карлайл“, а Скайлър реши да се прибере с автобуса. Слезе на пресечката на Седемдесет и втора и „Бродуей“ и реши да измине останалата част от пътя пеша. Беше доста далече, но тя имаше желание да се поразходи.

На ъгъла на Деветдесет и пета сви от добре осветения булевард по малка тъмна уличка и тогава то я сграбчи. Острите му зъби пробиха кожата ѝ и бавно започнаха да източват кръвта ѝ. Скайлър отмаля. Щеше да умре. Беше едва на петнайсет години, не бе видяла почти нищо от живота, а вече беше на път да се прости с него. Дори по-лошо — съдейки по казаното от баба ѝ, щеше да живее. Щеше да живее в спомените на мръсния звяр, вечна пленница на лудостта му.

Бюти? Къде беше Бюти сега? Този път кучето нямаше да успее да я спаси.

Болката беше силна, почувства се замаяна от кръвозагубата. Но преди да загуби съзнание, чу вик. Шум от борба.

Някой се биеше с чудовището. Среброкръвният я пусна. Притиснала раната на врата си с ръка, Скайлър се обърна, за да види кой я бе спасил.

Джак Форс се бореше ожесточено със звяра — огромен, с блестяща сребърна коса. Въпреки това Джак успяваше да му се противопостави, да отвърне на ударите му. В един момент обаче чудовището го изблъска и той се строполи на твърдия бетон.

— Джак! — извика Скайлър.

Щом чудовището се втурна към нея, тя си спомни думите на баба си. Среброкръвните се подчиняваха на небесните закони, което значеше, че звярът е роб на Свещения език.

— *Аперю орис!* — извика тя към него, което значеше „Разкрий се“.

Сребърнокръвният избухна в смях и изсъска с ужасяващия си глас, в който отекваха виковете на хиляди агонизиращи души.

— Не можеш да ми заповядваш, жалка пионка!

Съществуването продължи да протяга ръце към нея.

— *Аперю орис!* — изкрещя още по-силно тя.

Джак се олюля назад, защото в момента, в който Скайлър произнесе заклинанието, чудовището им показа истинското си лице.

Беше гледка, която Джак никога нямаше да забрави.

Създанието закрещя от ужас и с отчаян писък изчезна в нощта.

— Добре ли си? — попита Скайлър и се наведе към него. — Кървиш.

— Само драскотина — каза той и избърса кръвта, която изглеждаше синя на светлината. — Добре съм. А ти?

Тя попипа врата си. Кървенето беше спряло.

— Как разбра? — попита го тя.

— Че ще те нападне ли? Щом го е направило веднъж, е много вероятно да го направи отново. Убийците често се връщат, за да довършат започнатото.

— Но защо...

— Не исках да пострадаш заради мен — прекъсна я рязко Джак.

Само за това ли, зачуди се Скайлър.

— Благодаря — каза тихо тя.

— Видя ли го? — попита Джак. — Успя ли да го видиш?

— Да — кимна тя. — Видях го.

— Не може да е истина — каза той. — Сигурно е трик. Не го вярвам.

— Не е трик. То е длъжно да следва законите — поясни Скайлър.

— Знам за Свещения език, но това трябва да е някаква грешка — възрази Джак.

— Не е грешка. Такива са законите на създанието.

— Не! — извика Джак.

Чудовището се беше разкрило пред тях само за миг, защото нямаше избор и трябваше да се подчини на заповедта. Показа им истинското си лице. Лицето на най-влиятелния човек в Ню Йорк, този, който подчиняваше всичко на волята си.

Лицето на Чарлс Форс.
Собственият му баща.

ГЛАВА 40

Скайлър разказа на Джак всичко, което беше навързала като факти досега.

— Той е. Той беше там в нощта, когато умря Аги. Видях го в сутерена на „Банката“. Излизаше от Хранилището, сега си спомням. Значи е бил на местопрестъплението. Той е бил, Джак.

Джак само поклати глава.

— Не можеш да отречеш това, което видя. Беше лицето на баща ти.

— Грешиш. Било е трик на светлината, нещо такова.

Той продължи да клати глава, докато гледаше кръвта на тротоара.

— Джак, послушай ме, трябва да го намерим. Баба ми каза, че понякога среброкръвните дори не осъзнават, че са обладани. Баща ти сигурно не знае какъв е.

Този път Джак не възрази.

Тя хвана нежно ръката му.

— Къде е той?

— В болницата, както винаги.

— Какво имаш предвид, каква болница?

— Презвитерианската. Не знам какво прави там. Знаем само, че често посещава някакъв пациент. Защо?

— Мисля, че знам къде е — каза Скайлър.

На път за болницата я измъчваше ужасно безпокойство, но тя се опита да го потисне. Щом пристигнаха, пазачите се пошегуваха, че си имала „гадже“, и дадоха пропуск на Джак.

— Къде отиваме? Кой е в тази болница? — попита той, следвайки я по коридора.

— Майка ми. Сега ще видиш — отвърна тя.

— Майка ти ли? Мислех, че тя е мъртва!

— То си е почти така — отвърна мрачно Скайлър.

Поведе го към стаята в дъното на коридора. Погледна през прозорчето и махна на Джак да дойде да види и той.

В стаята на колене пред леглото стоеше мъж — същият мистериозен посетител, който тя виждаше всяка неделя при майка си. Ето защо ѝ изглеждаше толкова познат на погребението на Аги. Познаваше този гръб. Той беше мъжът, когото бе видяла в сутерена на „Банката“ и който я беше нападнал преди малко. В крайна сметка странният непознат мъж не беше баща ѝ, а среброкръвен. Чудовище. В нея се надигна гняв. Ами ако именно Чарлс Форс бе отговорен за състоянието на майка ѝ?

— Татко — каза Джак.

Той се закова на място, щом видя лицето на жената в леглото. Жената от сънищата му. Алегра ван Альн.

Чарлс се обърна и видя Скайлър и Джак.

— Мисля, че бяхме решили този проблем — каза той намръщено, като ги видя двамата заедно.

— Къде беше преди половин час? — попита Скайлър.

— Тук.

— Лъжец! — извика тя. — КРОАТАН!

Чарлс вдигна вежда.

— Това трябва да ме обиди ли? Понижи глас, ако обичаш, и прояви уважение. Намираме се в болница, не на футболен мач.

— Ти си бил, татко. Видяхме те — каза Джак.

Той все още не можеше да повярва, че Алегра е жива. Но какво правеше в болница?

— В какво точно ме обвинявате?

— Откъде са тези драскотини по ръцете ти? — попита рязко Джак.

— От котката на майка ти — изръмжа Чарлс.

— Не мисля така — възрази Скайлър.

— За какво е всичко това? Какво правите вие двамата тук?

— Ти нападна Скайлър. Беше ти, видях те. Скайлър каза свещените думи и лицето на врага ми се появи. Беше твоето лице.

— И вие вярвате на това?

— Да.

— Баба ти е права, Скайлър — каза Чарлс смаяно. — Времената наистина са се променили, щом моят собствен син вярва, че аз съм Кроатан. Поквареният. Така ме нарече, нали, Джак?

Той вдигна ръкава си и им показа вътрешната страна на китката си, където имаше знак, представляващ златен меч, пронизал облак.

— Какво е това? Защо ни го показвате? — попита Скайлър.

— Това е знакът на Архангела — отвърна Джек с почитителен тон.

Той забрави объркването си заради Алегра и падна на колене пред баща си.

— Точно така — каза Чарлс с тънка усмивка.

— И какво означава? — попита Скайлър.

— Означава, че баща ми е толкова среброкръвен, колкото ти и аз. Той носи знака на Архангела — обясни Джек с нарастващо вълнение. — Този знак не може да бъде копиран или фалшифициран. Баща ми е Архангел Михаил — най-чистосърдечният от архангелите, който доброволно е последвал прогонените на земята, за да ни води в безсмъртното ни пътуване. — Той се поклони до земята. — Прости ми, татко. Бях изгубен, но сега съм намерен.

— Изправи се, сине. Няма какво да ти прощавам.

Скайлър ги изгледа въпросително.

— Но аз използвах Свещения език. Заклинанието, което разкрива истинската природа на съществуто.

— Среброкръвните са много добри в трансформирането — обясни Чарлс. — Ще се подчинят на заповедта, но ще ти покажат нещо, което ще те шокира, ще те извади от равновесие. Едва тогава ще ти покажат истинската си самоличност, и то само за част от секундата.

— Щом баща ти не е среброкръвният, тогава кой? И къде е Дилън? — попита Скайлър подозрително.

— Засега е в безопасност, скрили сме го. Няма да може да нарани никого повече — отвърна Чарлс. — Утре ще отпътува надалеч.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да нарани никого?

— Имаше белези на врата си. Бил е използван. Трансформиран.

— В какво? Какви ги говориш?

— Дилън е синьокръвен — отвърна лаконично Чарлс. — Или поне е бил. Мислех, че знаеш.

Скайлър поклати глава. Дилън — вампир? Но тогава той може да е убиецът на Аги... Предположенията им са били погрешни, плановете — напразни. Дилън не беше човек. Имаше вероятност да не е невинен.

— Но той никога не е идвал на срещите... — каза Скайлър безпомощно.

Чарлс се усмихна.

— Те не са задължителни. Можеш да научиш нещо за миналото си, но можеш и да го игнорираш. Дилън е избрал да го игнорира. Толкова по-зле за него. Среброкръвните нападат само слабите. Привличат ги тези, които са отчаяни, рухнали. Използвали са слабостта му и са го нападнали. А той на свой ред е нападал други.

— Значи е бил той. Той е убил Аги?

— Случилото се с Аги е голямо нещастие. Открихме, че при първоначалната атака сребърнокръвният е източил почти цялата кръв на Дилън, но е решил да не го изконсумира докрай, а да го превърне в един от своите. За да оцелее, самият Дилън е трябвало също да си намери жертва. Съжалявам.

Скайлър стоеше онемяла. През цялото време го смятаха за свой приятел. Дилън — вампир! Дори по-лошо — пионка на среброкръвните.

— Е, значи среброкръвните съществуват. Признавате, че са се върнали?

— Нищо не признавам — отвърна Чарлс. — Може да има и други обяснения на действията му. Дилън може да е вършил всичко по собствена инициатива. Случва се от време на време. Годишите на залеза са много опасни, всичко може да се случи. Може да е подправил белезите на врата си. Трябва да проверим всички възможни версии. Ако е бил нападнат, все още има шанс да спасим душата му. Засега сме го настанили на безопасно място заедно с родителите му.

— Не може просто да потулите нещата. Трябва да предупредите останалите.

— И ти си същата като баба си — каза Чарлс. — Жалко. Майка ти не беше такава истеричка. — Той сведе поглед към Алегра и понижи глас: — Съветът ще се погрижи. Ще действаме, когато му дойде времето.

— Но в Плимут не сте направили нищо, нито пък в Роноук. Всички са били избити, а вие не сте предприели нищо.

— Но убийствата спряха — възрази Чарлс хладно. — Ако бяхме допуснали паника, ако бяхме побягнали, както настояваше баба ти,

никога нямаше да стигнем дотук, където сме сега. Щяхме вечно да се скрием, уплашени от някаква сянка, която може и да не съществува.

— Ами Аги и момчето от Кънектикът?

— Съжалявам, че ги загубихме.

Скайлър не вярваше на ушите си. Говореше за тях като за нещо заменяемо.

— Ще се справим с проблема, уверявам те — каза Чарлс. — Спечелихме битката в Рим. Всички среброкръвни бяха унищожени.

— Баба ми каза, че е имало оцелели, че някои от тях може да се крият сред нас. Че може би най-могъщите среброкръвни са все още живи.

— Корделия така и не спря да го повтаря. Но тя греша. Аз бях там. Участвах в битката при храма. А сега ме слушайте внимателно и двамата, защото няма да повтарям. Аз лично запратих Луцифер сред пламъците на Ада.

Скайлър замълча.

— А сега нека оставим майка ти на спокойствие — каза Чарлс, коленичи отново и целуна студената ръка на Алегра.

— Имаме още един проблем — спомни си Скайлър. — Дилън.

— Какво за него?

— Къде е?

— В хотел „Карлайл“. Казах ти, че е на сигурно място.

— Не, не е. Току-що бях там. Избягал е.

Скайлър им разказа как са заварили телевизора пуснат, вечерята — недовършена.

— Може би точно той ме е нападнал.

Настъпи тишина.

Чарлс погледна Скайлър гневно.

— Ако това, което казваш, е вярно, трябва веднага да го намерим.

ГЛАВА 41

Тя крещеше с всички сили, сякаш никой никога нямаше да я чуе. Отново сънуваше същия кошмар. Нещо я сграбчваше, изтръгваше дъха ѝ и тя не можеше да го спре по никакъв начин. Давеше се, бореше се срещу силата, която я задържаше, напрягаше сили, за да се събуди, опитваше се да скочи от леглото... трябваше да отвори очи, трябваше да види... и видя.

Видя как двамата я гледаха. Родителите ѝ. Баща ѝ беше наметнал халат върху пижамата си, а майка ѝ — пеньоар върху нощницата си.

— Блис, миличка, добре ли си? — попита баща ѝ.

Беше се върнал за седмица от Вашингтон.

— Сънувах кошмар — каза Блис и се изправи, отмятайки завивките настрана.

Сложи ръка на челото си и усети топлината, която се излъчваше от кожата ѝ. Имаше треска.

— Различен ли? — попита втората ѝ майка.

— Ужасен.

— Всичко това е част от съзряването ти, Блис. Няма за какво да се тревожиш — каза баща ѝ ведро. — Помня, че когато бяха на твоята възраст, имах ужасни кошмари. Понякога губех съзнание. Събуждах се на непознати места, без да знам как съм се озовал там и какво се е случило. — Той сви рамене. — Това е просто част от трансформацията.

Блис кимна, взе чашата студена вода, която Боби-Ан ѝ подаде, и жадно отпи. Баща ѝ беше казвал това и преди, когато за пръв път му спомена за кошмарите и загубата на съзнание.

— Добре съм — каза тя, макар да се чувстваше толкова уморена, всеки мускул в тялото ѝ я болеше. Изохка и двамата се надвесиха тревожно над нея.

— Нищо ми няма. — Блис се опита да се усмихне и отпи още една глътка вода. — А вие се връщайте в спалнята. Добре съм, наистина.

Баща ѝ я целуна по челото, а втората ѝ майка я потупа по рамото и двамата излязоха от стаята ѝ. Тя остави чашата на нощното шкафче и изведнъж си спомни — Дилън.

След като се раздели с Оливър и Скайлър, отиде да вечеря със семейството си във френския ресторант на Четирийсет и четвърта улица. Прибра се и отвори вратата на стаята си — Дилън седеше на леглото ѝ, сякаш това беше най-нормалното нещо на света. Беше влязъл с помощта на ключа, който тя му даде.

— Дилън!

Изглеждаше трескав и блед. Дънките и тениската му бяха разкъсани, косата — разрошена. Беше уплашен, ужасен. Изразът на очите му беше като на преследвано животно. Разказа ѝ какво се е случило — как са го разпитвали, но не са предявили официално обвинение. Как Чарлс Форс го отвел в хотелската стая и той не можел да мисли за нищо друго, освен за нея.

— Работата е там, че май направих нещо — каза той. Ръцете му трепереха. — Мисля, че те са прави. Мисля, че аз съм убил Аги. Не съм сигурен, но ми се струва, че нещо не е наред с мен.

— Дилън, не! Не е възможно. Ти не би могъл да го направиш.

— Ти не разбираш — извика той. — Аз съм вампир като теб. Синьокръвен.

Блис го изгледа смаяно. Изведнъж всичко започна да се връзва. Естествено, че е един от тях. Дълбоко в себе си го е знаела, затова бе изпитала привличане към него, защото той беше като нея.

— Само че нещо става с мен... Не съм сигурен, но ми се струва, че току-що се опитах да убия Скайлър... Видях я да си тръгва от хотела и я последвах. Не знам защо, просто така се случи. Видях я на улицата и... Освен това мисля, че не ми е за пръв път.

— Не! — Блис отказваше да повярва на това, което той ѝ казваше. — Спри, говориш безсмислици!

Защо би нападнал Скайлър? Освен ако не е... ако не се бе превърнал в... Спомни си онази вечер след фотосесията. Скайлър, която бе паднала на тротоара и се държеше за врата.

— Слушай — започна той и стана от леглото. — Трябва да се измъкнеш отук. Хванаха мен и ще се опитат да се докопат и до теб. Те искат всички нас. Дойдох само за да те предупредя, няма да се

застоявам. За теб не е безопасно да си близо до мен. Трябва да се пазиш. Трябва да ми вярваш. *Те идват...*

После всичко потъна в мрак и това беше последното, което тя си спомняше. Беше изгубила съзнание. Плъзна се във времето и се озова някъде другаде. Събуди се с писъци, родителите ѝ бяха до нея.

Дилън беше дошъл да я предупреди, след което си бе тръгнал. Изпита дълбока празнота, болка, сякаш бе оцеляла след побой. Отиде в банята и светна лампата. Щом видя отражението си в огледалото, ахна. На врата ѝ имаше странна лилаво-червена подутина, сякаш някой се бе опитал да я удуши. Какво се бе случило? Къде беше Дилън?

Тя се наведе да си измие лицето и в този момент видя ситни парчета натрошено стъкло на пода. В банята беше студено. Погледна към прозореца и видя как завесите се полюшват от течението. Прозорецът беше счупен. Баща ѝ бе сложил там бронирано стъкло още когато се нанесоха, макар да бяха на трийсетия етаж.

Докато гледаше да не настъпи някое парче стъкло, Блис забеляза нещо странно. До радиатора лежеше нещо тъмно и смачкано. Вдигна го и установи, че е коженото яке на Дилън. Той не ходеше никъде без него. Беше му като втора кожа. Носеше неговата миризма — някак тръпчива, на цигари и афтършейв.

Този път обаче имаше нещо странно. Тя обърна якето към светлината — беше подгизнало от кръв, гъста, мокра, тежка. Беше много. О, боже...

Все още държеше якето, когато на вратата забеляза Джордан — малка фигура в памучна пижама.

— Уплаши ме. Не се ли сецаш да почукаш? Знаеш, че не ти е разрешено да влизаш в стаята ми — каза Блис.

По-малката ѝ сестра я гледаше така, все едно пред нея стоеше призрак.

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — отвърна троснато Блис.

— Чух нещо... някакъв нисък глас...

— Беше Дилън, приятелят ми. Беше тук преди малко.

— Не, не момчето. Друг.

Джордан трепереше неудържимо и Блис с изненада забеляза, че едва се сдържа да не заплаче. Никога досега не я беше виждала в това състояние.

Без да пуска якето, се приближи до нея и я прегърна.

— Какво чу? — попита тя, опитвайки се да я успокои.

— Някакъв удар, като от падането на нещо много тежко. После стъпки, някой излезе от стаята ти, като влачеше нещо. После ти запищя. Аз... не знаех какво да направя и извиках мама и татко.

Сега всичко ѝ стана ясно.

Счупеният прозорец.

Някой беше влязъл тук.

Или по-скоро *нещо*.

И е... О, боже, Дилън... всичката тази кръв по якето. Как може някой да оцелее след такава кръвозагуба? Обхвана я дълбока мъка. Сигурно беше мъртъв. Съществуто го е отвело.

Върнало се е, за да довърши работата си, да се добере до *нея*, от това бяха белезите по врата ѝ... Опитала се е да се бори с него. Ако Джордан не беше чула, ако родителите ѝ не бяха дошли... Побиха я тръпки, косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Не е било кошмар. Тя наистина се бе борила с него. Било е реално. Опитало се е да я убие. Съществуто, за което Дилън се опита да я предупреди. Онова, за което Оливър и Скайлър разбраха в Хранилището. Кроатан. Създанието, което убиваше вампири.

Среброкръвният.

ГЛАВА 42

Двамата Форс я оставиха пред входната врата на дома ѝ. Скайлър се чувстваше ужасно неудобно, загдето обвини бащата на Джак. Все още я смущаваше кавалерското му поведение. Изглежда, не беше обиден, сякаш бе очаквал това да се случи. Чарлс Форс беше техният лидер, вампир по избор, а не заради грях. Тя трябваше да му се довери, да приеме, че той знае какво е нужно да се направи.

— Хайде, успокой се — каза ѝ Джак на раздяла.

Тя кимна, благодари и слезе от колата. Чак тогава осъзна, че е забравила да пита Чарлс защо посещава майка ѝ. Може би Корделия ще знае.

Щом прекрачи прага на къщата, Скайлър усети нещо странно във въздуха. Дневната беше все така мрачна и притихнала, но наоколо витаеше заплаха. Поставката за чадъри беше съборена, сякаш някой се бе спуснал бързешком по стълбите. Тишината беше зловеца. Хети си бе взела почивен ден и Корделия сигурно беше сама в къщата. Скайлър хукна по стълбите. Забеляза, че една от картините в коридора е разместена. Определено някой бе влизал вътре. Някой, чието място не беше тук.

Дилън! Ако Дилън бе дошъл да я търси? Да довърши започнатото? Обзе я неистова паника. Стаята на баба ѝ беше в края на коридора и тя се втурна натам.

— Корделия! Корделия!

От стаята се чу някакво стенание. Скайлър тичаше, нататък, ужасена от това, което очакваше да види. Въпреки това не изкрещя, щом видя Корделия на пода в локва от собствената ѝ кръв — гъста синя течност. Сякаш е знаела, че това ще се случи.

— Борих се, но беше много силен... — прошепна Корделия.

— Кой, кой стори това? — попита Скайлър и се опита да я изправи. — Трябва да те заведем в болница.

— Не, няма време — възрази Корделия с дрезгав, немощен глас.

— Кой беше? Дилън ли? Видя ли го?

Баба ѝ поклати глава.

— Не видях нищо. Бях заслепена. Но беше млад и много силен. Не видях лицето му. Опълчих му се. Опита се да ме вземе, мен и спомените ми, но не успя. Това е краят на текущото ми прераждане. Трябва да ме оставиш при д-р Пат, за да вземат кръвта ми за следващия цикъл. Много е важно.

Скайлър кимна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ами ти?

— Този живот приключи за мен. Това е последният път, когато можем да разговаряме. Следващият ще е след много време.

Скайлър ѝ разказа набързо за случилото се в хотел „Карлайл“, както и това, което научи от Чарлс Форс за Дилън. Как е бил превърнат в среброкръвен, а после е убил Аги.

— Но сега го няма. Избягал е от хотелската стая. Никой не знае къде е.

— Сигурно вече е мъртъв. Ще го убият, за да не разкрие тайните им. Преди синьокръвните да го хванат отново. Винаги съм се страхувала от това — прошепна Корделия. — Те са тук... Само ти можеш да се бориш с тях. Майка ти беше най-силната сред нас, а ти си нейна наследница.

— Майка ми?

— Майка ти е Габриела — Архангел Гавраил, един от седемте архангели. Само двама от тях слязоха на земята доброволно заедно с прогонените, за да ни пазят. Тя беше най-силната. Беше сестра близначка на Михаил, който е Чарлс Форс. Майка ти е единствената му любов. Тя се пожертва и от любов към нея той напусна Рая и я последва.

Значи затова Чарлс Форс посещаваше майка ѝ в болницата. Алегра му е сестра. Което значи, че той ѝ е... чичо? Обърканата семейна история на синьокръвните беше прекалено сложна за Скайлър.

— Двамата заедно властваха на земята в продължение на хилядолетия — продължи Корделия. — В Египет фараоните по традиция се женеха за сестрите си, както и в Рим. Но в модерния свят тази практика е забранена, тя е табу. Но в семействата все още се раждат близнаци, както аз и твоят дядо. Единият близнак приема ролята на брачен партньор и червенокръвните не забелязват

промяната. По този начин се запазва семейното богатство за поколения наред.

Скайлър се замисли за Мими и Джак, за странната и някак интимна връзка помежду им.

— Чарлс и Алегра бяха обвързани за вечни времена. Но един ден тя срещна баща ти, Стивън, и се влюби в него. Затова изостави Чарлс и в гнева си той напусна семейството. Избра си ново име и се отказа от рода ван Алън. Когато баща ти почина, майка ти се закле никога да не използва друг донор, за да съхрани любовта им. Затова не се събужда. Тя се намира между живота и смъртта. Отказва да приеме кръвта на друг червенокръвен, за да се поддържа жива. Чарлс можеше да ѝ помогне, но предпочете да не го прави.

— Баща ми е човек?

— Да. Ти си единствена по рода си. Наполовина синьокръвна. *Димидиум когнатус*. Трябва много да внимаваш. Защиствах те колкото можех. Мнозина ще се опитат да те унищожат.

— Кой? Защо?

— Предречено е, че дъщерята на Габриела ще ни донесе спасението, което търсим.

— Аз? Но как?

Корделия се закашля и стисна силно ръката на Скайлър.

— Трябва да намериш дядо си — моя съпруг Теди... Той е несмъртен, вампир, който е предпочел да запази една и съща физическа форма през вековете. Когато ни прогониха от Конклава, решихме за по-безопасно да се разделим. Нямаме доверие на Старейшините. Вярваме, че един от тях е Кроатан. Теди е в неизвестност от векове. Трябва да провериш в Хранилището къде е пребивавал последно. Той ще може да ти помогне. Опитай с Венеция. Той много обичаше Италия, може би е отишъл там. Само Теди знае как да победим среброкръвните. Трябва да го намериш и да му разкажеш за случилото се.

— Как ще го позная?

— Написал е много книги — усмихна се Корделия. — Повечето в библиотеката са негови.

— Кой е той? Как се казва?

— Има много имена. Когато живееш толкова дълго, се налага да ги сменяш. Докато живеехме заедно, се казваше Лорънс Уинслоу ван

Алън. Потърси на площад „Сан Марко“. И в Академията. Не, почакай — най-сигурно е в Киприани. Кажу му... кажи му, че Корделия те изпраща.

Скайлър кимна. Вече не се опитваше да сдържа сълзите си. Трябваше да осмисли толкова много неща — за Чарлс/ Михаил, за Алегра/Габриела, за смъртния си баща, за безсмъртния си дядо. Определено имаше странно и разнообразно семейство. Беше полусиньокръвна. Кой още знаеше? Оливър? Джак? И какво ли означаваше всичко това? Как така дъщерята на Габриела ще донесе спасение на синьокръвните? Всичко това й дойде в повече. Не можеше да носи такъв товар. Не искаше друго, освен Корделия да оживее. Как щеше да се справи без нея?

Знаеше, че баба й няма да умре наистина, но тя все пак напускаше този свят.

— Бабо — примоли се тя. — Остани!

— Грижи се за себе си, дете — отвърна тя и хвана ръката на Скайлър. — *Фацио Валитурус Фортис*. Бъди силна и смела.

С тази последна благословия душата на Корделия напусна тялото й.

ГЛАВА 43

Беше невероятно колко хора познаваха Корделия ван Алън. Дори на седмата нощ от бдението след смъртта ѝ стотици хора се бяха събрали в „Свети Вартоломей“, за да ѝ отдадат почит. Губернаторът, кметът, двама сенатори от Ню Йорк и още много, много други. Беше претъпкано почти като на погребението на Джаки Онасис, помисли си Мими.

За разлика от службата на Аги, в чест на Корделия почти всички бяха облечени в бяло. Дори баща ѝ бе настоял да носят дрехи в цвят слонова кост. Мими се беше спряла на рокля от колекцията на „Беназ Сарафпур“. Забеляза Скайлър ван Алън отпред на редицата опечалени, облечена в дълга бяла рокля, с коса, прихваната отзад с две бели гардении.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя на семейство Форс и стисна ръцете им.

— Споделяме мъката ти. Тя ще се върне — каза тържествено Чарлс Форс, облечен в кремав костюм.

Скайлър не сподели с никого обстоятелствата, при които бе умряла баба ѝ. Ако в Конклава наистина се криеше някой среброкръвен, щеше да е по-добре случилото се да не се разчува. Затова тя каза на всички, че Корделия се е уморила от цикъла на изразяването и желае да си почине, преди да започне следващия.

— Чакаме добри новини — отвърна Скайлър с традиционната за тези случаи реплика.

През последните два месеца беше научила много.

— *Вос Вадум Реверто* — прошепна Джек пред ковчега. — *Ще се завърнеш.*

Мими удостои Скайлър с леко кимване.

Блис и семейството ѝ пристигнаха. Блис носеше същата рокля като Мими. Явно и момичето от Тексас се учеше.

— Хей, Блис, хайде да отидем на СПА след погребението. Много съм изморена от йогата — каза ѝ Мими.

— Разбира се — отвърна тя. — Ще те чакам след края на службата.

Блис се доближи до Скайлър, която стоеше сама до великолепия ковчег.

— Моите съболезнования за баба ти — каза Блис.

— Благодаря — отвърна тя със сведени очи.

— Какво ще правиш сега?

Скайлър сви рамене. В завещанието си Корделия беше обявила Хети и Джулиъс за нейни настойници.

— Ще се оправя.

— Успех.

Скайлър видя как Блис тръгва заедно с Мими. Предния ден тя й беше разказала за случилото се в онази нощ, след като се прибрала от „Карлайл“: как заварила Дилън в стаята си и той си признал; как загубила съзнание, после открила счупените стъкла и напоеното с кръв яке.

— Той е бил вампир, а сега вече е мъртъв, Скайлър — каза Блис със сълзи на очи.

Не, не точно мъртъв. По-лошо, помисли си Скайлър. Корделия й беше казала, че когато един среброкръвен източил цялата кръв на вампира, той поглъща и душата му, спомените му и така завинаги го превръща в пленник.

— Взеха него, но са искали и мен — каза Блис през сълзи. — Той се върна само за да ме предупреди. Превърнали са го в един от тях, но той се бореше срещу това. Сега вече го няма и никога повече няма да го видя.

Скайлър я прегърна.

— Поне ти си в безопасност.

Много се натъжи заради Блис. Искеше да й каже, че винаги ще бъде до нея, но явно тя се бе върнала към предишната си същност. Отказваше да говори със Скайлър или Оливър за случилото се и отново се въртеше около Мими Форс.

Скайлър се надяваше, че ще имат възможност отново да се сприятелят. В сърцето си тя разбираше, че Блис е слаба, но един ден някак щеше да й помогне да стане по-силна. *Валитурис. Фортис.*

Оливър пристигна с голям букет от калии и ги постави върху ковчегата. Беше облечен в бял костюм с три копчета на самото.

Кестенявата му коса се спускаше на къдрици по яката.

— Ще ни липсва — каза той и се прекръсти. — Моите съболезнования.

— Благодаря — отвърна Скайлър и прие целувка по бузата.

Службата започна с любимата песен на Корделия „На крилете на орела“. Скайлър седеше на първия ред с ръце в скута. Корделия, единственото семейство, което някога бе имала, си бе отишла. Сега беше съвсем сама на света. Майка ѝ беше в капана на мъртвешки сън, а дядо ѝ беше неизвестно къде.

Оливър седна до нея и стисна ръката ѝ съчувствено.

След погребението при нея дойде Джак Форс, и той в бял костюм. От църквата излязоха на Парк Авеню, където течеше обикновеният неделен нийоркски следобед. Майки и гледачки бутеха към парка колички за по осемстотин долара, добре облечени хора бяха излезли на разходка или да прекарат следобеда в музея.

— Скайлър, може ли за секунда?

— Разбира се — отвърна тя.

С русата си коса и зелени очи Джак приличаше на принц. Имаше лице на ангел; лице, което доста приличаше на това на баща му.

— Кажи — каза тя.

— Съжалявам, че нещата между нас се объркаха — започна той. — Аз... животът ми не ми принадлежи... Имам отговорности към семейството си, които... изключват възможността за връзка...

— Джак, не е нужно да ми обясняваш — прекъсна го тя.

Досещаше се за него и Мими — обвързани завинаги от самото сътворение.

— Не е ли?

— Ти трябва да направиш каквото е необходимо, аз също.

— Какво трябва да направиш ти? — попита той угрижено.

Тя се замисли за Дилън, тъжното момче с особено чувство за хумор и лоша репутация. Нейният приятел. Бяха го превърнали в чудовище. Бяха го използвали и убили. Замисли се за думите на баба си за среброкръвните — че са хитри, лукави и двулични и че най-могъщият от тях се крие сред синьокръвните. Никой не искаше да повярва в съществуването им, в това, че са се върнали. Дори и след смъртта на Аги, а сега и тази на Дилън. Чарлс Форс беше решил да наблюдава, да чака и да не прави нищо. Но Скайлър не можеше да

чака. Вече не можеше да помогне на Аги, но трябваше да открие кой е отвел Дилън. Щеше да открие среброкръвните и да отмъсти за своя приятел.

— Не си усложнявай живота, Скайлър — предупреди я Джак.

Тя се усмихна.

— Довиждане, Джак.

Отнякъде се появи Оливър. Беше поразително как винаги изникваше в момента, в който ѝ беше необходим.

— Скайлър, колата ни чака — каза той.

Тя го хвана под ръка и той я поведе. Имаше Оливър. Никога нямаше да бъде сама.

ГЛАВА 44

Билбордът с рекламата на *Stitched for Civilization*, най-големият билборд в града, беше поставен на Таймс Скуеър. Снимката беше необикновена — преплетените тела на две момичета, облечени с дънки и нищо друго, но се виждаше лицето само на едното: на Скайлър. Лицето на Блис беше покрито от червеникавата ѝ коса.

Скайлър погледна нагоре към собствения си образ, а Оливър я снима с телефона си как сочи към билборда и се смее.

— Изглеждаш добре на двайсет метра височина — каза той.

Скайлър се загледа в лицето на рекламата. Лицето на майка ѝ. Не, то си беше нейното. Приличаше много на майка си, но беше взела очите на баща си. Беше вампир, но част от нея беше човек. Гордееше се с рекламата. После видя друг билборд малко по-нататък: на „Форс Нюз Нетуърк“. Имаше снимка на Мими, облечена в прилепнала тениска с логото на канала. Рекламата гласеше: **НОВИНИТЕ ПО ФОРС: ТОЧНО И БЪРЗО ОТРАЗЯВАНЕ.**

— Виж — каза тя на Оливър.

Значи Мими все пак е научила за кампанията на *Stitched for Civilization*. И се е опитала да ги засенчи, като си направи собствен билборд. Единствено тя щеше да царува на Таймс Скуеър.

Минаха покрай една будка за вестници и Оливър си куми „Поуст“.

Ученик намерен мъртъв на купон, гласеше заглавието.

Скайлър грабна вестника. Беше виждала момчето на срещите на Комитета. Беше синьокръвен. Нямаше време за губене. Те бяха тук. Бяха се завърнали. Криеха се сред синьокръвните и ги нападаха, когато бяха най-слаби. А Комитетът смяташе просто да стои и да гледа.

Но това не можеше да продължава така. Скайлър сгъна вестника и го пъкна под мишница.

— Оли, какво ще кажеш за един уикенд във Венеция?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.